

КАРОЛАЙН ЛИНДЪН ДА ПОКОРИШ ХЕРЦОГ

Част 3 от „Истината за херцога“

Превод от английски: Ивайла Божанова, 2017

chitanka.info

ПРОЛОГ

Беше роден да е велик.

При раждането му го повиха в най-изящните пелени, избродирани с герба на графство Грешам — втората най-висока титла на баща му. Като пръв наследник му се полагаше. Големите имения на Дърам и всичките му по-малки имоти — многобройни и достатъчно богати да съставят малко кралство — един ден щяха да му принадлежат. Родословното му дърво водеше началото си от първия граф на Дърам, получил благородническата си титла от самия Ричард Лъвското Сърце, а по майчина линия беше потомък на Едуард IV. Във вените му течеше кръвта не само на херцози, но и на крале.

От него се очакваше да живее съобразно потеклото си. Един от най-ранните му спомени беше как бавачката го кори и му обяснява колко велик ще бъде един ден.

— След години ще бъдеш херцог, велик като баща си, и не подобава да удряш брат си — обясняваше му тя, докато налагаше ръката му с дървена лъжица.

Гърчеше се от болка, докато изтърпяваше наказанието, но нямаше начин да се противопостави. Не брат му Едуард беше наследникът; той не бе роден, за да е велик. Върху него, Чарлс Седрик Спенсър Фицхенри де Лейси, първороден син на херцога на Дърам, от най-ранна възраст лягаше тежестта да е наследникът.

Осемгодишен го изпратиха на училище. Майка му се разплака, но Чарли нямаше търпение да замине. Като наследник го следяха строго, а училището обещаваше свобода. Отначало в Итън и Оксфорд се чувстваше добре; в аудиториите и по игрищата, където момчетата оформяха характерите и телата си, той се развиваше. Сприятеливаше се лесно и отстояваше правата си пред онези, с които не дружеше. Статутът на семейството му бе един от най-високите в Англия и обикновено го избираха начело на всяка група момчета. Справяше се относително добре с уроците и се научи как да печели благоразположението на преподавателите си, за да се утвърди още

повече. Титлата му го правеше неустоим за момичета на всякаква възраст и с всякакъв външен вид, а по мнението на Чарли това бе направо страхотно. Далеч от дома той имаше увереността да се държи подобаващо на титлата си, получена по рождение.

Вкъщи обаче нещата стояха по друг начин. Баща му бе взискателен родител, но майка му разведряваше атмосферата в Ластингс Парк със смях и любов и успяваше да извади Дърам от помрачните му настроения. Едно лято обаче тя почина — Чарли бе единадесетгодишен — и върху цялото домакинство и най-вече върху херцога легна сянка. Дърам стана още по-строг и критичен към всичко, което синовете му правеха. Неизменно изискваше от тях най-доброто, а от Чарли винаги искаше най-много; понякога поставените от него критерии изглеждаха непостижимо високи. Момчето завърши в челните места на випуска си. Дърам го упрекна, че не е първенец. Когато в училище го порицаваха за някоя пакост, Дърам пристигаше лично; изнасяше му пълна с укори лекция и му спираше джобните пари за цял семестър. Така принуждаваше Чарли да живее като просяк и да взема пари на заем от приятели. Каквото и да направеше, баща му недоволстваше и неизменно говореше за бъдещия му статут и отговорности, за които очевидно още не бил готов. В собствените си очи Чарли не се виждаше толкова безнадежден случай, но стоически изтърпяваше всички лекции и налаганите наказания. В края на краищата той бе наследникът, а великите мъже не се огъват пред временни изпитания.

Но въпреки това...

Върна се вкъщи на шестнайсет и установи, че баща му е започнал да обсъжда управлението на именията с Едуард; Едуард, току-що навършил тринайсет.

— Момчето е изключително схватливо — похвали се херцогът пред съсед, в присъствието на синовете си. — Умът му работи отлично. Определено е най-интелигентният от тримата.

Изненадан, Чарли хвърли тъжен поглед към брат си, който само плахо сви рамене. На Едуард математиката му идваше отвътре. Чарли също се справяше добре с нея, но тя не го привличаше и сега разбра, че е победен, преди още да си е дал сметка за съществуващата конкуренция.

Прибра се от университета, за да констатира, че по-малкият му брат Джерард се е източил значително и вече стърчеше с пет сантиметра над него. Чарли, свикнал Джерард да гледа нагоре към него с изписано по лицето възхищение, се разстрои дълбоко. Джерард бе наследил безстрашието на рода Де Лейси и когато яхваше необуздани жребци, Дърам крещеше от възхищение. През детството не позволяваха на Чарли да доближава буйни коне и той наблюдаваше подвизите на брат си мрачно смълчан. Без да има особено желание да рискува да си счупи врата, все пак му бе неприятно да гледа неприкритото одобрение на баща им към дръзките и смели изпълнения на най-малкия си син.

Но човек все пак можеше да изтърпи всичко това. Колкото и вбесяващо да бе да страда от постоянното сравняване с по-малките му братя, на Чарли му оставаше утехата да знае, че той е наследникът. Колкото и умен да бе Едуард при управлението на именията, един ден те щяха да са *негови*. С каквито и почести на бойното поле да се отрупваше Джерард, един ден *той* щеше да седне в Парламента, където се решаваше съдбата на нацията. Нищо че не го възхваляваха за ума му и не го превъзнасяха за смелостта му — един ден *той* щеше да се *откроява*. Всичко останало е несъществуващо, повтаряше си той; не мразеше братята си заради талантите им, макар баща му открито да ги предпочиташе. Бог бе свидетел, че не е единственият наследник, който се е дразнил от строгата и взискателна опека на баща си.

Ала тогава срещна Мария.

Отиде в местната зала за събирания да се позабавлява с Ранс и Лонгхърст, двама приятели от университета. И тримата разполагаха с няколко седмици свобода, преди да поемат на европейското си опознавателно пътешествие. Дърам най-после благоволи да го пусне да попътува при условие да не се забърква в непристойни приключения във Франция. В помещението, пълно със земевладелци и дребни благородници, Чарли и титулуваните му приятели се открояваха като запалени свещи в тъмнината. Всички жени — от изчервяващите се млади госпожици до застаналите изведнъж нащрек техни баби — въздъхнаха прехласнато при появата им. Вечерта представиха на Чарли безчет жени — наистина изгуби бройката им. Танцува, докато краката му отмаляха, и отиде да потърси нещо

освежително за пиене. Тогава зърна покъртителното същество, което щеше да преобърне живота му.

Беше почти неземно красива, със сини като небето очи и съвършено, бледо, овално лице. Семпла бяла панделка придържаше тъмните ѝ къдрици, а розовата ѝ рокля подчертаваше знойната ѝ приятна фигура. Всъщност погледът му улови върха на пантофката ѝ: надничаше изпод полата ѝ и се поклащаше в такт с музиката. Защо не танцуваше това толкова прекрасно момиче? И коя, по дяволите, беше тя?

Няколко дискретни запитвания го въоръжиха с отговорите.

— Мария Гроноу — докладва Ранс. — Семейството ѝ е малко лукаво, ако се вярва на клюките. Но пък е много сладка.

— Да — съгласи се Чарли, докато я зяпаше открито. — Намери човек да ме запознае.

Беше любов от пръв поглед. Той ѝ се поклони, тя се усмихна свенливо и очарователна руменина заля страните ѝ. Прие да изтанцуват един танц, но за жалост се оказа старомодна павана и не им позволи да разговарят много. После му отказа втори танц.

— Редно е една дама да внимава за репутацията си, милорд — промълви тя, като го гледаше през премрежените си мигли и го дари с енигматична усмивка. — А един джентълмен трябва да е наясно какви са намеренията му.

— Естествено, госпожице Гроноу.

Предчувствайки преследването, той също ѝ се усмихна.

Отби се да я навести, тя му се усмихна кокетно и изрази надежда той отново да се появи. Той наистина се появи, поднесе ѝ цветя и бе възнаграден със съгласието ѝ да излезе на езда с него. Госпожа Гроноу, майка ѝ, даде разрешението си с усмивка, но тя нямаше нищо общо с онази, с която Мария го дари по-късно, когато той открадна първата си целувка по време на първата им езда. От този момент нататък той беше изгубен.

Изкараха незабравим месец. Чарли я навестяваше всеки ден, язدهа, возеше я с карета или просто се разхождаха. Опияняваше се от вкуса ѝ, от аромата ѝ, от допира на устните ѝ. Тя го разбираше; разговаряха часове наред и тя неизменно заставаше на негова страна и злословеше срещу всеки, който не го одобряваше. Гледаше го, както никой никога не го бе гледал и той нямаше представа как би оцелял без

нея. Загуби съня си от мисли за нея; почти изчезна способността му да води смислен разговор, защото непрекъснато мислеше кога ще я види отново. Всяка целувка го влудяваше, всеки допир го изгаряше, а изкусителната ѝ усмивка разпалваше желанието му да я притежава. Много бързо животът му се раздели на две: светъл Рай, в който присъстваше Мария, и студени мрачни дебри, населявани от всички останали.

Приятелите му забелязваха какво се случва. Постоянно го занасяха какъв късмет е извадил да си осигури най-красивото момиче, облечено в муселин, в Съсекс, а Чарли само се усмихваше. Съзнаваше колко е сложна любовта му към Мария. Не си представяше как така ще я остави за няколко месеца, за да осъществи европейската обиколка — не защото се опасяваше, че ще се влюби в друга, както тя подмяташе понякога, а защото беше луд по нея. Ами ако тя си намери друг, докато го няма? Някой обигран, по-възрастен и независим? Мария несъмнено би изкушила и принц от кралската фамилия, стига Негово височество да се мерне на пътя ѝ. Колкото повече Ранс и Лонгхърст обсъждаха предстоящото пътешествие, толкова по-резервиран ставаше Чарли. Италия и Гърция нямаше да избягат; за Мария — млада, красива и почти негова — не се знаеше. Приятелите му заминаха за родовете си имения, за да се подготвят за заминаването, а той взе решение: няма да тръгне; ще остане в Съсекс и ще се ожени за Мария.

Оставаше само да го съобщи на баща си.

— В крайна сметка няма да замина за Италия следващия месец.

Изстреля го направо по време на вечеря. Бяха само двамата с херцога. Джерард беше в университета, а Едуард — в Уелс; изучаваше овцевъдството при чичо им, графа на Доулинг.

Дърам не каза нищо. Изглежда Чарли продължително над рамките на очилата и даде знак на прислужника да излезе от помещението.

— Защо не?

— Отскоро съм вкъщи. Редно е да изуча имението.

Дърам впи изпитателен поглед в него.

— Мислех, че ще си доволен — продължи Чарли смело напред.
— Ще си поема отговорностите и така нататък.

— Да не би да е свързано с онова момиче?

Въпросът го свари неподготвен. Не бе споменава за Мария пред баща си, а Ранс и Лонгхърст се страхуваха от херцога и едва ли биха го

издали.

— Тя не е обикновено момиче — сопна се той.

Баща му изсумтя.

— Не, разбира се. Тя е от най-лошите авантюристски, готова да впримчи незрял хлапак.

— На двайсет и две съм — възрази той, поруменял от унижение.

— Не съм хлапак, татко, а мъж.

— Тогава се дръж като такъв. — Дърам отново насочи вниманието си към храната. — Не позволявай на нагона да те води, момко.

— Влюбен съм в нея.

Опитваше се да звучи спокойно и уверено, но баща му знаеше как да го провокира.

— Не си — отбеляза Дърам равнодушно. — Искаш единствено да я вкараш в леглото.

Беше истина — отчаяна, болезнена истина — но Чарли настръхна от подобно откровено обвинение.

— Не е вярно! Искам да се отнеса почтително към нея.

Веждите на херцога се стрелнаха нагоре.

— Нима? Тогава си с много по-почтени намерения от нея. Семейство Гроноу са истински пиявици!

— Тя е не по-малко благородна и скромна от всяка млада дама в Англия!

Дърам остави ножа и вилицата и вдигна строго пръст.

— Не ме интересува колко те предизвиква и колко отчаяно я желаш. Няма да се ожениш за нея. Вмъкни се под полите ѝ, ако искаш, но мой син няма да се сроди с лукаво семейство шарлатани. Тя може и да притежава някои качества, но запомни думите ми: иска да стане херцогиня, да има достъп до средствата на Дърам и да издържа онзи негодник, баща си. Не се заблуждавай, че има чувства към теб, Чарлс.

Той си пое дълбоко въздух, стисна ръце в юмруци и обяви:

— Ще я поканя да ни посети. Ще премислиш, след като се запознаете.

Дърам го изгледа изпитателно.

— Добре — прие той. Посегна към чашата с вино все едно бяха установили мир помежду си. — Покани и родителите ѝ, ако желаш.

Семейство Гроноу прие поканата охотно. Чарли леко се смути от възторга на госпожа Гроноу при влизането ѝ в къщата, не му убягна и с какъв пресметлив и алчен поглед господин Гроноу оглеждаше мебелировката и картините. Баща му грешеше дълбоко по отношение на Мария, но вероятно знаеше за родителите ѝ нещо неизвестно на Чарли. Опасенията му се разсеяха, когато Мария улови погледа му и му се усмихна печално, докато родителите ѝ прекалено високо се прехласваха по прелестите на Ластингс Парк. Следвайки икономата към салона, успя да хване ръката ѝ, а в отговор тя стисна леко пръстите му и така отново успокои сърцето му.

Дърам се появи половин час по-късно. Първоначално бе възплащение на образцовия аристократ — възпитан и леко хладен. Чарли се поотпусна въпреки ликуващите погледи, които госпожа Гроноу постоянно насочваше към Мария; надяваше се баща му да не ги забелязва. Пред себе си Чарли призна, че семейство Гроноу показва неприкрит и алчен стремеж към придобивки, но той нямаше да се жени за тях, а за Мария, която приемаше това безкрайно посещение с обичайната си спокойна увереност.

— Е — Дърам насочи внезапно тъмните си очи към Мария, — разбрах, че се говори за сродяване.

— Да, сър — обади се веднага госпожа Гроноу и дари с лъчезарна усмивка дъщеря си. — Вкъщи постоянно слушаме само за лорд Чарлс Грешам и трябва да добавя, че дъщеря ни е прекалено скромна в хвалбите си по негов адрес.

— Ясно — промърмори херцогът. — Предложение направено ли е?

— Да, сър. — Чарли посрещна погледа на баща си спокойно и уверено. Независимо от предупреждението му преди няколко вечери, той поиска ръката на Мария. Не се въздържа и хвърли ласкав поглед към избраницата си. — За моя радост тя прие, а господин Гроноу даде благословията си.

Страните на Мария леко поруменияха и тя свенливо сведе очи.

— Направих го с огромно удоволствие — обяви господин Гроноу. — Не си представям по-добър избор за детето си. Всички сме поласкани от оказаната чест.

Дърам го стрелна с неразгадаем поглед.

— Не се съмнявам.

Отново се обърна към Мария; присви очи сякаш търсеше недостатъци. Чарли бе убеден, че дори баща му, взискателен и непримирим, няма да открие нищо фалшиво у нея. Тя бе така красива, напълно овладяна в елегантния салон. Отправи ѝ отново поглед и бе възнаграден с бегла усмивка и интимното изражение, което пазеше единствено за него.

— Не одобрявам — обяви Дърам тихо. — Прекалено млад е, за да се жени.

Госпожа Гроноу ахна шокирана. Брадичката на съпруга ѝ увисна. Чарли почти не виждаше от залялата го вълна на унижение.

— Достатъчно голям съм, сър... — подхвана той, но баща му не бе приключил.

— Прекалено млад е — повтори херцогът. — Не приемам този брак и не давам благословията си. Той не е достатъчно зрял и, ако не се съобрази с желанията ми, ще остане без пукната пара до края на живота ми.

В салона се възцари ледена тишина. Доскоро румените страни на Мария преbledняха и тя изпепеляваше херцога с очи. Госпожа Гроноу погледна уплашено съпруга си, загубил дар слово. Чарли едва дишаше. Толкова унижително бе да се отнасят към него като към дете, и то пред любимата му и родителите ѝ. Не стигаха постоянните хвалби на баща му по адрес на интелигентността на Едуард и смелостта на Джерард, а сега и това... От баща си поиска единствено разрешение да се ожени за момичето, което обича, а Дърам го срыза по възможно най-жестокия начин.

Видимо безразличен към напрежението в помещението, херцогът се изправи на крака.

— Желая ви приятен ден.

Напусна салона, преди някой да успее да помръдне.

— Боже! — възкликна госпожа Гроноу и си пое дълбоко въздух веднъж, а после втори път. — Боже!

— Много съжалявам — промълви Чарли сковано. — Не си представях...

— Вината не е твоя — обяви Мария вдървено.

— Не, разбира се — обади се и господин Гроноу. Потупа Чарли разсеяно по рамото. — Мария, госпожо Гроноу, да вървим.

Чарли тръгна след тях.

— Не се отчайвай, скъпа — прошепна той на Мария, докато прислужник донасяше дрехите им. — Това не е краят.

Тя го погледна скептично, но с плаха надежда.

— Как да не е? Отказа да даде съгласието си. Беше непреклонен!

— Не ми е нужно проклетото му съгласие — изръмжа Чарли. Докосна с пръст крайчето на устата ѝ; отчаяно искаше тя отново да му се усмихне. — Няма да позволя да ме обвърже с деспотичните си присъди.

Мария поклати глава. Надеждата от изражението ѝ изчезна.

— Как? Как ще го убедиш?

Нямаше начин и Чарли го знаеше. В момента обаче не му пукаше.

— Можеш ли да се измъкнеш утре? — Родителите ѝ бяха готови да тръгнат; разполагаше само с миг. — Ела на моста утре сутринта. Моля те, Мария — увещаваеше я той. Тя погледна неуверено към баща си. — Само за няколко минути...

— Изключено...

— Тогава вдругиден — не се предаваше Чарли. — Или след три дни. По което време кажеш. *Умолявам те*, скъпа.

Тя прехапа устни, но кимна.

— В петък, десет часа.

След четири дни. Цяла вечност. Но той бе благодарен за предоставената му възможност.

— Дотогава.

Притисна връхчетата на пръстите ѝ към устните си, без да се съобразява с присъстващите.

— Довиждане — прошепна тя.

В следващия миг семейство Гроноу си тръгна. С вирната брадичка Мария следваше майка си по петите. Чарли остана загледан след тях, докато каретата им не изчезна от погледа му, но тя не се обърна назад нито веднъж.

Остра болка сви гърдите му. Как смееше баща му да постъпва така с него? Знаеше за неодобрението на Дърам, но да опозори така наследника си пред хора, бе нетърпимо. Вбесен се отпрати към баща си, за да даде израз на изпитаното унижение и обида, но не получи очакваното удовлетворение. Дърам пое гнева му, без да реагира. Слушаше го и остана мълчалив, независимо от усилията на Чарли да

го провокира да избухне. Копнееше баща му да изпита същата болка, каквато изпитваше той в момента. Мария бе започнала да се съмнява в него. Не беше изключено господин Гроноу да оттегли съгласието си. А баща му продължаваше да отказва да се ангажира и не спираше да повтаря, че Чарли е прекалено млад за такава стъпка и решението му е необратимо.

Три дни мрачно разсъждава над случилото се и избягваше баща си. В деня на срещата му с Мария Чарли стана с твърдото намерение да направи последен опит да разубеди баща си, а ако не успее — да избяга с любимата си. Щеше да го лиши от средства, вярно; но нима парите имаха някакво значение, когато рискуваше да загуби любовта на живота си? Нямаше начин Дърам да го лиши от наследство. Рано или късно Чарли щеше да получи херцогството заедно с всичките произтичащи от това задължения и имаше вероятност това да стане по-скоро, отколкото очаква. Баща му приближаваше седемдесетте, въпреки че като цяло бе добре за възрастта си. Чарли решително влезе в стаята за закуска и се поклони.

— Сър, умолявам те да размислиш за последен път.

Дърам не го попита за какво. С безизразно лице бавно поклати глава и промълви:

— Не.

Чарли това и очакваше. Отново се поклони.

— Тогава ти пожелавам приятен ден.

Появи се на моста в гората, а Мария вече го очакваше. Синята ѝ пелерина се мяркаше като ярко петно сред зеленината. Сърцето му подскочи, както ставаше всеки път, щом я зърне. Скочи от коня и забърза към нея. Изражението ѝ обаче го накара да се закове на място. Очите ѝ бяха тъжни; порцелановата ѝ кожа бе смъртнобледа; устните ѝ потреперваха. Отново се изпълни с гняв, задето баща му ѝ причинява това; причиняваше го и на двамата. Взе я в обятията си, а тя се вкопчи в него сякаш животът ѝ зависи от това.

— Избягай с мен — прошепна той. — Не искам да те загубя. Пристани ми.

Тя вдигна лице към него.

— Не можем. Баща ти...

— Да върви по дяволите! — изръмжа Чарли. — Обичам те.

— Ще бъдем бедни — простена тя страдалчески. — Без средства. Отхвърлени.

— Само докато той е жив. — Беше безсърдечно да се изрази така, но в момента Чарли не съжеляваше за думите си. — Мария, скъпа, ще се справим.

— Как? Нима ще мизерстваш години наред? — Измъкна се от прегръдката му. — Знаеш ли, че той се срещна с баща ми?

Потресен, Чарли се вторачи в нея.

— Не.

— Обясни, че няма да получиш и пени от него, ако се ожениш против волята му. Папа се застъпи за теб. Как е възможно баща да се откаже от първородния си син? Но Негова светлост остана непреклонен. Спомена, че предишният херцог на Дърам е живял над деветдесет години и той възнамерявал да направи същото. Не разбираш ли? *Исключено е да избягаме!*

— Ще се грижа за теб — обеща безразсъдно той. — Ще успея някак си.

По лицето ѝ се стече сълза.

— Не — прошепна тя. — Ще ми се да можех, но няма начин. Сутринта родителите ми ме предупредиха да не се виждам повече с теб, защото Негова светлост е заплашил да се разправя с тях, ако не ни разделят. Мама настоява да отида при братовчедка ѝ в Бат. Да променя обстановката, по нейните думи. Сърцето ми се къса. Обичам те. Винаги ще те обичам. Но не мога да се омъжа за теб. Не и така.

Надигна се на пръсти, за да го целуне. Съкрушен, Чарли я сграбчи и я притисна силно, надявайки се да я убеди с целувки, ако не с думи. Тя обгърна врата му с ръце и отвърна на ласката, но след това се отдръпна.

— Сбогом, любов моя — промълви тя с разтреперан глас. — Сбогом.

Обърна се и бързо се отдалечи.

Той остана сам.

Тя не преувеличаваше. От клюките на съседите разбра, че Мария е заминала в деня след сбогуването им; всъщност цялото семейство Гроноу беше отишло в Бат. Но ако според представите на Чарли това бе най-тежкият удар, който трябваше да понесе, той се лъжеше. Само две седмици по-късно дочу, че я ухахва по-възрастен и по-улегнал

мъж. Мария Гроноу бе впримчила граф — истински граф, който реално владее всичките си имоти и средства. Поне мълвата гласеше така. Чарли не виждаше от какво друго щеше да го заболи повече.

Вечерта, когато научи убийствената за него новина, баща му го намери в градината, загледан към моста, където с Мария се разделиха последния път и то — завинаги. Няколко минути Дърам седя мълчаливо до него на студената каменна пейка.

— Измами те — отбеляза херцогът най-накрая. — Боли, но по-добре сега, отколкото по-късно, когато би бил безвъзвратно обвързан с нея.

— Тя ме обича. — Дори в неговите уши гласът му прозвуча глухо и безизразно. — И аз я обичам.

— Тя искаше да е херцогиня — възрази баща му. — Семейството ѝ кроеше лукави планове да я направи такава. Никога ли не си се питал защо една майка би позволявала на шестнайсетгодишната си дъщеря такива волности с млад мъж?

Беше се чудил, но Мария му обясни, че майка ѝ страда от главоболие и понеже често е прикована на легло, не забелязва къде ходи дъщеря ѝ. Това напълно го устройваше и той го прие безрезервно. Нима тя го бе лъгала? Леко поклати глава; това вече нямаше никакво значение.

— Гроноу не си даде труда да го прикрие. Намекна, че си компрометирал момичето, с което искаше да ми извие ръцете. — Дърам погледна към него. — Познавам сина си. Ти си почтен.

Чарли седеше с каменно изражение и си припомняше всички малки волности, които Мария му бе разрешавала, но и онези, които му бе отказвала. Той наистина се бе държал почтено. Ако се бе възползвал от невинността ѝ, макар и веднъж — да я люби и тя да носи неговото дете — Дърам нямаше да има друг избор, освен да се съгласи.

— Но аз не съм глупак и не допуснах той да реши, че съм такъв — продължи баща му. — Гроноу е син на виконт, но е негодник и лъжец. Винаги гледа да извърти всичко в своя полза. — Дърам направи пауза и го погледна замислено. — Уведомих го, че никога няма да се омъжиш за дъщеря му, а той, представи си, имаше нахалството да намекне в каква степен е без значение мнението ми за този брак и да напомни невъзможността да те лиша от наследство. Попита дали бих допуснал внуците ми да бъдат отгледани в немотия.

— Аз бих се оженил за дъщеря му — отвърна Чарли.

— Няма да допусна да ме шантажират да издържам семейството му. Обясних му го много ясно — продължи баща му безжалостно, както винаги. — Той искаше пари, Чарлс. Щом го изобличих с блъфа му относно непорочността на момичето, той поиска компенсация за разбитото ѝ сърце. Първоначални десет хиляди паунда, после — пет, накрая — хиляда. До гуша е затънал в дългове. Красивата дъщеря е единственото ценно нещо, с което разполага.

— Тя не е такава.

— Може би, но не избяга с теб. А сега, само три седмици след като твърдеше, че има чувства към теб, е сгодена за друг.

Чарли потрепери.

— Тя получи каквото искаше и това не беше ти. Тя търсеше титла и състояние. — Тонът на херцога стана малко по-мек. — Изключено е вече да не си наясно.

— С какъв избор разполагаше тя, след като бе така унижена тук? Не само ти имаш гордост, татко, но не всички я демонстрират по този жесток начин.

Дърам застина и отмести поглед.

— Един ден ще разбереш — промълви той. Изражението му бе сериозно и непроницаемо. — И ще си ми благодарен.

Чарли бавно се обърна към баща си; чувстваше се празен и вцепенен. Приемаше да го харесва най-малко от всичките си синове; приемаше да го критикува за всичко; приемаше да го кара да се чувства нищожен и безполезен. Някъде в съзнанието си дори не очакваше баща му да одобри връзката му с Мария, но не бе допуснал, че старецът ще прибегне до такива крайности, за да я предотврати; да прогони Мария далеч и той да няма достъп до нея. А на всичкото отгоре да го уверява как един ден ще му *благодари*. Може би защото разруши всичките му надежди за щастие и сега му го съобщава без капка съчувствие или съжаление...

— Не, сър. — Сега вече почти виждаше стената между себе си и баща си; невидима, но същевременно непреодолима. — Никога няма да ти благодаря. Едва издържам да те гледам.

Челюстта на Дърам трепна.

— Спасявам те от съдба, по-лоша отколкото си представяш.

Чарли се разтрепери от гняв.

— И каква е тя? Съдбата да съм женен за любимата жена? —
Скочи на крака и разпери ръце. — Какво толкова ужасно има в това?

Баща му се поколеба. Понечи да каже нещо, но само стисна решително устни.

— Отивам си — обяви Чарли вбесен. — Няма да се върна. От години те разочаровам и това ще бъде облекчение не само за теб, но и за мен. Сбогом, татко.

Поклони се театрално и си тръгна.

— Чарлс — долетя гласът на херцога зад гърба му.

Чарли спря и зачака, но баща му не промълви и дума повече и той се отдалечи. Още същата вечер си събра багажа и на зазоряване замина. Повече не видя баща си. Никой не се опита да го спре; сутринта конярчето дори бе приготвило коня му за път. Пое на север, към Лондон, без да е сигурен какво точно ще прави там, но абсолютно решен да не се остави повече да го контролират и манипулират като кукла на конци.

Баща му го смяташе за безразсъден и неразумен; така да бъде. Баща му го намираше за момче, отдадено само на удоволствия и негоден да поема каквито и да било отговорности; чудесно. Баща му мислеше, че той не е достатъчно добър в нито едно начинание, затова Чарли щеше да престане да се старая. Дали не беше време херцогът да види колко безкрайно прав е всъщност. Какъв е смисълът да се стремиш към нещо, ако си обречен никога да не го постигнеш? Дори да не е велик, определено може да бъде най-големият пройдоха в Англия.

В Лондон Чарли бързо се потопи в безчет удоволствия и пороци. Харчеше безразсъдно, пиеше много, играеше непрекъснато хазарт и задиряше жени от всички прослойки. За няколко години си спечели репутацията на най-скандалния негодник, на най-изпечения нехранимайко, на най-завършения непрокопсаник.

Баща му яростно порицаваше поведението му, но в писмата му, пълни с остра критика, нито веднъж не се прокрадна дума на извинение или съжаление.

А Чарли спази закана си никога да не се върне.

ПЪРВА ГЛАВА

1810 година

Теса Невил никога не бе срещала граф Грешам, но въпреки това го ненавиждаше.

Не ѝ бе присъщо да мрази хората. По нейно мнение представляваше загуба на време и доста безсмислена емоция, а Бог ѝ бе свидетел, че в семейството ѝ вече имаше предостатъчно безсмислени емоции. Ако бе срещнала лорд Грешам при други обстоятелства, едва ли щеше да мисли много по негов адрес, стига въобще да го беше забелязала. Графове, особено с неговия статут и лоша слава, далеч не бяха обичайно явление в кръговете, в които се движеше, и тя бе предволна от това.

Наложи се да го забележи обаче и то не по най-приятния начин. Предполагаше, че вероятно има причина да го забележи насила, но причината не ѝ се нравеше особено. В този момент и по този начин лорд Грешам успя да я остави раздражена, нетърпелива и отвратена, както от него, така и от себе си.

За първата си простъпка той не бе виновен изцяло. Оказа се въпрос на лош късмет да пристигне в хотел „Йорк“ — най-хубавият в Бат — само минути преди появата на антуража на Грешам. А в интерес на истината настроението ѝ вече не бе най-добро. Поради притесненията и нервността на възрастната ѝ компаньонка Юджиния Бейтс те не тръгнаха навреме и пристигнаха доста по-късно, отколкото Теса искаше. Горещината през деня направи пътуването по-неудобно от обикновено, а и Юджиния не спря да мърмори на глас. Докато пристигнат в Бат в късния следобед, Теса вече се чувстваше уморена, гладна и дълбоко съжаляваше, задето не се опълчи на сестра си и не остави Юджиния вкъщи. Повтаряше си, че всичко ще се оправи, щом стигнат хотела, когато свали вълнената пътническа рокля, изпие нещо освежаващо хладно и протегне крака. Едва не скочи от наетата карета, изгаряща от нетърпение да настани Юджиния.

Но едва влязоха във фойето и тя съобщи името си, когато откъм улицата се дочу тропот на копита и колела, почти веднага последвани от възгласи и суетене. Хотелиерът, появил се да я поздрави, се извини набързо и излезе да види каква е причината за врявата. Титлата на новопристигналия, прошепната едновременно радостно и разтревожено, стигна до ушите ѝ: графът на Грешам!

Юджиния, следваща Теса по петите, ахна, дочула името.

— Божичко! Представа нямах, че тук отсядат такива *високопоставени* гости!

— Хотел е, Юджиния — отвърна Теса суховато. Наблюдаваше как персоналът бързо преминава край нея, без дори да я удостои с поглед. — Приема всеки, който си плати.

— Лейди Удол ще съжاليا, че е пропуснала подобна гледка!

От умората на Юджиния нямаше вече и следа. Гледаше омаяна как прислуга притичва напред-назад, внася багаж и го отнася горе.

— Ще ѝ е не по-малко приятно да прочете описанието ти как е пристигнал, убедена съм.

Тайно обаче Теса си помисли, че сестра ѝ би се забавила във фойето с надеждата да я представят на височайшия гост. Луиза трескаво очакваше предстоящия си живот в Лондон и познанство с граф би допринесло да припадне от радост. Юджиния, слава богу, бе прекалено стеснителна да предприеме подобна дръзка стъпка.

— Скъпа, нека изчакаме поне да зърнем джентълмена! — Юджиния долови киселата усмивка на Теса и се изчерви. Теса успяваше да я смути от десетгодишна, когато Юджиния — бедна, но обичана далечна братовчедка на майка ѝ — дойде да живее при тях. Сега бе достатъчен само поглед от Теса, а Юджиния добре знаеше какви красноречиви погледи умее да хвърля Теса. — Само за да разкажа на лейди Удол с всички подробности — защити се тя. — Няма нищо невъзпитано.

— Естествено — привидно се съгласи Теса. — Въобще няма да е неприлично да стърчим тук, за да го видим. Но явно ще се наложи, защото нямаме избор, освен ако хотелският персонал не си спомни за нашето съществуване.

— Не са ни забравили, убедена съм. Господин Лукас вероятно ще се върне всеки момент. Уморена ли си, Теса, скъпа? Защо не седнем?

Разочарованието на Юджиния бе очевидно, но тя чинно посочи към малък диван в другия край на помещението.

Теса, *наистина* уморена, я потупа по ръката.

— Добре съм. А и ето, графът пристига.

Последното я зарадва особено много. Юджиния щеше да зърне благородника, прислугата щеше да продължи да му се умилква и щом това свърши, щеше да получи стая. Отстъпи, за да даде възможност на компаньонката си да зърне влизането на Негова светлост.

— О, небеса! Истински граф! — Юджиния зяпаше госта със сияещо лице. — Веднъж срещнах маркиз, но беше чиста случайност. Взе ме, предполагам, за жена с леко поведение, защото не знаех как да се държа подобаващо. Зяпах го смаяна. Да, разбира се, познавах скъпия ти баща и брат, но никога дотогава не бях виждала някой толкова високопоставен.

— Не е вярно. Веднъж зърна една от принцесите, докато пиеше от минералната вода.

Юджиния махна пренебрежително.

— Беше толкова отдалеч, скъпа. Сега съм съвсем близо. Ще успея да разгледам всяка подробност от облеклото му, дали лицето му излъчва доброта и с какви ръкавици е. Лейди Удол ще е доволна да разбере какво е модно да носят джентълмените в Лондон, за да поръча същото за младия лорд Удол...

Теса съзнателно спираше да слуша, стане ли въпрос за мода; особено представите на Луиза за модата. Не защото не се интересуваше как изглежда и не искаше да е елегантна. Просто не й стигаше търпението да изслуша безкрайните приказки за предимствата на ръкавиците от плат пред кожените или дали на синя рокля е по-подходящо да се сложат бели панделки, златиста дантела или украса от ситни перли. За жалост се бе родила с твърд и решителен характер за огромно учудване на фриволната ѝ сестра. За времето, необходимо на Теса да се преоблече и да си нагласи косата, Луиза едва успяваше да избере коя носна кърпичка да вземе. Юджиния много лесно изпаднаше под влиянието на Луиза, но, слава богу, бързо се променяше далеч от нея. Тъй като убедиха Теса в необходимостта Юджиния да я придружи при настоящето пътуване, на младата жена ѝ оставаше само да се надява вредното влияние на сестра ѝ бързо да избледнее.

Мислите ѝ започнаха да блуждаят, докато Юджиния, останала почти без дъх, описваше стъпка по стъпка вбесяващо бавното настаняване на графа в хотела. Чакаше я много работа през седмицата, а планираше да разгледа и част от забележителностите, преди да си тръгнат. Магазините за платове и шапки не привличаха Теса, но обожаваше да изкара един приятен час в книжарница, а към кафенетата в Бат изпитваше особена слабост. Луиза бе натоварила Юджиния със специалното поръчение да посети „Пъмп Рум“^[1] и да огледа внимателно дамските тоалети. Теса с удоволствие би оставила компаньонката си в Бат, защото Юджиния би се забавлявала тук много повече, отколкото в малкото провинциално градче, но Луиза настоя сестра ѝ да не пътува сама, а наумеше ли си нещо веднъж, тя не търпеше никакви възражения.

— Скъпа! — Гласът на Юджиния се изкачи няколко октави от вълнение. — Скъпа, той идва!

Слава богу, помисли си Теса, понеже очевидно никой нямаше да им обърне внимание, докато той не получи стаите си; все пак пристъпи напред, за да угоди на Юджиния, а и да види що за човек изправя на крака целия персонал на хотел „Йорк“.

Господин Лукас, собственикът, лично посрещна графа при входа. Лорд Грешам, висок, облечен елегантно, спря на вратата, за да каже нещо на някой отвън и тя получи възможността да разгледа профила му: високо чело, четвъртита брадичка, прав нос; тъмната му коса бе малко по-дълга от модата в момента. От върха на лъснатите си ботуши до шапката си от боброва кожа излъчваше богатство и високопоставеност.

— Толкова привлекателен джентълмен! — отбеляза застаналата до нея Юджиния, вкопчила се в ръката на Теса. — Никога не съм виждала подобен!

— Щях да го харесам значително повече, ако не бе станал причина всички да ни изоставят, за да се занимават с багажа му — отвърна тя.

— А и каретата му е толкова елегантна. Точно каквато се полага на един джентълмен — продължи Юджиния. Тя или не чуваше, или съзнателно не обръщаше внимание на Тесините коментари. — Какъв късмет да се озовем едновременно в Бат и да сме в един хотел. Лейди Удол спомена името му наскоро, струва ми се. Ще остане доволна, че

сме го видели. Чакай, какво каза тя за него? — Свъси вежди и се замисли. — Беше нещо, което щеше да ти е *интересно*, скъпа...

Теса потисна въздишка. Не слушаше приказките на Луиза, а Юджиния пък не ги помнеше. Каква двойка само. Премести тежестта от единия крак на другия; обувките започваха да я стягат.

Лорд Грешам се усмихна, после се засмя на чутото отвън и най-накрая влезе в хотела. Движеше се като човек, който знае, че хората ще отстъпят, за да му направят място да мине с дръзката си, плавна походка на някой, който държи света в джоба си, и с леката грациозност на хищник, сякаш съзнава колко е впечатляващ и възнамерява напълно да се възползва от това. Юджиния се оказа съвършено права: беше ослепително привлекателен мъж.

Теса се научи по трудния начин да застава нащрек при вида на привлекателни мъже. Те прекалено често смятаха, че това означава много, а според нея на такива мъже не бива да се вярва. Този мъж не само имаше изваяно като на бог лице, притежаваше графство, а ако се съди по дрехите, и значително богатство. Същевременно малко или много олицетворяваше всичко, което тя не одобряваше и на което не вярваше. В допълнение, макар и несъзнателно, ѝ бе причинил значително неудобство. Всичко това събрано заедно изопна нервите ѝ докрай. Вирна критично вежди и промърмори на Юджиния:

— Прилича ми на лентяй.

Тук последва втората тежка простъпка на графа. Намираха се на метри един от друг, господин Лукас кръжеше все така угоднически около него, както и прислужник — вероятно личният му камериер. Макар тя да произнесе мнението си почти шепнешком, лорд Грешам спря. Извърна глава, а проницателните му тъмни очи се впиха право в нея. Мигом разбра, че я е чул.

Юджиния си пое сепнато дъх. Направи дълбок реверанс, като притегли и Теса надолу. Смутена от проявената небрежност, Теса сведе глава и не се възпротиви. Много ѝ се искаше да бе пристигнала половин час по-рано, та двете с Юджиния вече да са по стаите си, или поне да бяха дошли половин час след него. Сега се налагаше да се погрижи пътят ѝ никога повече да не се пресече с пътя на графа; запомни ли лицето ѝ, или научи името ѝ и я свърже с Луиза, сестра ѝ най-вероятно ще я убие.

За момент графът остана загледан в нея и макар очите му да бяха проникателни, тя продължи да мисли, че е разпуснат, ленив тип. После, най-неочаквано, крайчетата на устните му се извиха нагоре и по лицето му се разля лукава усмивка. Сякаш наясно с всички нейни пренебрежителни мисли по негов адрес той се развесели — даже се почувства предизвикан — от тях. Теса чуваше затрудненото дишане на Юджиния до себе си и усещаше прилива на кръв по страните си, но не намираще сили да извърне поглед. Все така с неразгадаема усмивка лорд Грешам ѝ кимна и *най-после* се отдалечи.

— Божичко — простена Юджиния. Пръстите ѝ се впиха в ръката на Теса, на която се наложи да прибегне до известно усилие, за да се освободи и да отведе компаньонката си до близкия стол. — Божичко...

— Съжалявам — промълви Теса леко смутена. — Не очаквах да ме чуе, но сбърках, като го произнесох на глас. Спокойно, Юджиния. Няма да го запомни. А дори да не го забрави, ще се забавлява с тази история: ще споделя с приятели на каква злоезичната дама е попаднал в хотел „Йорк“.

— Ами ако пак го срещнем? — прошепна Юджиния притеснена. — Може да си спомни, Теса. *Би могло!* А сестра ти с такова нетърпение очаква да започне новия си живот в Лондон. Той е от най-висшите кръгове на обществото. Нищо чудно да я съсипе!

— Ще си скрия лицето, ако се засечем — обеща младата жена. — Никога не бих разстроила съзнателно Луиза, добре знаеш. Не е редно и ти да го правиш. Ако ѝ кажеш какво се случи, само ще предизвикаш излишните ѝ тревоги. — Щеше да последва и поток от писма към Теса, пълни с отчаяние и обвинения. Молеше се Юджиния да не я издаде пред сестра ѝ. — Аз наистина много, много съжалявам. Постъпих лошо. Няма да повторя тази грешка.

Наистина ѝ бе доста неприятно, задето си изпусна нервите, а случката рискуваше да докара Юджиния до прага на припадък по време на целия им престой в Бат. В такъв случай предстоящата седмица щеше да се окаже безкрайна и затова още по-усилено продължи да се разкайва пред компаньонката си.

Свитата на графа *най-после* се качи по стълбите и някой *най-после* си спомни за тях и ги отведе до стаите им. Теса помогна на Юджиния по стълбите, като продължаваше да я потупва утешително по ръката. Портиерът ги въведе в прекрасен апартамент и внесе багажа

им. В крайна сметка склони Юджиния да легне с мокра кърпа на челото и изпита силно желание да излезе. Защо да не се измъкне и да се опита да прогони лошото си настроение с кратка разходка преди вечеря? Ако попадне на нов роман или на вкусна паста в някоя сладкарница на Милсъм Стрийт, толкова по-добре. Юджиния ще се разведри от малък подарък, а един роман ще ѝ запълни времето за няколко дни. Теса не искаше никой, освен Мери, камериерката ѝ, да я придружи при това пътуване и вече негодуваше срещу присъствието на Юджиния.

Затвори тихо вратата към спалнята и предпазливо прекоси вестибюла отпред.

— Излизам да се разходя — обяви тя на Мери, загърна се с шал и си взе чантичката. — Погрижи се за госпожа Бейтс. Вероятно ще я заболи главата.

Юджиния имаше склонност да получава главоболие, когато Теса прави нещо не по вкуса ѝ. Най-малкото се почувства задължена да предупреди Мери да има под ръка любимото лекарство на компаньонката ѝ — бутилка хубаво шери.

Инстинктът ѝ подсказа да спре при входната врата. Вместо да излезе веднага, тя я откряна и надзърна в коридора. Най-напред видя господин Лукас, собственика, а после — графа на Грешам. Вече си беше свалил палтото и шапката; очертаващото се тяло ни най-малко не изглеждаше отпуснато или занемарено. Кичурите тъмна коса, разпилени по яката му, въобще не говореха за заспал измамник. Теса се надяваше да остане незабелязана, ако стои неподвижно. Не забрави обещанието, дадено на Юджиния, и затаи дъх, когато мъжете приближиха и минаха на метър от вратата. Получи отговор на молбите си — те отминаха, без да погледнат в нейната посока. Успокоението ѝ обаче трая кратко. Откряна вратата още малко, за да разбере накъде са продължили, и видя отворена врата почти срещу нейната: господин Лукас тъкмо канеше графа с отличния слух да влезе.

Теса затвори предпазливо. Беше изправена пред дилема. Как ще излиза от апартамента, щом той може да се появи в коридора всеки момент? Ако поиска друг апартамент, в друга част на хотела, щеше да създаде много работа на администрацията. Но беше страшно неудобно да внимава кога влиза и излиза. Какво да предприеме?

Поклати глава, раздразнена от колебанията си.

— Мери, сложи ли воал в багажа? — попита тя камериерката, която разопаковаше багажа.

— Да, мадам.

Мери го извади и го метна над шапката ѝ. Теса си взе и слънчобран за всеки случай. Не възнамеряваше да стои като затворник в стаята, но и не искаше да наруши обещанието, дадено на Юджиния. Графът едва ли щеше да я разпознае, ако я види. Юджиния се притесняваше напразно. Теса не представляваше интерес за един граф, особено за суетен, арогантен и ленив граф като него. Предпазливо се измъкна от стаята и безпрепятствено излезе от хотела.

* * *

Чарли едва се отърва от господин Лукас; собственикът на хотела не спираше да се умилква и да угодничи. Не възразяваше да го посрещнат лично, нито да му покажат стаите — съвсем неприемливи, а после несравнимо по-големи и уютни. Но след това вече искаше мъжът да се махне. Господин Лукас обаче продължи да му досажда с хвалби какви услуги предлага хотелът му. Чарли беше уморен и мечтаеше да вдигне наранения си крак, който все още го понаболяваше.

— Да, това е всичко засега — прибягна той до снизходително отегчен тон. — Благодаря, господин Лукас.

Даде знак на камериера си Барнс, който на часа изведе досадния хотелиер от апартамента.

— Донеси ми нещо за ядене, Барнс.

— Да, Ваша светлост.

Без да го моли, Барнс му предложи току-що извадения от сандъка бастун. Чарли направи гримаса и го пое, премествайки тежестта от болния си крак. Опитваше се вече да захвърли бастуна, но надвечер все още му вършеше добра работа, колкото и да му бе неприятно. Какво досадно нещо се оказа счупеният крак. Преди два месеца, след прекалено много бренди, се строполи по стълбите и го счупи на две места. Крайникът вече не пулсираше сякаш са забили нажежен шиш в него, но след цял ден в каретата го чувстваше скован и

натезал. С куцане прекоси стаята и се настани в стола до прозореца с изглед към Джордж Стрийт.

— Да дам ли и успокоително? — попита Барнс, когато постави таблата с вечерята и бутилка вино до лакътя на Чарли.

Господарят му свъси вежди и вдигна болния крак на табуретката, предвидливо поставена пред него от Барнс. Все още беше с ботуши и дяволски щеше да го боли, докато ги сваля. От друга страна вероятно заслужаваше подобно наказание. Беше отмъщение, задето не изпитва тъга, макар да беше редно, за кончината на баща си.

— Не.

Освободи камериера и взе чашата с вино. Все още не му се вярваше, че херцогът е мъртъв. Осемдесетгодишният Дърам продължаваше да е жизнен и енергичен в спомените му. След първото писмо на Едуард за влошаващото се здравословно състояние на баща им Чарли бе убеден, че херцогът ще оцелее благодарение на силната си воля. Едуард му написа още дузина писма — първоначално загатваше, а после недвусмислено настояваше да се върне вкъщи, но Чарли не откликна. Донякъде заради счупения си крак — лекарят изрично го предупреди да пази леглото, ако не иска да се осакати за цял живот — но отчасти и защото не можеше. През единадесетте години откакто напусна дома си, получаваше писма от баща си през няколко месеца. Уведомяваше го колко прекрасно е всичко в Ластингс в негово отсъствие; колко вещ и умел е Едуард в бизнес делата; колко смел и умен е Джерард в армията. В тези писма никога не се споменаваха за помиряване, а сега бе прекалено късно.

Изпитал краткотраен сантимент, той се опита да си припомни какъв беше животът преди години, когато майка му все още беше жива и караше баща им да се усмихва. Спомените бяха бегли и неясни и в тях присъстваше предимно майка му, сякаш нарочно прогонваше образа на херцога от тях. Помнеше обаче как радостта изчезна от живота на баща му след смъртта ѝ; все едно беше духнал свещ. А после не помнеше нито един миг, когато с херцога да не са имали разногласия.

Чарли не виждаше как това би се променило, ако бе изпълнил предсмъртното желание на баща си и се бе върнал вкъщи, за да чуе изповедта на Дърам. Баща му, непрощаващ строг съдник, готов понякога да действа и безскрупулно, имаше скандално минало. Не, не

просто скандално; баща му бе извършил нещо далеч по-лошо. На младини Дърам се бе оженил тайно за неподходяща млада жена — актриса! — и се бе разделил с нея, когато престанали да се разбират. Така и не се стигнало до развод, но до смъртта си Дърам не е знаел дали тя още е жива, или е починала преди години.

Като се изключи двуличието, той не би могъл да направи нещо по-лошо във всяко отношение. Огромна част от собствеността на рода Дърам по право принадлежаха на следващия херцог; повечето пари също бяха свързани с имението, а средствата от зестрата на майка му представляваха отделна част и се бяха увеличили значително под управлението първо на Дърам, а след това и на Едуард. Стига Чарли да бъде следващият херцог, и тримата братя имаха осигурено бъдеще. Но ако останеше без титлата, защото се явяваше незаконен син на човек, извършил двуженство, той и братята му щяха да разполагат само със средствата от зестрата на майка им и имот, спечелен от баща им при облог.

Сякаш това не стигаше, ами някой бе разбрал за тайната женитба и бе започнал да изпраща заплашителни писма на Дърам година и половина преди смъртта му. През този период Дърам, макар и наясно, че миналото му е на път да излезе на бял свят, вместо да го признае, бе укрил този факт. Беше предал синовете си по възможно най-грозния начин не само чрез скритата женитба, а и защото, за да прикрие унижението си, не бе признал грешката си.

Каквато и горчива ирония да съзираше Чарли в това — старият дявол поне знаеше за какво говори, когато ги напътстваше да не се обвързват с неподходящи жени — то се оказваше маловажно пред заплахата да провали тримата си синове и пред тревогата, че са безпомощни да го предотвратят. Та те дори не стигаха до единодушие как да разрешат проблема. Едуард настояваше за правна битка, Джерард заяви намерението си да открие и да убие изнудвача. Чарли, за свой ужас, нямаше никаква идея — достатъчна причина почти да намрази братята си, задето са така уверени и разполагат с решения. Струваше му се най-добре да не се бърка в плановете им и така да не усложнява нещата.

Не че и двамата му братя не бяха допуснали грешки. Независимо от предупрежденията Едуард бе споделил с годеницата си тези проблеми, тя безотговорно бе продала историята на скандален вестник,

а после развали годежа. Ако нещата изглеждаха лоши преди, сега бяха ужасни. Цял Лондон дебнеше всеки техен ход и шушукаше за „Дилемата Дърам“, както скандалните вестници нарекоха случая. Чарли го преживя с привидната си безгрижност към всичко неприятно, но вътрешно беснееше. Продължаваше да мисли, че планът на Едуард да предприемат смели правни действия е най-разумен и има най-голям шанс за евентуален успех, но клюките усложняваха нещата. Съдилищата действаха бавно. След няколко седмици се обади на Едуард да разбере как се движат нещата, брат му го информира, че не само не са приключили, но му изпрати цялата документация и го натовари сам да изнесе битката. За пръв път, откакто Чарли се помнеше, Едуард оставяше нещо недовършено и го прехвърляше на него. Само по себе си беше необичайно, да не кажем — тревожно. Стана още по-лошо, когато Едуард заряза характерната си предпазливост и резервираност и се ожени за вдовица, пленила сърцето му. Явно в сила бе някаква магия — как иначе да се обясни поведението на брат си!

Планът на Джерард да убие изнудвача също излезе извън контрол. След като изтърсакът изчезна в продължение на седмици, двамата получиха съобщение от най-малкия си брат с отчаяна молба за помощ. Едуард категорично отказа да откликне и така попари веселието на Чарли от неочакваната му женитба. Едуард му връчи писмото на Джерард и се оттегли да люби новата си съпруга, напълно пренебрегвайки всякакви задължения към семейството си. Или по този начин поне изглеждаха нещата в очите на Чарли, когато нареди на Бейтс да опакова багажа.

И така се озова в Бат. Утре ще се отбие при Джерард, ще разбере в какво се е забъркал брат му, а после... Нямахше представа какво ще предприеме после. Вероятно ще тръгне да преследва изнудвача, защото се надяваше да изкопчи от него някаква истина. Злодеят или разполагаше с доказателства за твърденията си и възнамеряваше да иска нещо срещу тях, или блъфираше и следователно нямаше да постигне нищо и Чарли щеше да бъде обявен за законния херцог. Чарли не знаеше кое ще се окаже по-вероятно. Надяваше се Джерард да е научил нещо полезно, но от писмото му излизаше, че се е сдобил и със съпруга, а Чарли вече стана свидетел как женитбата промени Едуард. Продължаваше да се удивлява от поведението на брат си.

Едуард, неизменно следващ логиката на нещата, практичният Едуард обърна гръб на семейството си заради жена. Джерард, винаги склонен към емоционални и импулсивни действия, вероятно щеше да се справи още по-зле, ако се е влюбил в жена си. Това означаваше той сам да изнамери изнудвача, да разбере истината за отдавна изчезналата първа съпруга на Дърам, да защити претенциите си към херцогството и да спаси всички от позор.

Зърна кожената чанта върху писалището в другия край на стаята. В нея се намираха всички документи и цялата кореспонденция с разследващите и адвокатите, свързани с проклетата „Дилема Дърам“, както и писмото изповед на баща им. Извърна глава — не искаше да я гледа. Насили се да я донесе в Бат, но при мисълта за нея усещаше как го обзема гняв към баща му, изпитваше раздразнение от братята си и дълбоко в себе си се опасяваше, че целият му живот виси на косъм. Ако се вярва на приказките из Лондон — и на скъпоплатения адвокат на Едуард — Огъстъс, далечният братовчед на Дърам, бе на път да предяви претенции към херцогството, ако Чарли не съумее да докаже, че той е единственият законен наследник. Ако членовете на горната камара на Парламента не уважат претенциите му, титлата и цялото състояние щяха да бъдат изгубени; или да бъдат замразени, докато не се намерят доказателства или — най-лошото — правата да бъдат прехвърлени завинаги на Огъстъс. И двете решения му изглеждаха убийствени.

Чарли се молеше да намери разрешението на всичките си проблеми в Бат. И нещо повече — надяваше се да ги намери, преди Камерата на лордовете да разгледа молбата му.

Отпусна глава върху облегалката и затвори очи. Каква ирония: за пръв път някой очаква нещо от него, а залогът е толкова голям. В момента не му се мислеше за друго, освен за вечерята и чашата вино в ръката му. Ако дамата от фойето го зърне сега, определено щеше да го вземе за най-ленивия и безполезен човек на света.

Върху лицето му се появи усмивка; сети се за изражението ѝ, когато осъзна, че е чул обидната ѝ забележка. Хем съжаляваше, задето я е изрекла, хем не съжаляваше, задето я е казала. Каква превзета персона. Не би се учудил, ако притежава колекция от молитвеници и цял куп малки кученца. Чарли бе свикнал хората да си съставят мнение за него, преди да са го опознали, но по неизвестна причина в случая се

развесели. Винаги съжеляваше, когато жена с нейните устни го съди прибързано. Той дори бе готов да я сметне за привлекателна, стига да не бе видимо лошото ѝ настроение. Но как да нарече една жена симпатична, когато го гледа високомерно? Запита се дали е формирала мнението си за него от клюкарските лондонски вестници, или лошата му слава вече се е разнесла из Бат.

Вдигна мълчалив тост за дамата. Поне тази вечер възнамеряваше изцяло да лентяйства. Надяваше се това да я тормози.

[1] Историческа сграда в Бат, построена през 1789 г. от архитектите Томас Болдуин и Джон Палмърс, близо до главния вход към прочутите топли минерални извори на римските бани отпреди 2000 години. В сградата има ресторант, където могат да се опитат минералните води от действащ фонтан. Той е и един от най-големите храмове на старомодното сервиране и пиене на чай. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

През първите два дни късметът съпровождаше Теса. Само два пъти чу името на лорд Грешам и двата пъти успя да се обърне настрана или да се изплъзне, без да я видят. От дочути в коридора разговори подразбра, че е отпътувал от града и макар да продължаваше да държи стаи в „Йорк“, персоналът не бе осведомен дали ще се върне. Въздъхна облекчено от тази новина. Попадна в неприятна ситуация, но сега нещата се оправяха и тя щеше да подхване своите дела.

Юджиния бавно се съвзе от парализиращия ужас Теса да не ги изложи и отново заприлича на себе си: тоест малко глуповата и склонна постоянно да се притеснява дали няма да се разболее, но иначе с благ характер и готова да не пречи на Теса. Кратък престой в сладкарница „Моландс“ чувствително подобри настроението ѝ, а посещението в „Пъмп Рум“ я докара почти до екстаз.

— Такава лечебна вода — възкликна тя, независимо от гримасата, докато я пиеше. — Теса, скъпа, редно е и ти да вземеш една чаша. Човек никога не знае какви ужасни болести го дебнат в провинцията.

— Ще се справя и без помощта на водата. — Теса бе опитвала минералните води на Бат и нямаше никакво желание да ги пробва отново. Юджиния от своя страна бе готова да поглъща всякакви препоръчани лекове. — Без капка колебание се заклевам, че палтото на онази дама е десет сантиметра по-дълго, отколкото бе модно миналия сезон — добави тя нехайно.

Така минералната вода бе забравена, а компаньонката ѝ се посвети да изучава старателно всеки моден детайл в салона.

След два дни пазаруване Теса слезе в чайната на хотела. Всъщност това бе истинската причина да дойде в Бат: на двадесетина километра южно от града щяха да строят канал и по него да докарват въглища от мините между Меле и Колфорд първо в Бат, а после и в Лондон. Вече съществуваше добре натоварен канал и той щеше да е в основата на новия ръкав. Трасето бе огледано, чертежите —

окончателно утвърдени и Теса, по-точно брат ѝ, виконт Марчмонт, бе получил покана да купи дялове от новия клон. Уилям, както обикновено, се колебаеше. Оглеждаше всеки възникнал въпрос от всички възможни страни и, ако зависеше от него, никога нямаше да вземе решение. Стигна се до единодушно решение, че е най-добре Теса да се срещне с един от собствениците на мината за желязна руда близо до трасето на канала — Хайрам Скот, който охотно набираще инвеститори. Теса никога не изпадаше в захлас нито от изящната кройка на нечий жакет, нито от убедителната му реклама. Благодарение на практичния си — почти безжалостен, по думите на сестра ѝ — начин на мислене, тя правеше мъдри вложения, а благодарение на целенасоченото си поведение изтръгваше истината.

— Госпожо Невил — посрещна я господин Скот усмихнат.

Бяха се срещали в дома на брат ѝ и по онова време господин Скот не изрази никакви възражения да преговаря с жена. И защо да възражава? От решението ѝ зависеше доста крупна инвестиция и той не си правеше никакви илюзии.

— Господин Скот — поздрави на свой ред тя. Направи лек реверанс в отговор на неговия поклон и седна на любезно предложения стол. — Много мило да приемете да се срещнем в Бат.

— Надявам се да отговоря на всичките ви въпроси, мадам, и да ви спестя пътуването на юг. — Разположи се срещу нея и постави папка с чертежи върху масата. — Каналът не е подходящ за посещения от дама.

Теса не каза нищо, само вдигна очи и го погледна премрежено.

— Възражавате ли дама да го посети?

Уилям даде ясно да се разбере, че ще разчита единствено на нейните сведения, за да реши дали ще купи дялове. Ако господин Скот има някакви задръжки да ѝ предостави счетоводните си книги, най-добре да го съобщи сега и да спести раздражението и на двамата.

— Ни най-малко — увери я той свръхлюбезно. — Просто желая да спестя на инвеститорите си неудобствата. Моя е грижата да дам честен и точен отчет за мината. Ще се постарая да го направя така, че да не сметнете за необходимо да дойдете лично на място. — Сви рамене с усмивка. — Вашето посещение, смея да твърдя, ще е твърде приятно за нас, които сме привикнали на тежките условия и усещаме липсата на красиви посетителки.

Тя му се усмихна леко.

— Ласкаете ме, сър. Опитвам се да дам на брат си цялостна картина, преди да вложи толкова много пари в проекта.

И двамата се надлъгваха, както тя добре знаеше, но господин Скот поне охотно се включваше в надиграването. Мнозина мъже се отнасяха с нея сякаш няма грам мозък в главата. Отдавна се научи да се въоръжава с писма от брат си с недвусмислено изложеното му становище, че той разчита изцяло на нейните препоръки. Бързо се убеди колко много променя този лист хартия отношението на мъжете, защото ясно схващаха възможността да отхвърли предложенията им с една дума. В този случай Уилям обмисляше доста голямо вложение в размер на шест хиляди паунда и не бе готов да ги хвърли с лека ръка. Инвеститори в „Съмърсет коул канал“ бяха получили сериозна възвръщаемост от дяловете си, което говореше в полза на канала. Но сумата не бе никак малка — почти едногодишният му доход, — а най-големият страх на Уилям в живота бе да не загуби приходите си. Подобно на баща си, той бе роден без капка усет за бизнес. Но Теса, подобно на майка си, разполагаше с такъв за трима. Брат ѝ имаше достатъчно разум, да го осъзнае и да я включва във всичките си делови начинания.

Господин Скот я предразположи още повече: поръча чай, а после я остави на спокойствие да се запознае с документите. Теса прегледа топографските доклади, разучи картите на местността и видя къде са терените, осеяни с въгледобивни мини, отбелязани с червено. Прелисти строителната документация, включително и предполагаемите цени. Изчете внимателно и списъка с инвеститори, защото нямаше смисъл Уилям да си рискува парите, ако начинанието е обречено на провал. Зададе няколко въпроса, за да си изясни нещата, а господин Скот ѝ даде разумни отговори. Накрая затвори папката и я плъзна по масата към него.

— Всичко изглежда наред, сър. Но понеже в този случай аз съм очите и ушите на брат си, бих искала да видя строежа.

Той не възрази; дори я увери в готовността си да ѝ осигури достъп навсякъде.

— Съжалявам само, че не съм в състояние да ви придружа дотам — добави той. — Утре трябва да се върна. Отсъствам повече от месец.

Теса прие извинението му с леко махване на ръка.

— Разбирам напълно. С компаньонката ми ще ви последваме до края на седмицата.

— Да се погрижа ли да ви осигуря подслон? Фром далеч не е така елегантен, колкото Бат, но ще намеря нещо прилично, ако желаете. Ще ви уведомя веднага щом наема стаи на ваше име.

— Много мило от ваша страна.

Той ѝ подаде ръка — още една червена точка в негова полза — и тръгна. Теса се върна горе. Завари Юджиния да чете взет от библиотеката роман. Очевидно бе готически, ако се съди по начина, по който притискаше кърпичка към устните си и как се сепна при влизането на Теса.

— Божичко!

— Явно книгата е хубава. — Усмихна се и се настани на стола срещу Юджиния. — Зачервена си.

— Как да не съм?! — Юджиния остави книгата и размаха кърпичката пред порумениялото си лице. — Страшно драматично е. Младо момиче е поверено на грижите на непознато семейство. Предстои ѝ пътуване през мистериозна гора... Очаквам бандити и убийци да я дебнат навсякъде.

— Сигурно, но госпожа Радклиф ще приключи всичко благополучно накрая, не се съмнявам.

— Естествено. — Юджиния кимна решително. — Тя е една от любимките ми. Няма да я чета повече, ако нещата накрая не се оправят.

Теса се засмя. Юджиния постоянно я развеселяваше — хем се притесняваше и от най-лекия повей на вятъра или от няколко капки дъжд, хем обожаваше да чете готически романи, в които над главата на героинята надвисваха десетки опасности.

— Как мина срещата с господин Скот, скъпа?

— Много добре. Получих доста информация.

— Според мен те харесва. — Юджиния се обърна към подноса с чай до себе си и пипна чайника с ръка. — Искаш ли чай?

— Да ме харесва?! — Теса вирна вежди и се постара да не прихне. Юджиния бе непоправима романтичка. — Ласкаеш ме, Юджиния.

— О, не мисля. Не е джентълмен, но е заможен и те разбира. — Възрастната дама я погледна почти лукаво. — И не е сляп, скъпа.

— Нито е глупак — отвърна Теса. — Не съм го окуражавала по никакъв начин.

— И не бива. Брат ти не би одобрил. А и лейди Удол ще се зарадва, ако те види най-после да се заинтересуваш от...

— Няма такова нещо. — Теса се изправи. Небесата да я опазят от прехласванията на Луиза, ако някога даде признаци, че е готова да се омъжи за някого. Веднъж допусна тази грешка и сърцето ѝ бе не само разбито, а направо смазано. — Определено не се интересувам от господин Скот и, ако подведеш с подобно нещо сестра ми...

— Никога! Как бих могла? — прекъсна я Юджиния и отново се изчерви. — Просто споменавам колко ще се радва, ако отстъпиш от твоята клетва да не си с мъж.

Теса стисна устни. Не бе давала никаква клетва да не бъде никога с мъж, а просто да не допусне мъж отново да я подведе с ласкателства и внимание. Един път ѝ бе недостатъчен. Но на Юджиния можеше да се разчита да представи инстинктите ѝ за самосъхранение в такава мелодраматична светлина.

— Интересуват ме само дяловете, които господин Скот предлага на Уилям — отвърна тя суховато. — Съвсем скоро ще се убедиш сама.

— О! — Юджиния остана видимо разочарована. — Значи ще пътуваме до Фром?

Още от самото начало Теса обяви намерението си да види на място работата по канала между Фром и Меле. Не разбираше защо никой не ѝ вярва.

— Да. Ще тръгнем вдругиден. Преди това имам още няколко задачи. Добре е да си вземеш още романи, защото там не е така изискано както в Бат.

Компаньонката ѝ въздъхна.

— Да, скъпа.

На следващия ден Теса свърши това-онова, за да си освободи време за поне двуседмичен престой във Фром. Луиза я помоли да ѝ купи някои неща. Предпочиташе компаньонката ѝ да се погрижи за модните аксесоари на сестра ѝ, но на Юджиния щеше да ѝ трябва месец, за да реши какво точно да вземе. В рамките на един ден изпълни всички поръчки, включително уговори купеното да бъде изпратено на сестра ѝ. За своите покупки тя отдели малко повече време, но за следобедния чай вече беше в хотела. Краката малко я

понаболяваха, ала се чувстваше доволна от свършеното през деня. Юджиния се умори още по обяд и се върна по-рано в „Йорк“. Теса влезе във фоайето, свали си шапката и потърси компаньонката си в чайната.

Напълно бе забравила за граф Грешам и неласкавата си преценка за него. От три или повече дни не го бе срещала из хотела — нито него, нито прислужниците му — не бе чула да се споменава и името му. Затова силно се шокира да го види в средата на помещението, седнал с изпънати напред крака — самото олицетворение на спокойствието.

Още по-силното ѝ смайване обаче предизвика Юджиния: разположила се срещу него, тя му се усмихваше лъчезарно.

ТРЕТА ГЛАВА

Чарли започваше да си мисли, че е изчерпал запаса си от късмет в живота. Доста му вървеше през последните трийсет и няколко години, но сега май всичко се сгромолясваше.

Пристигна в Бат, но не завари брат си. Наложил се да прекара два дни в бездействие и да чака. Представа нямаше за какви тревоги загатва Джерард в писмото си, а още по-любопитно бе отсъствието на съпругата, която най-малкият му брат споменаваше. Джерард женен?! Та той отпътува от Лондон като доволен ерген, твърдо решил да открие изнудвача. А сега съпруга ли имаше? Толкова скоро след бурното ухажване на Едуард и непосредствено последвалата сватба, Чарли се чувстваше направо изоставен. Очевидно братята му въобще не се тревожеха от вероятността да загубят Дърам. Твърденията им не значеха нищо, щом имаха време да се влюбят и да сключат брак.

Все пак Джерард се появи в Бат, само че нямаше вид на човек, изгарящ да разреши „Дилемата Дърам“. Някаква кавга бе станала причина съпругата му да замине и Джерард мислеше единствено как да я последва. Отчасти развеселен, отчасти загрижен, Чарли го придружи. Запозна се с най-новата си снаха и разбра, че също като Едуард и Джерард ще го зарече. Едуард поне се оттегли след кратка лекция, натоварила го с чувство за вина; заяви, че херцогството принадлежи по право на първородния и от него зависи дали ще положи усилия да си го получи, или ще го загуби. Джерард, от своя страна, даде да се разбере, че държи много повече на съпругата си, а задължението да открие изнудвача се падна на Чарли.

Лесно му беше на Джерард — съпругата му донесе огромно състояние и така го предпазваше от последиците в случай че се провали. Чарли остана смаян — и двамата му братя прехвърлиха всичко на него без почти никакви съвети как да действа по-нататък. Нима смятаха, че е в състояние да се справи сам с целия проблем?

Едва ли щеше да успее. Това бе горчивата истина; особено след като братята му се провалиха. Джерард откри името на изнудвача —

Хайрам Скот — но после пропусна възможност да го последва, предпочете да отиде да се сдобрява с жена си. Джерард му връчи първите писма на изнудвача и осем стари регистъра от свещеника във Флийт, венчал Дърам за първата му съпруга преди десетилетия, и пожела на Чарли късмет.

А точно той сякаш бе на изчерпване.

Чарли не разполагаше с никакъв опит в издирването, особено ако човекът предпочита да остане неизвестен. Джерард поне имаше военна подготовка, а Едуард — търпението да преоре стотици възможности, докато Чарли никога не се бе занимавал с подобно нещо. Не той търсеше хората, а те идваха при него. Опита се да разбере нещо от регистрите — на всяка страница имаше по дванадесетина вписвания, всичките със ситен почерк. От мисълта да изучи внимателно и осемте регистъра му идеше да заплаче. Въпреки това изправи рамене и се насили да отвори първия.

Чарли раздражено го избута настрана. Не смяташе да се предава, но бе време да се подкрепи с нещо.

Предпочете вместо да му донесат храна в стаята, да слезе долу, за да се поотдалечи от документите, от бумагите, от всички други доказателства за сегашните му мъки. Да беше взел и готвача със себе си; така поне щеше да пие кафе, а не чай. Най-добре да поразпита за Хайрам Скот. По думите на пощенския чиновник мъжът бе идвал в Бат преди няколко дни. Служителят го бе разпознал и докладвал за присъствието му на Джерард. Улови погледа на господин Лукас и понечи да попита къде да наеме човек, готов да зададе някои деликатни въпроси. В същия момент чу във въздуха името на човека, от когото се интересуваше.

— От господин Хайрам Скот е! Веднага го отнеси на госпожа Невил, Мери. Сигурно очаква писмото.

Говореше дребна възрастна дама, загърнатата с лавандулово лилав шал и с накъдрена коса под дантелена шапка. Подаде запечатан плик на по-млада жена, очевидно прислужница, ако се съди как направи реверанс и бързо се отдалечи. Чарли проследи отдалечаващото се писмо с жаден поглед. След това се обърна към жената получател. Имаше надежда късметът да не го е изоставил напълно.

— Добре ли сте, мадам?

Чула въпроса му, тя престана да тършува из чантата си. Очите ѝ се плъзнаха по фигурата му и започнаха да се уголемяват все повече. Най-после срещнаха погледа му. Зяпна, страните ѝ поруменяха и чак тогава отговори развълнувано:

— О, да... Да, сър.

— Простете. — Дари я с мила, чаровна усмивка. — Струвате ми се малко замаяна. Да ви придружа ли да седнете?

— Ами... Не, не, добре съм... — Плахите ѝ възражения съвсем замряха, щом Чарли ѝ предложи ръката си. По лицето ѝ се изписа благоговение. — Сега, когато го споменахте, май наистина една идея не ми е добре. Толкова сте мил да си давате този труд.

Охотно го хвана под ръка.

— Ни най-малко не ме затруднявате — увери я галантно той. Чарли, прекарвал безброй безкрайни часове в разговор с леля си, графинята на Доулинг, и приятелките ѝ, знаеше отлично как да се хареса на по-възрастни дами.

— Всичко наред ли е, милорд?

До тях бе изникнал господин Лукас с угодническо изражение.

— Не бих казал — суховато отбеляза Чарли, миг преди жената да кимне. — Дамата не се чувства добре. Позволете ми да ви придружа до чайната, госпожо...

— Б-б-бейтс — едва промълви тя. — Юджиния Бейтс, милорд.

Направи лек реверанс. Изглеждаше замаяна, точно както той бе заявил. И нищо чудно; не ѝ даваше никакъв шанс да му противоречи. Нежно, но решително държеше ръката ѝ.

— Очарован съм да се запознаем — отвърна той. — Аз съм Грешам. Донесете чай и нещо за хапване. Веднага — нареди той на Лукас, отвеждайки госпожа Бейтс към чайната. — И малко шери за всеки случай.

— О! — възкликна дамата, по-зачервена от обичайното. — Милорд, наистина сте *страшно* мил!

— Всеки джентълмен би постъпил така с една дама — увери я той. — Чакайте. Да пратя ли някой да повика прислужницата ви? Или да ви придружа до стаята, за да си починете?

Бяха стигнали до свободна маса. Незабавно се появи сервитьор с поднос малки изящни сандвичи, вероятно поръчани от друг, но веднага

пренасочени към Чарли. Госпожа Бейтс погледна масата — най-хубавата в салона — и въздъхна с копнеж.

— Моля, настанете се мадам — покани я той нежно. — Само за малко, докато се съвземете.

Както очакваше, никоя по-възрастна дама с ограничени средства не би устояла на поканата му. Тя навлажни устни и падна в капана му; седна на предложения ѝ стол. Чарли се настани срещу нея.

— Ако обичате, госпожо Бейтс, хапнете нещо. Няма да ми е спокойно, докато не го направите. Господин Лукас — обърна се той към суетящия се около тях хотелиер, — донесохте ли шерито?

— О, сър, едва ли ми е нужно...

Възражението ѝ замря, защото господи Лукас се появи с две чаши и бутилка качествено шери. Изражението ѝ говореше точно за обратното.

— Една капчица няма да ви навреди — Чарли се наведе, напълни чашите и ѝ намигна лукаво, подавайки ѝ едната. — За да успокоите притесненията ми.

— Добре...

Тя се усмихна, отново се изчерви и отпи малка глътка.

Оттам нататък всичко бе детска игра. Под влиянието на шерито, чая, чинията със сладки, прибавена към сандвичите, Чарли научи всичко необходимо от госпожа Юджиния Бейтс. Беше в града с госпожа Невил, дъщеря на скъпата ѝ покойна братовчедка. Бяха от Уилтшър, където живееха с брата на госпожа Невил, виконт Марчмонт, в прекрасното семейно имение Ръшуд. Втората дъщеря в семейството, наскоро овдовялата лейди Удол, скоро щеше да се пренесе в Лондон и госпожа Бейтс бе натоварена със задачата да разучи последните модни тенденции. Чарли спокойно отговори на всичките ѝ колебливо зададени въпроси, предугаждайки, че младият син на лейди Удол, Томас, ще е основният ползвател на набързо скалъпените му мъдрости. Госпожа Бейтс не съжаляваше, заедно няма да се пресели в Лондон за постоянно, понеже градът я плашеше и напрягаше, но очакваше с нетърпение да гостува на скъпите си роднини там и да разгледа забележителностите.

От приказките ѝ Чарли схвана доста неизречени неща: тя бе бедната роднина, местена от дом на дом, според удобството на домакините. Смяташе се за много под неговото ниво, за да бъде

забелязана, и несекващото му внимание действаше като ефикасно смазочно масло за преодоляване на нейната резервираност. Шерито, без съмнение, също помагаше.

Бавно насочи разговора към предмета на неговия интерес.

Десетилетие, прекарано в безгрижност и лентяйство, си има своите предимства. Чарли се бе научил да слуша събеседника с половин ухо, но въпреки това да отговаря подобаващо. Докато тя бърбеше още по-словоохотливо, след като ѝ наля втора чаша шери, той се опитваше да отгатне какво свързва Хайрам Скот, изнудвач, с тази видимо невинна и безобидна стара дама. Прати писмото горе и произнесе цялото му име; Скот явно не ѝ бе познат, иначе щеше да го назове по-фамилиарно. Младата ѝ приятелка, госпожа Невил, явно познава мъжа добре, щом очаква писмо от него, но защо?

При първото споменаване на госпожа Невил от негова страна, госпожа Бейтс изведнъж млъкна. Продължи да му се усмихва и да се изчервява, но неспокойството ѝ си личеше. Чарли впрегна целия си чар, но пак не научи много. Госпожа Невил имала работа в града, а в момента излязла на пазар. Госпожа Бейтс сподели само толкова. Госпожа Бейтс не искаше той да узнае нещо за госпожа Невил. Беше повече от очевидно. Точно се канеше да покани двете да вечерят заедно с него същата вечер и по лицето на събеседничката му се изписа облекчение.

— Боже, кое време стана! Трябва да си вървя, милорд. Бяхте невероятно мил с мен, но вече се чувствам съвсем добре.

Чарли извърна глава уверен, че тайнствената госпожа Невил се е появила. Точно както подозираше, на входа на салона бе застанала жена и махаше към госпожа Бейтс. Бързо свали ръка, видяла, че я е забелязал и по лицето ѝ пробягва нещо като гримаса.

Досещаше се защо. Госпожа Невил го нарече лентяй при пристигането им в Бат. И сега, както тогава, бавно се усмихна. Всичко се подреждаше идеално. Бе се надявал да срещне красивата опърничава жена лице в лице поне веднъж. Изправи се, очаквайки с нетърпение предстоящия сблъсък.

Тя прекоси салона все едно някой я бута. Докато стигне до масата, изобрази на лицето си скована, учтива усмивка, но той не пропусна да забележи колко бдителни са очите ѝ.

— Милорд, това е милата ми приятелка госпожа Невил — представи я госпожа Бейтс нервно. — Теса, скъпа, лорд Грешам бе много внимателен с мен, откакто се почувствах неразположена преди малко.

За миг очите на Теса се плъзнаха по чашата шери, сякаш подозираше, че досега той съзнателно я е наливал с вино.

— Много мило, сър. — Най-последно впи очи в неговите. Нейните бяха необичаен нюанс зелено, ясни и светли като полиран оливин. За момент той загуби овладяността си, поразен от дълбочината им. — Надявам се да не сме ви създали неудобство.

— Никак даже. — Дари я с най-чаровната си усмивка. — За мен бе истинско удоволствие. Точно се канех да поканя госпожа Бейтс и вас на вечеря днес, тъй като всички сме пътници, без приятели в града.

— О! — От задоволство лицето на госпожа Бейтс поруменя, но после бързо придоби угрижено изражение. — Много сте любезен, сър, но... Това е...

Млъкна и погледна младата жена с очакване.

— Наистина е много мило, но, уви, налага се да откажем, милорд — отвърна госпожа Невил спокойно. Гласът ѝ, пълен с увереност, беше красив и звънък. Поне в тона ѝ не се долавяше неодобрението, което иначе присъстваше в поведението ѝ спрямо него. — Ще си легнем рано, защото сутринта потегляме.

— Разочарован съм, задето ще се разделим толкова скоро след запознанството си. Разбрах, че по-късно през годината ще бъдете в Лондон. Вероятно пътищата ни отново ще се пресекат.

Госпожа Невил стрелна с поглед компаньонката си, която пребледня и се опита да се усмихне. Колко интересно; не остана доволна от информацията на госпожа Бейтс за посещението им в Лондон.

— Може би — задоволи се да отбележи тя. — След като не ти е добре, Юджиния, да си отидем в стаята, за да си починеш.

— Да. — Госпожа Бейтс потръпна леко. — Да, разбира се. Кое време стана... А и главата ми... Много благодаря, лорд Грешам. Беше ми драго да поседя с вас.

— Удоволствието беше мое — увери я той и ѝ се поклони. После ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да стане. — Да ви изпратя ли до стаята, за да не ви прилошее отново.

Усети силното неодобрение на госпожа Невил от неговото предложение. Тя стисна устни, а висулката на шията ѝ запулсира с темпото на ускорения ѝ пулс. Това доубеди Чарли, че има нещо, което трябва да разбере докрай; нещо, което тя не желае той да узнае за нея. Нима е съучастник в изнудването на Скот? Знае ли нещо за Дороти Коуп, отдавна изчезналата първа съпруга на Дърам? Определено беше нервна и той възнамеряваше да разбере защо.

— Да, сега като стана дума... Наистина се чувствам малко нестабилна на краката си... — Госпожа Бейтс остави ръката си в неговата и погледна умолително младата си приятелка. — Няма да е нередно, нали, скъпа Теса?

Госпожа Невил насочи пронизателния си поглед към компаньонката си. Очевидно го намираше за дълбоко нередно или поне за крайно нежелателно. Ала каквото и да искаше да скрие, бе повече от видно, че госпожа Бейтс няма и най-бегла представа за него.

— Не, разбира се.

— Обещавам да се държа възможно най-благоприлично — обяви той сериозно, но хвърли игрив поглед на госпожа Бейтс. Тя поруменя и му се усмихна, отново разтапяйки се. — Само до вратата, където ще ви поверя на грижите на прислужницата ви. — За да си осигури благоразположението ѝ докрай, той погледна господин Лукас. — Отнесете шерито в стаята на госпожа Бейтс, господин Лукас. Действа ѝ особено възстановяващо.

Госпожа Бейтс издаде радостно възклицание. Очите на госпожа Невил станаха хладни.

— Вие сте олицетворение на добротата! — почти изписука възрастната дама, все така вкопчена в ръката му. — Теса, скъпа, не е ли най-шармантният джентълмен?

— Без съмнение.

Все още със скована усмивка, госпожа Невил се обърна и тръгна към вратата. Чарли я последва, без да бърза. Бе омаял до краен предел компаньонката ѝ. Госпожа Бейтс не се пускаше от него и не спираше да възхвалява добротата му и джентълменската му галантност. Изказа задоволството си да е до нея в момент на слабост, защото, ако не ѝ се бе притекъл на помощ, щеше да се наложи да потърси лекарска помощ. Чарли отвърна с подходящите ласкателства, а наум се опитваше да си обясни реакцията на госпожа Невил. Госпожа Бейтс бе

нащрек спрямо него, но не устоя на изкушението на появилите се пасти и шери. Явно държеше на одобрението на младата дама, но и не се страхуваше особено, ако не успее да го спечели.

Вероятно беше естествено. Изнудвач би постъпил глупаво, ако се довери на бърлива стара дама. Чарли бе убеден, че ще изтръгне всяка тайна от нея, стига да разполага с достатъчно време и шери. Теса Навил обаче бе несравнимо по-голямо препятствие. Даже бе решила да го мрази, въпреки любезното му поведение. Означаваше ли това, че е наясно с изнудването на Скот? Или дори участва в него, колкото и невероятно да изглежда? А защо пък да не е просто свадлива по природа... Но това го провокираше по-силно от всичко друго.

Госпожа Бейтс го насочи по коридора към неговите стаи. За малко да прихне, когато тя спря пред една врата почти срещу неговата. Каква ирония, ако човекът, когото търси, е бил само на метри от него, откакто пристигна в Бат.

— Боже, колко сме наблизо! — не скри той радостната си изненада. — Моят апартамент е ето тук. Ако ви трябва още помощ, само изпратете прислужницата да почука.

— О! — Госпожа Бейтс отново се изчерви. — Колко... Колко възхитително, милорд. Но достатъчно ви затрудних...

— Никак даже — увери я той.

— Но ние тръгваме утре — продължи тя видимо облекчена. — Беше огромно удоволствие за мен. Това е най-прекрасният следобед, който съм прекарвала в Бат!

— Дълбоко се надявам да се срещнем отново в Лондон. — Поклони се и ѝ целуна ръка. В този момент млада прислужница отвори вратата. — Довиждане, госпожо Бейтс.

— Довиждане, милорд — отвърна тя едва поемайки си дъх и му махна, докато влизаше.

Над рамото ѝ Чарли не зърна госпожа Невил, която бе избързала пред тях. Запита се как ли ще се скара на компаньонката си, когато той се отдалечи. Прислужницата направи лек реверанс и затвори вратата.

Прибра се в своите стаи, където камериерът му лъскаше ботушите.

— Има две дами в хотела, Барнс. Настанени са точно срещу нас. Госпожа Теса Невил и компаньонката ѝ, госпожа Юджиния Бейтс.

Заминават утре. Разбери къде отиват и опаковай багажа. Ще ги последваме.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Теса се скри и изчака вратата да се затвори пред чаровната усмивка и безупречното поведение на лорд Грешам. После веднага се нахвърли върху компаньонката си:

— Юджиния! Какви ги вършиш?!

Юджиния само дето не подскочи. Замечтаната ѝ усмивка изчезна и тя доби разтревожен вид.

— О, скъпа, наистина ли постъпих лошо? Та той се държа толкова възпитано, *толкова* мило, *толкова* съчувствено...

Теса махна нетърпеливо.

— Ти ме накара да обещаая да го избягваме на всяка цена! Какво те накара да се заговориш с него?

— Той пръв ме заговори — отвърна възрастната жена предпазливо. — С Мери току-що се бяхме върнали в хотела... Това ме подсеца, скъпа, господин Скот е оставил писмо за теб. Мери, къде е писмото за госпожа Невил?

— Ето го — прислужницата взе плика от полицата над камината.

Теса, все още съсредоточена върху Юджиния, го пое, без да го погледне.

— Благодаря, Мери. Засега си свободна.

— Съжалявам, скъпа. — Юджиния кършеше ръце и изглеждаше разкаяна. — Но не забеляза ли? Той не се сърди как го нарече. Никак даже. Сега спокойно ще кажа на лейди Удол, че сме се запознали с Негова светлост и знаеш колко много ще се зарадва тя. — Поколеба се, но продължи: — Наистина ли беше толкова ужасно? Не промени ли мнението си за него след проявата на тези изискани маниери днес?

Теса въздъхна и си разтърка челото. Думите на Юджиния звучаха напълно логично и, ако лорд Грешам ги запомни с добро, Луиза ще е обезоръжена, когато чуе за необмислената забележка на Теса по-рано. Нямаше начин Юджиния да го премълчи, особено сега — нали това щеше да хвърли светлина как въобще се е запознала с графа. Рано или късно ще го сподели с Луиза и Теса бе наясно, че

единственият начин да избегне упреците на сестра си е като се държи дружелюбно, или поне учтиво с джентълмена.

Но нещо продължаваше да я притеснява.

— Как се срещна с него? — попита тя Юджиния. — Когато се разделихме изглеждаше съвсем добре, макар и малко уморена. Нямах представа, че ти е прилошало.

— Ами... — Компаньонката ѝ свъси вежди и се замисли, докато се настаняваше на стола. — Нямам спомен. Върнахме се в хотела и възнамерявах да пия чай, но щом Мери се качи горе, той се появи до мен и се поинтересува за здравето ми. Вероятно не съм изглеждала добре... Или съм залитнала... Бях доста уморена пък и знаеш, откакто напуснахме Ръшуд, ме наболява глезена. Лорд Грешам ме придружи до чайната и поръча първокласно шери. Лично господин Лукас го донесе, скъпа! И проведехме приятен, дружелюбен разговор.

— За какво искаше да говорите? — осведоми се Теса, все така изпълнена с подозрение.

— За нищо конкретно, скъпа. Любезно се осведоми какво ни води в Бат, откъде сме и така нататък. Споменах, че след две седмици ще бъдем в Лондон, а той отговори съвсем охотно и любезно на всичките ми въпроси за столицата. Лейди Удол ще бъде доволна какво научих от Негова светлост за Лондон.

Така представен, разговорът звучеше безобиден. Теса не успяваше да определи защо продължава да се притеснява от общуването на Юджиния с графа, но нещо наистина я гложеше.

— Това ли беше всичко? Не пита ли за мен?

— Да, малко, но си спомних... — прочисти гърло. — Станах подържана, за да не го подсетя какво каза за него, но той не даде вид да е недоволен. Когато ти се появи в салона, бих казала, че изражението му стана направо... заинтригувано, скъпа.

Тонът ѝ бе пълен с надежда, докато Теса я гледаше озадачено.

— Юджиния, направо ме шокираш. Убеждавай ме колкото искаш, че е изпитал голяма загриженост за здравето ти, но си луда, ако си въобразяваш — млъкна внезапно. — Това са глупости! Не говори такива неща!

— Но ти си много хубава жена — настоя предпазливо Юджиния. — А и той е толкова привлекателен.

— Той е граф! — сряза я Теса. — Титулуван благородник и не би обърнал внимание на жена с моето социално положение. Фантазираш, Юджиния, и те умолявам да престанеш.

— Да, разбира се. Не исках да те разстроя.

Възрастната жена се сви и съвсем потъна в обемистия фотьойл.

Теса си пое дълбоко въздух. Нищо няма да спечели, ако се сопва на компаньонката си. Ако лорд Грешам е забравил или не се интересува от неприличната ѝ забележка, тя е голяма късметлийка. Ако намира заради какво да я харесва, толкова по-добре, защото това поне ще опази доброто настроение на Луиза. Но намекът на Юджиния бе пълен фарс, а и малко я плашеше. Последното ѝ желание бе да привлече вниманието на мъж от рода на графа на Грешам. Нещо проблесна в очите му, когато се обърна и я видя как се напруга да привлече вниманието на Юджиния от прага на салона за чай. Дори не успяваше да определи какво точно беше; изглеждаше... почти доволен да я види и това я озадачаваше. Свързваше ги само неприличната ѝ забележка, но той с нищо не показва да е засегнат или обиден.

Напротив — бе олицетворение на чаровността. Отблизо графът изглеждаше още по-привлекателен с тъмната си леко чуплива коса и живи, тъмни като греха очи. Устните му сякаш постоянно бяха извити в лека, насмешлива усмивка. Нищо чудно защо Юджиния се бе разтопила от щастие, докато я бе обсипвал с внимание. Дори Теса, изградила твърда предпазна обвивка около сърцето си преди години, усещаше до мозъка на костите си топлината от усмивката му. Именно подобно съблазняване я възпираше да му вярва. Такъв очарователен мъж трябва да има основателна причина да обсипва Юджиния с ласкателства и да я пои с щери. Но каква точно?

Тръсна леко глава, за да избистри мислите си. Беше нечестно неизменно да подозира във всевъзможни пороци и предателства всеки срещнат привлекателен мъж. Само защото един привлекателен, чаровен мъж се оказа подлец, наумил си да я измами и да я използва, не означаваше, че всички мъже са толкова отвратителни.

— Не съм сърдита. Просто се разтревожих, когато ви видях да седите заедно. Но явно се е държал почтено и подобаващо, за което съм му благодарна. Не храня илюзии, че ще ме забележи отново, но както казваш: „Винаги е приятно да ти се възхищават“. Предпочитам да съм в добри отношения с него. — Дали бе достатъчно изчерпателна

и ясна в обяснението си? Почти. — А понеже заминаваме утре сутрин, вероятността да го срещнем отново е минимална. Това успокоява и последните ми притеснения. Извинявай, задето ти се нахвърлих така.

— Но в Лондон може да... — Юджиния млъкна, видяла как Теса рязко поклати глава. — Мислиш, че е малко вероятно ли, скъпа? Според теб ще си вирне носа и няма да ни забележи ли?

— Едва ли — успокои тя компаньонката си нежно. — Но не забравяй: Лондон е несравнимо по-голям от Бат. Едва ли ще се движим в едни и същи кръгове, дори да се осъществят и най-дръзките мечти на сестра ми. Не вярвам той да ни потърси, а не подобава ние да го търсим. Не разчитай да го видим в Лондон.

— Права си — промърмори Юджиния след малко. — Така е, съзнавам го. Но въпреки това... — въздъхна и придърпа шала около раменете си.

На Теса ѝ стана жал за компаньонката. Никой толкова елегантен и със светско държание мъж като граф Грешам не бе обръщал някога внимание на Юджиния; тя явно бе зашеметена от преживяването. Чувстваше се ужасно, че отнема цялата радост на възрастната жена от факта, че е пила чай с графа, но щеше да е по-тежко, ако Юджиния живееше с постоянната надежда да го срещне отново в Лондон — или по-лошо: да създаде у Луиза илюзорната представа как ще се запознае с него.

— Толкова чаровен ли е, колкото изглежда? — попита тя, за да смекчи малко разочарованието. — Досега в Бат не сме срещали по-привлекателен мъж.

Лицето на Юджиния засия.

— Да! Знаех, че дори ти няма да отречеш колко е привлекателен. И е още по-чаровен! По неговите думи съм приличала на леля му, графинята на Даулинг. Представяш ли си, скъпа? Напомням му на *графиня!*

Теса се усмихна.

— Вече го харесвам повече.

Малко повече, но отговаряше на истината. Не всеки джентълмен би обърнал толкова мило внимание на дама като Юджиния. Предполагаше, че графът го е направил от християнско съчувствие, но не бе изключено да го съдеше прекалено строго. Имаше склонност да постъпва така, ако се вярва на сестра ѝ.

— Спомена брат си, който това лято живее в Бат. Капитан от армията е, отличен е с медали, женен е отскоро и бил впечатляващ. И... — Избухна в смях. — Ето нещо, което ще те развесели. Обича да пие кафе, точно като теб! Но няма особено високо мнение за кафенетата тук, в Бат. Ти кое харесваше? Опитах се да си припомня, за да му го препоръчам.

— „Гарднърс“ — отвърна Теса.

— Да, сега се сетих. Но според него всички били лоши и затова в Бат пие само чай.

— Колко е принципен. Кой не би харесал такъв диамант. — Изправи се и целуна Юджиния по бузата. — Съжалявам, че се появих и те лиших от компанията му. Защо нещо наполовина толкова приятно не се случи с мен?

— О, би могло, скъпа, ако...

Компаньонката ѝ долепи пръсти към устните си, за да млъкне.

— Ако не избухвах и не обиждах съвършено непознати хора ли? — Теса се усмихна гузно. — Какво щастие е да ме придружаваш и да изглаждаш нещата, след като съм си развързала езика.

Юджиния въздъхна замечтано.

— Той пожела да вечеря с нас. Да вечеряме с граф, представяш ли си?! Ех, ако не заминавахме утре...

— Ех, ако...

Вътрешно обаче Теса бе доволна. Графът може да е дяволски привлекателен и още по-чаровен, но от начина, по който я гледаше, кожата ѝ настръхваше. Колкото по-бързо се отдалечат от него, толкова по-добре.

* * *

Чарли леко се сепна от изобретателността на камериера си. Очакваше Барнс да открие някои светски подробности за госпожа Невил, но неговият човек се върна с неочаквано повече информация.

— Пристигнали са от Малмесбъри в същия ден като Ваша светлост. Госпожа Невил платила сметката предварително, при това доста скъпо.

— Това откъде го разбра?

Барнс вдигна поглед от сандъка, в който прибираще багажа.

— Влязох в кабинета на господин Лукас и надникнах в счетоводните книги.

— Нима?

Веждите на Чарли се стрелнаха нагоре.

Прислужникът въобще не се смути.

— Като камериер на Ваша светлост се чувствам свободен да влизам навсякъде в този хотел и никой да не възразява.

— Така е. Продължавай.

— Дамата е съобщила, че очаква посетител. Господин Хайрам Скот. — Барнс млькна, доловил внезапното сепване на Чарли. — Ваша светлост?

— Нищо, нищо — промърмори Чарли. — И кой, за бога, е този господин Скот?

— Някакъв бизнесмен. Според сервитьора, който го е обслужвал в чайната, господин Скот носел счетоводни книги и чертежи, а госпожа Невил ги прочела и разгледала най-подробно. Чул ги да говорят за канали.

Чарли присви очи. Каналите бяха новата страст. Припомни си какви разпалени спорове бе слушал за тяхната ефективност, но самият той не знаеше много по въпроса. В неговите представи изнудвачът бе измамник с луксозни вкусове, дългове от комар, слабост към разпуснати жени или нещо друго толкова тривиално. Каналът представляваше доста скъпо начинание; пет хиляди паунда едва ли бяха достатъчни за построяването му.

Но тогава какъв беше Хайрам Скот? Нима е невинен бизнесмен, в чието лице пощенски чиновник погрешно бе разпознал човека, изпратил писмата, изнудващи Дърам? Или е дързък авантюрист, захванал се с няколко неща едновременно? За момент на Чарли му се прииска да разпита госпожа Невил какъв е този мъж, но не смееше да го направи. Тя или не знаеше нищо за изнудването и следователно нямаше какво да му каже, или е наясно, че си сътрудничи с безскрупулен тип — дори одобрява действията му — и също няма да му съобщи нищо полезно.

— Това съвпада с казаното от момчето в конюшната — продължи Барнс. — Госпожа Невил е наела превоз да ги закара утре във Фром, където копаят канал. Госпожа Бейтс се притеснява от

пътуването и вече половин дузина пъти е искала горещи тухли и какво ли не.

Нищо чудно.

— Фром — повтори Чарли замислено. — То е доста близо, нали?

— На двадесетина километра.

Чарли се изправи.

— Отлична работа, Барнс. Прибави в багажа бутилка хубаво шери. И наеми превоз за утре.

Напоследък бе преуморил своите коне: първо дойде от Лондон до Бат, а после помагаше на Джерард да си вземе съпругата. Колкото и да предпочиташе лукса на каретата на рода Дърам, най-добре бе тя да остане в Бат по доста причини. Взе си шапката, изчака Барнс да му помогне с палтото и излезе от хотела.

Разстоянието до къщата на брат му бе кратко. За щастие, завари Джерард вкъщи.

— Влизай, влизай — покани го Джерард. — Браг, донеси порто — нареди той на прислужника, който кимна веднъж и изчезна.

— Не прекъсвам нищо, надявам се — огледа се Чарли. — Къде е очарователната ми снаха?

— Легна си. Почувства се неразположена.

Чарли затаи дъх и се приготви да чуе за предстоящата поява на дете. Повече от очевидно бе увлечението на брат му по съпругата му и Чарли бе убеден, че до края на годината ще стане чичо. Но Джерард само му направи знак да седне.

— Научи ли нещо?

— Хайрам Скот е свързан с каналите — информира той брат си. — Бил е в града, въоръжен със счетоводни книги и карти, за среща с някого.

Джерард вирна вежди.

— Значи това било. Интересно защо никое от моите запитвания не доведе до нищо.

Чарли сви рамене.

— При посещението си не се е държал особено тайнствено. Отбил се е в местния пощенски клон, говорил е с дама в „Йорк“ и ѝ е оставил писмо. Не е отседнал в хотела.

— Х-м-м-м... — Джерард се облегна назад, протегна крака и ги кръстоса при глезените. Съвси замислено вежди. — Зад всеки ъгъл тук

има спекуланти. Заради въглищните залежи, предполагам. Те се транспортират предимно по каналите. Но въпреки това не съм чувал за него.

— Не си знаел, че търсиш Хайрам Скот — утеша го Чарли. — Даже и да си чул името, не е имало причина да го запомниш.

Джерард се поколеба, но призна:

— Възможно е.

— Или защото е шантажирал Дърам, е предпочитал да не го виждат. Навярно парите му трябват, за да си купи дялове и е станал поточаян — или безразсъден — след като татко е починал, без да му даде и пени. Кой знае? — Чарли махна нехайно, сякаш отпъждаше собствените си съмнения относно мотивите на Скот. — Или подвежда половината Парламент и се смята за прекалено умен, за да бъде заловен.

Брат му го погледна.

— Нали не си забравил думите ми, че Скот по-скоро предпочита да ни тормози, а не толкова да се облагодетелства от недискретността на баща ни?

Чарли помнеше, но още не знаеше какво да прави с тази хипотеза. Джерард смяташе Скот за човек толкова заинтересуван от Дърам, колкото вманиачен да тормози и притеснява синовете му. Това обясняваше еднократното искане на пари преди месеци, иначе нямаше логика. Защо Скот бе пращал писма само на Дърам, а не и до някой от тях, ако целта му е била да обезпокои тримата сина, а не Дърам? И защо спря да праща нови, след като скандалът стана публичен? Минаха няколко седмици откакто жълт вестник раздуха новината за тайнствената първа женитба на баща им, но вече повече от два месеца не бе пристигнало нито едно гнусно писмо. От всички хора, за които знаеше, че биха искали да го тормозят, Чарли не се сещаше и за един, който би се въздържал.

— Не е пращал ново писмо — напомни той на брат си. — Ако е искал да ни тормози, нямаше ли да се опита да изцеди още малко кръв, след като заплахите му предизвикаха публичен скандал? Едуард бе готов да плати цяло състояние, само и само да сложи край на мълвата, ако Скот го бе потърсил в подходящ момент. Ако единствената му цел е да ни тормози, трябва да е невероятно дисциплиниран, за да се наслаждава на триумфа си мълчаливо, без думичка злорадство.

— Така е. — Джерард се замисли за малко. — Скот с коя дама се е срещал в хотел „Йорк“?

Чарли леко се усмихна.

— Интересно същество. Презира ме.

— Какво си направил? — попита брат му, разяждан хем от интерес, хем от подозрения.

— Създадох й известни неудобства — отвърна Чарли. — Не го направих нарочно, но това я разгневи.

— Тя участва ли в изнудването?

— Нямам представа.

Но не го изключваше. За подобна враждебност трябва нещо повече от неодобрение на външния ти вид. *Лентяй!* Не е достатъчен само бегъл поглед, за да го прецениш.

— Какво ще предприемеш? — поинтересува се Джерард, готов да действа. — Да накарам ли да разпитат и за нея? Познавам един тук, в Бат, който с радост ще се захване със задачата. Лейтенант Картър, от моя полк.

— Вече научих доста за нея, благодаря. — Едната вежда на Чарли се стрелна нагоре при изненаданото изражение на брат му. — Не ме гледай така смаяно. Всичко се сведе до малко бърбрене с възрастната й компаньонка в чайната.

— В чайната?! — повтори Джерард невярващо, дори с лек ужас в гласа.

Нищо чудно. Да седне с госпожа Бейтс бе непосилно за Джерард. Той никога не успяваше да се заседи дълго на едно място и още по-малко би обсъждал мода с възрастни дами. В това отношение напълно приличаше на баща им.

Чарли реши да го приеме като комплимент за проявеното безкрайно търпение.

— Да. Чудесно място за среща с дами.

— Вероятно си прав — съгласи се Джерард с гримаса. — Какво научи?

Нямаше причина да не разкаже всичко на брат си, но нещо го възпираше. Не виждаше връзка между своето семейство и Теса Невил, с изключение на Хайрам Скот и неведението защо именно той изнудва баща им. Възможно бе пощенският служител да е объркал Скот с изнудвача. Не беше известно дали е на прав път, готвейки се да

последва госпожа Невил, но той възнамеряваше да го направи. Освен това нямаше за какво друго да се захване.

— Нищо от особено значение — промълви той бавно. — Но утре напуска Бат, за да последва Скот, според мен, и аз смятам да тръгна след нея.

ПЕТА ГЛАВА

Пътуването на юг към Фром бе тежко, както Теса очакваше.

Този път Юджиния нямаше нищо общо. За разлика от обичайните си оплаквания и мърморене за неудобствата тя мълча през цялото време. Първоначално Теса се наслаждаваше на спокойствието, но после се притесни. Не бе характерно за Юджиния да е толкова тиха и тя започна да се опасява дали компаньонката ѝ не е болна.

— Юджиния, добре ли си? — попита тя най-накрая.

— Да, скъпа, много съм добре. — Възрастната жена се усмихна тъжно. — Но Бат определено ще ми липсва.

— Естествено. До месец ще сме в Лондон, а това трябва да те развесели — опита се да я разведри Теса.

— Така е. Определено. — Въздъхна и се заигра с ресните на шала. — Надявам се да не ти преча дотогава.

— Не говори глупости! — възрази Теса изненадана. — Никак не ми пречиш. Компанията ти ми е приятна. — Впрочем, като цяло отговаряше на истината. Само в редки и краткотрайни моменти ѝ идеше да си скубе косите заради нещо направено от Юджиния. Но не бе характерно за нея да е така меланхолична. — Само съжалявам, че не ти предлагам по-разнообразно пътуване вместо по черните пътища на Съмърсет. Предпочиташе да останеш в Бат, съзнавам го.

Изражението на Юджиния малко се разведри.

— Да, но не било писано — промълви тя замислено. Погледна Теса и се изчерви. — Не се тревожи за мен, скъпа. Ще се развеселя, обещавам.

Теса подозираше, че спътничката ѝ още жали за загубата на компанията на лорд Грешам. Съжали, задето откъсна Юджиния от нещо толкова вълнуващо и чудесно, но същевременно изпитваше облекчение да е далеч от графа. Беше странно омайващо привлекателен богат благородник да обърне внимание на която и да е жена, освен ако не желае нещо от нея, а Юджиния нямаше много какво да предложи, защото не разполагаше нито с пари, нито с титла, нито с

влияние. Представляваше просто една мила, добросърдечна по-възрастна дама, която обича да чете романи и да обсъжда последните модни тенденции.

Защо тогава той се интересуваше от нея? Юджиния твърдеше, че графът въобще не е впечатлен от обидната забележка на Теса по негов адрес, което само увеличаваше мистерията. Какво друго общо имаше между тях, та той да проявява този интерес? Теса не бе стъпвала в Лондон от години и щеше да помни, ако някога бе срещала лорд Грешам. Бог ѝ бе свидетел, че не може да забрави нито лицето му, нито гласа му, нещо само по себе си толкова дразнещо, колкото и интересът му към нея. Беше редно да се притеснява повече от това, повтори си наум, отколкото какво би могъл да иска от нея или Юджиния. Но сега, когато го оставиха в Бат, беше излишно да се тревожи. Най-вероятно дори няма да я разпознае, ако се срещнат в Лондон.

Фром се намираще на двадесетина километра от Бат, но докато се спускаха на юг, пейзажът коренно се промени. Меките хълмове около Бат отстъпиха място на по-суров каменист релеф, придаващ леко заплашителен вид на околността. Елегантните облицовани със светъл камък сгради в Бат изчезнаха и се появиха градчета с несравнимо помалки тухлени къщи със сламени покриви. Тук-там от пътя се виждаха въгледобивни мини и дори се чуваха подмятания на работниците, независимо от тракането на колелата на каретата. Пътищата бяха ужасни, предимно прашни коловози; нищо чудно защо разчитаха на каналите за транспортиране на изкопаното. Отне им почти цял ден да стигнат до Фром. Теса слезе от каретата разнебитена и уморена, все едно бе пропътувала повече от петдесет километра.

Съгласно обещаното в писмото, оставено в Бат, господин Скот бе уредил да се настанят в малка странноприемница. След лукса в хотел „Йорк“ тя изглеждаше обикновена и доста занемарена. Теса видя разочарованието на Юджиния, когато им показаха малките стаи и се постара да не въздъхне. Първо разби надеждите на компаньонката си по отношение на лорд Грешам, а сега се чувстваше гузна, задето довлече възрастната жена в дълбоката провинция, далеч от удобния „Йорк“. Дяволите да вземат Луиза за живия ѝ интерес към това пътуване. Теса не виждаше защо да не го предприеме сама. Съвсем спокойно щеше да прецени достойнствата на канала. Продължаваше да подозира, че всъщност Луиза е целяла да се отърве от Юджиния,

докато подготвя преместването си в Лондон. Сестра ѝ искрено обичаше възрастната дама, но бе наясно как с постоянното си суетене можеше да провали и най-старателно направените планове. След четиринадесет години брак със сърцатия лорд Удол Луиза бе готова да прегърне едновременно вдовството и удоволствията на Лондон.

Все пак се наложи Теса да си поеме дълбоко дъх, за да прогони отчасти възмущението си. Не че не обичаше Юджиния; напротив. Жената живееше с тях от години и бе привързана към трите деца като собствена майка. Теса никога не би и помислила да нарани Юджиния, колкото и да се дразнеше понякога от навиците ѝ. Не искаше възрастната жена да я придружи в това пътуване точно защото щеше да е скучно и неудобно и само Луиза би вършила ръце — по повод нечий коментар, че Теса пътува само с прислужницата Мери за компания. Все пак бе на двадесет и осем години и напълно в състояние да се грижи за себе си. Нямахше как да застраши материалните си интереси, защото нямаше такива, а и не преследваше нещо подобно, а ако някой решеше да я нападне и обере по пътя, присъствието на Юджиния едва ли би му попречило. При поява на малко повече здрав разум Луиза щеше да разбере колко по-добре е Юджиния да остане вкъщи, в Ръшуд, или даже в Бат, а не да идва на оглед на канала.

Но от всичко това сега нямаше смисъл. Предаде се, когато Луиза стана истерична и драматична; затова Юджиния я придружаваше. Това положение не можеше да се промени.

— Да отидем ли да прием чай? — предложи Теса, докато Мери разопаковаше багажа.

Бе прекалено късно да предприемат друго и след часовете, прекарани в каретата, бе редно да се разтъпче малко.

— Да, скъпа, щом искаш.

Юджиния се усмихна, но не така ентусиазирано, както при пристигането им в Бат. Във Фром едва ли щяха да срещнат някой толкова високопоставен от ранга на лорд Грешам, естествено. И слава богу, помисли си Теса.

Щом излязоха от странноприемницата, подаде ръка на компаньонката си. Още около седмица и щяха да са на път за Лондон, където имаше достатъчно неща, от които очите на Юджиния отново да заблестят.

* * *

Чарли разбра накъде тръгва набеязаната жертва. Не виждаше причина да напусне Бат в безбожно ранен час. С удоволствие закуси и едва тогава се настани в наетата карета. По негово нареждане Барнс постави взетата от Едуард кожена чанта в купето, а не в сандъка с багажа и най-накрая — макар и неохотно — Чарли я отвори.

Най-напред му попадна копие от петицията, внесена в Министерството на вътрешните работи, изискваща заповед за призоваване в съда, която да обяви Чарлс де Лейси за осемнадесетия херцог на Дърам. От страниците със сбит, четлив текст го заболяха очите. Брат му Едуард бе наел най-добрите юридически умове в Лондон, за да сътворят това; нямаше какво да добави, дори да разбираше какво всъщност се казва. Чарли предпазливо го постави настрана.

После измъкна купчина писма, завързани с канап; оказаха се от господин Пиърс, провинциалния адвокат на Дърам. Бяха от последната година и включваха и отговори на Дърам до Пиърс. Чарли се загледа в почерка на баща си, вече не така остър и отсечен като някога, а леко разкривен, почти нечетлив на места. Знаеше, че от осем или повече години Едуард движи огромната част от деловите въпроси на Дърам. По време на водената кореспонденция господин Пиърс явно бе писал на Едуард поне веднъж седмично, но адвокатът не бе споменал и думичка по въпроса. Дърам бе наредил така. Чарли прочете едно писмо от Пиърс. Той съобщаваше за липсата на напредък при разследването на наетите детективи, изчерпали всички улики, водещи към Дороти; те молеха за каквато и да е информация, която да ги насочи към по-успешни пътища. Дърам обаче не се сецаше за такава. Беше ги въоръжил с всичко, което знае, и неспособността им да открият жената го разочароваше и го правеше скептичен относно тяхната компетентност. Почеркът му бе разкривен, но Чарли долавяше нетърпението на баща си, все едно старият херцог четеше писмото си на глас.

Въздъхна и сложи купчината настрана. Имаше и други писма — от лондонски адвокат, наскоро нает от Едуард, натоварен със задачата да продължи оттам, където детективите бяха спрели. Чарли не

забелязваше някаква особена разлика в писмата, но и не се стараеше особено. Детективите бяха търсили Дороти Коуп, отдавна изчезналата съпруга от Флийт. Чарли търсеше Хайрам Скот, който се опитваше да ги изнудва. Ако открия Скот, разсъждаваше той, ще намеря и брънка към Дороти. Дороти представляваше ключът към цялата загадка и тя нямаше да бъде разрешена, докато не я намери, но очевидно единствен Скот знаеше нещо за нея.

Извади и писмата на изнудвача, чинно предадени му от Джерард, както и купчината тънки, оръфани бележници, които по-малкият му брат бе открил в конюшната на фермер в Съмърсет. Съдържаха записките на някой си Уилям Огилви, бракосъчетал Дърам и Дороти в сянката на затвора „Флийт“. Първият опит на Чарли да ги прочете в Бат не бе особено успешен, но пък тогава срещна госпожа Бейтс и госпожа Невил. С малко повече късмет въобще нямаше да му се наложи да чете записките. Остави ги настрана с огромно облекчение.

Накрая взе писмото на Дърам; последното написано със собствената му ръка. Признаваше злощастната си любов и молеше за прошка. Беше писано пет дни, преди да умре, вече наясно, че няма да доживее да види проблема разрешен; вече разбрал, че се е провалил. Чарли го прочете, когато Едуард и Джерард го донесоха в Лондон преди седмици и при вида му все още побесняваше. Само страхливец признава извършен грях чрез писмо, което ще бъде прочетено едва след смъртта му, когато завинаги ще бъде извън обсега на всякакви осъждания и въпроси.

Няколко минути Чарли мисли за жената, омаяла баща му преди шейсет години. В писмото си Дърам пишеше изненадващо малко за нея — била темпераментна красавица със слабост към гуляите и веселбите като него. Какви бяха тези веселби, на които баща му се бе наслаждавал? Каква страст се бе пробудила у него към тайнствената Дороти? При раждането на Чарли херцогът е бил четирийсетгодишен — зрял мъж, с желязна воля, който не обичаше да му отказват. Ако някога е бил фриволен и склонен към гуляи, Чарли изобщо не го бе подозирал.

Въздъхна и прибра всички книжа в чантата. Явно въобще не бе познавал добре баща си. Колкото и да се страхуваше да не удари на камък при търсенето на истината за херцога, не отричаше, че го гризе любопитство. Що за човек е бил баща му като млад? Дали първата му

любов е разбила сърцето му, както стана при Чарли? Тази злощастна връзка ли го е превърнала във вискателния човек, когото познаваше? Нима бе възприел ранното унижение като урок и, ако е така — какъв точно урок? Доколкото Чарли виждаше, баща му се бе научил преди всичко да пази тайната на всяка цена, но накрая това бе изиграло лоша шега. Пред Дърам се бе открила една-едничка възможност да използва този урок и да признае проявената през младостта си недискретност, когато се опълчи на някогашното желание на сина си да се ожени за Мария Гроноу, но тогава вместо това херцогът реагира със състраданието и съчувствието, които би проявил един камък.

Въпреки късното тръгване пристигна във Фром в прилично време. Следобедното слънце се спускаше зад начупения силует на покривите и каретата пълзеше нагоре по склона към градчето със скърцане. Бърз поглед през прозореца му напомни за дървените кубчета — любимата игра с братята му през детството. С безразборно разхвърляните по склоновете на хълма малки къщи Фром изглеждаше точно като въображаемите градове, които строяха с единствената цел да ги разрушат. Идеята да заличиш цял град с бухалка за крикет, както направи веднъж Джерард с дървените блокчета, му се стори забавна.

Каретата спря пред една странноприемница. Чарли слезе и хвърли критичен поглед наоколо. Не изпитваше никакви угризения да признае склонността си към удобствата — дори лукса — а странноприемницата пред очите му видимо предлагаше по съвсем малко и от двете. Беше чиста, но поовехтяла и относително малка. Напомни си, че ще преживее и така няколко дни и влезе да си наеме стаи.

След като видя обаче онова, което се водеше за най-хубавото помещение, прецени, че все пак няма да издържи. Леглото бе тясно и отблъскващо, прозорецът не се затваряше докрай, през стената чуваше как някаква двойка се кара. Нареди на Барнс още на следващото утро да потърси нещо по-добро, за предпочитане вила или малка къща, където ще разполага с известно уединение.

— На някое тихо местенце — уточни той пред камериера, когато караницата в съседната стая стана още по-разгорещена. — Но възможно най-близо до Фром.

— Да, Ваша светлост — кимна мъжът.

— И с никакви титли тук, във Фром — добави той. Барнс и другите му прислужници се обръщаха към него с „херцог“, откакто научиха за смъртта на баща му, но формално засега той не бе херцог на Дърам и тази титла се използваше само в семейството. Виждаше му се разумно да не се споменава херцогството засега, особено преди да научи още за Скот. — Докато съм тук, продължавам да съм Грешам.

— Както желаете, сър — поклони се Барнс.

Прекося стаята и отвори повредения прозорец. Откъм реката появя бриз. Някъде наблизо Хайрам Скот го очакваше, независимо дали го знаеше, или не. Чарли искаше да се възползва максимално от първата им среща. Единственият въпрос беше... как.

След като го обмисли, на следващото утро стана рано, за да нанесе първия си удар. Оказа се неочаквано лесно; няколко небрежно подхвърлени въпроса в общото помещение на странноприемницата се оказаха достатъчни да разбере, че Хайрам Скот притежава железодобивна мина в разположеното наблизо селце Меле. Явно бе доходоносно начинание, ако се съди по уважението, което се прокрадаваше в тона на хората, когато говореха за Скот. Чарли подметна нещо за канали и отново съвсем лесно се сдоби до информация. Копаяха разклонение на канала към Фром; щеше да върви на запад, през възледобивните райони и, разбира се, Меле. Господин Скот, ентузиазирани защитник на канала, бе добре известен във Фром с енергичните си опити да привлече инвестиции. Някой подметна, че Скот едва ли вече знае къде се намира леглото му, защото пътува надалеч и много често, за да търси финансиране за проекта си.

Чарли им благодари и излезе да се разходи. Радетел за каналите — ето кое обясняваше честите му пътувания. Но пък, от друга страна, като е толкова близо до Бат, човек би си помислил, че Скот е добре известен и там. По думите на Джерард, той бе разпитвал за него, но изглежда брат му не е подходил правилно. Джерард вероятно е търсил човек, който е ненавиждал Дърам, който е бил оцетен или обиден по някакъв начин от херцога. Сподели с Чарли как е чул само съболезнования за кончината на баща им и почти неприкрито любопитство относно скандала. Но пък научиха името на Скот съвсем наскоро. Нищо чудно Джерард да е задавал неподходящи въпроси на неподходящи хора. Беше малко вероятно брат му — човек военен, без

никакъв интерес към бизнеса — да се е обърнал към бизнесмени или търговци, които познават Скот като производител на стомана.

Чарли, разбира се, се чувстваше още по-невежа да се справи с това.

Сви по по-широка улица и продължи да обмисля вариантите си, когато се натъкна на най-ценния. На трийсетина метра пред него седеше Юджиния Бейтс и немощно си вееше с ветрилото. Нямаше начин да сбърка нисичката ѝ, пълна фигура. Все така плътно придърпваше около раменете си лилавия шал, а изражението на поруменялото ѝ лице бе отнесено. Тръгна към нея.

— Госпожо Бейтс! — възкликна той. — Каква неочаквана среща!

Тя го погледна със същото смаяно изражение, изписало се на лицето ѝ и при първата им среща в „Йорк“, но бързо премина във възторжено.

— Боже, лорд Грешам, наистина каква приятна изненада!

— И май отново попадам на вас, когато сте в беда. — Свъси вежди загрижено. За разлика от миналия път, когато си съчини неразположението ѝ, сега възрастната дама наистина не изглеждаше добре. — Да повикам ли лекар?

— Не, не, не. Просто ми е малко горещо. — Размаха по-енергично ветрилото. — Сега вече съм *много* по-добре. И щастлива отново да ви видя. Никога няма да забравя добрината ви в Бат. *Никога!*

Той махна небрежно.

— За мен бе удоволствие да се запознаем и един от най-приятните моменти, изживени в Бат. — Огледа се. — Сама ли дойдохте? Нали пътувахте с госпожа Невил, или поне така мислех.

— О, да. Тя отскочи до аптеката. Ще се появи всеки момент, сигурна съм. Малко ми примая... Отиде за соли. — Млъкна и се изчерви. — Сега обаче се чувствам късметлийка, защото излязох навън в най-подходящия момент.

Чарли ѝ се усмихна, но не сподели, че бе готов да обиколи всички улици в градчето само и само да ги открие.

— Наистина голям късмет.

— Ето я и госпожа Невил — засия госпожа Бейтс. — Теса, скъпа, виж кого срещнах!

Дамата излизаше от аптеката и като чу името си, се обърна. Чарли се възползва от преимуществото си да я свари изненадана и

проследи реакцията ѝ. Тя застина на място; устата ѝ бе леко отворена, а поразителните ѝ зелени очи бяха се разширили от смайване. Без следа от хладина или неприязън, изписани по лицето ѝ, в този момент госпожа Невил бе повече от привлекателна, отчете Чарли. За него бе нещо ново красива жена да не го харесва и по необяснима причина нейната антипатия му се стори особено несправедлива и го изпълни с желание да я очарова на всяка цена. Как смее да го смята за лентяй. Та той не спря да я преследва из Съмърсетшър.

— Госпожо Невил. — Свали си шапката и ѝ се поклони. — Какво удоволствие да ви видя отново.

— И колко изненадващо. — Реверансът ѝ бе скован. — Госпожа Бейтс не спомена, че и вие ще пътувате за Фром.

Той се усмихна.

— Нямахме време да се опознаем в Бат. Но съм доволен от възможността да поправя това положение. Дойдох във Фром по много скучна работа и няма да ви отегчавам с подробности.

Тя стисна устни и го погледна строго.

— Естествено — промърмори тя. — Няма да ви пречим да си гледате важната работа, сър.

Той едва не се изхили заради начина, по който тя натърти думата „важната“. Госпожа Невил се почувства пренебрегната.

— Напротив — възрази той непринудено. — Тая надежда вие и госпожа Бейтс да ме удостоите с компанията си един-два пъти. Така и пътуването ми ще бъде чувствително разведрено.

— Теса, скъпа — ахна госпожа Бейтс. Обърна се и отправи към Чарли сияещи очи. — Много, *много* мило, милорд!

Той наклони глава въпросително, без да откъсва очи от госпожа Невил. Тя издържа на погледа му, но леко свъси вежди. Гледаше го изпитателно, сякаш не го разбира напълно. Обзе го чувството, че го измерват по неизвестен за него стандарт и дори се запита как ли ще бъде оценен: положително или отрицателно. Тя вече не изглеждаше нервна или нащрек, следователно не знаеше нищо за изнудването на Скот.

Изненадан, Чарли откри, че желае точно това. Не бе наясно защо иска тя да е невинна, да няма никакви грехове. Госпожа Невил очевидно го намираше за ленив и отегчителен, дразнеше я. Реши, че всъщност иска да е така заради госпожа Бейтс. Възрастната дама би

била огорчена, ако младата ѝ приятелка е съучастник на изнудван, а Чарли харесваше госпожа Бейтс достатъчно, за да не допусне тя да бъде наранена. Но нямаше как да отрече, че нещо у госпожа Невил го привличаше. Надяваше се подозренията му, свързани с нейната роля, да се окажат безпочвени, но никак не възразяваше да я изучи по-внимателно. Всъщност истината бе, че няма търпение да я разгадае изцяло и то далеч по-задълбочено, отколкото бе редно.

— Да ви предложи ли ръка? — обърна се той към госпожа Бейтс и тя тутакси се възползва от поканата. — Госпожо Невил? — предложи той другата си ръка на младата жена.

— Благодаря, няма нужда. Мога спокойно да вървя по улицата и без чужда помощ.

Чарли кимна.

— Добре, но на мен щеше да ми е приятно.

Тя му хвърли кос, пълен с подозрение поглед, ала закрачи редом до него.

— Дълго ли ще останете във Фром, милорд? — осведоми се госпожа Бейтс.

— Известно време — отговори той неопределено. Виждаше как чантичката на госпожа Невил се поклаща на ръката ѝ при всяка крачка; представляваше яркочервено петно на фона на тъмносинята ѝ пола. Роклята бе стилна, но семпла и от здрава материя. Очевидно предпочиташе да се облича практично. — Дойдох да се видя с един джентълмен по делови въпрос.

— Точно като нас! — възкликна госпожа Бейтс. — Или по-скоро като госпожа Невил. Тя е най-умното момиче, което съм срещала, милорд.

— Юджиния! — смъмри я госпожа Невил.

— Лорд Марчмонт разчита на нея за инвестиционните си планове — продължи да чурулика госпожа Бейтс, без да обръща внимание на Теса. — Но се надявам да не се наложи да посетим въгледобивните мини. Били мръсни, опасни и като цяло *неприятни* места, както съм чувала. Много се притеснявам за скъпата Теса, когато се впусне в нещо рисковано.

— Юджиния! — повтори госпожа Невил, този път несравнимо по-строго.

— Госпожа Невил, предполагам, е достатъчно разумна и няма да предприеме нищо опасно — изкоментира Чарли. — Но съм напълно съгласен с вас за мините. — Направи физиономия. — Дошъл съм обаче да видя един човек за каналите, не за мините.

— И госпожа Невил също! — Госпожа Бейтс явно нехаеше за все по-смразяващите погледи на младата дама. Чарли не пропускаше нито един. Те буквално изгаряха гърдите му, когато прекрасната вдовица ги мятеше към компаньонката си. — Тя ще посети канала на господин Скот. И вие ли ще го разгледате?

— На господин Хайрам Скот ли? — престори се Чарли на изненадан. — Точно него търся! Какво невероятно съвпадение.

Госпожа Бейтс почти извика от възторг; страните ѝ поруменияха.

— Теса, скъпа, не е ли удивително? Откъде да подозираме, когато се срещнахме в Бат, че сме се захванали с една и съща задача?

Госпожа Невил го погледна враждебно. Чарли не каза нищо; срещна спокойно погледа ѝ, но изражението му говореше колко е доволен от откритието. Ето най-последната връзка; именно по този път ще поеме. За негово облекчение тя не изглеждаше особено разстроена, че компаньонката ѝ бе издала интереса ѝ към Скот. Ако наистина се опасяваше, то неминуемо щеше да спре по някакъв начин възрастната жена.

— Да, Юджиния, удивително е — потвърди тя накрая. Със същия тон би заявила, че шарката е лоша, колкото и туберкулозата. — Но се надявам да спреш да отегчаваш лорд Грешам с тези приказки за мини, канали и други подобни скучни неща.

— Напротив — намеси се Чарли бързо и погледна госпожа Невил.

Как успяваше да я вбеси толкова? Та тя само дето не му хвърли предизвикателно ръкавица.

— Интересно ми е да чуя всичко за каналите — продължи спокойно той. — Вашето мнение ще ми е от полза, доколкото... — той ѝ се усмихна чаровно — очевидно и двамата сме се насочили натам.

* * *

Теса стискаше ръце в юмруци и копнееше да го удари, ако това би заличило усмивката от лицето му. Предразполагаща и тайнствена едновременно, тя почти не слизаше от лицето му. Начинът, по който отбеляза: „Очевидно и двамата сме се насочили натам“ прозвуча по-скоро съблазнително, а не като реплика от интелигентен разговор между равностойни събеседници. Не че гледаше на нея като на равностойна, разбира се. Докато Юджиния не спомена канала, той не искаше да я отегчава с *досадни подробности* относно деловите си занимания. Усети как страните ѝ поруменяват от гняв. Бе готова да се обзаложи на една гвинея, че е способна да води — и разчете — счетоводна книга далеч по-добре от Негова разглезена светлост, но подобно на повечето мъже той предполага, че тя има мозък колкото пиле и няма да разбере нищо при споменаването на облигации и дялове. Копнееше да го попита какво е мнението му за инженерното решение на каналното трасе и дали има опасения във връзка с бъдещите дивиденди. Приема ли изискванията на земевладелците каналът да криволичи от мина до мина, за да ограничи щетите им, или подкрепя инвеститорите, които настояват за най-ефективния път и най-икономичния строеж.

— Не бих искала да ви отегчавам — изтърси тя спонтанно. — Не допускам моите впечатления да имат значение за вас, милорд.

Той забави крачка и видимо се замисли. Теса извърна очи от него; отказваше да го погледне отново, независимо че усещаше вторачения му взор, който направо я изгаряше. Пак се изсили, няма съмнение. Боже, какво беше това негово решение да проявява внимание към Юджиния? Наистина не го разбираше. Нейната невъздържана забележка отпреди повече от седмица не бе достатъчна да предизвика такъв интерес, а ако целта му бе да я накара да съжалява, той вече я бе постигнал. Юджиния продължаваше да е вкопчена в ръката му като щастлив рапан и Теса не можеше да се отдалечи, както ѝ се искаше. Започна горещо да се моли лорд Грешам да ги изостави в края на улицата.

Неговите желания обаче определено не съвпадаха с нейните. В края на улицата лорд Грешам предложи да ги придружи да си изпълнят задачите и после да ги върне в странноприемницата им. Юджиния прие, преди Теса да си отвори устата, за да отклони идеята му. Не се

въздържа и въздъхна, а после стисна зъби, когато лордът ѝ хвърли победоносен поглед.

Докато вървяха, се опита да си избистри ума. Юджиния говореше предостатъчно и за двете; Теса пропускаше празните ѝ приказки край ушите си, но отговорите на лорд Грешам стържеха по нервите ѝ като лък върху струните на цигулка. Какво иска той от тях? Вариантите не са много, прецени тя. Първо: възможно бе да изпитва искрено благоразположение към Юджиния, макар да нямаше представа как се е породило. Второ: търсеше начин да си отмъсти за подхвърлената ѝ забележка, но не ѝ се струваше реално. Защо ще го е грижа какво мисли за него жена без особено висок социален статус? Нямаше логика и тя отхвърли това предположение.

Но с това се изчерпваха най-вероятните подбуди. Да не би да имаше връзка с Уилям? Теса водеше счетоводните книги на брат си и знаеше, че в тях не се споменават никакви делови отношения с графа на Грешам. Освен това Уилям бе щастливо женен и рядко напускаше Уилтшър, така че едва ли са се скарали за жена или на карти. За разлика от Луиза Уилям не изпитваше никакво желание да се включва във водовъртежа на лондонския живот и предвиждаше само за кратко да посети столицата, колкото да настани сестра си. А ако Луиза имаше нещо общо с лорд Грешам, то Теса и всички останали в графството щяха да са запознати и с най-малките подробности. Луиза не умееше да пази тайна, особена някоя, свързана с личност като графа на Грешам. Доколкото Юджиния си припомни клюките за него, той бе дързък женкар, възползваше се от чара, титлата и парите си и имаше цяла гвардия от метреси и любовници.

Теса не се учудваше. Жените вероятно припадаха по бавната му, неустойима усмивка, когато тъмните му очи блестяха весело. Но това бе още нещо, което ги лишаваше от общи точки помежду им. Женкарите обичаха леснодостъпни жени. Измамниците избягваха хора, които са наясно с деянията им. Теса не принадлежеше нито към едните, нито към другите.

Каналът на господин Скот стоеше в края на списъка ѝ с варианти, но нямаше представа накъде води това. Ако клюките на Юджиния покриваха поне част от истината, значи той притежаваше далеч повече пари от Уилям и бе свободен да прави каквото си иска. Ако Грешам възнамеряваше да инвестира в канала, Теса бе наясно, че

ще е късметлийка да си осигури поне час от времето на господин Скот отново. Предаността на Хайрам Скот — както отлично разбра — беше преди всичко към акционерите му и подкрепата на лорд Грешам било в лири стерлинги, било с положителен вот в Парламента, щеше да засенчи всяко вложение на Уилям, направено по съвет на Теса. Господин Скот ще хукне да угажда на графа, а нея ще засипе с пепел. Засега все още се предлагаха дялове. Грешам не бе загубил шанс да инвестира, дори ако и тя направи същото. Не, нищо не се връзваше логично.

— О, виж, скъпа — възторгна се Юджиния. — Ето кафене. Точно него търсехме — осведоми тя лорд Грешам. — Госпожа Невил *толкова много* обича кафе.

— Нима? — Той се обърна и я дари с топла усмивка. От смайване Теса залитна. По-бърз от светкавица, той я хвана за ръка, за да я подкрепи. — Значи имаме обща страст, госпожо Невил!

Допирът на ръката му ѝ подежда като шок. Пръстите му обхванаха лакътя ѝ нежно, но стабилно. За момент тя се почувства замаяна, сепната и размекната от вниманието му. Милостиви боже, наистина бе обигран женкар. Сърцето ѝ подскочи, дъхът ѝ секна, мислите ѝ се разпиляха под въздействие на усмивката му. Само веднъж в живота си се бе чувствала така преди, а тогава нещата приключиха толкова трагично...

Но този път тя не бе наивно младо момиче, останало безмълвно от проявеното внимание. Някога Ричард я държеше за ръка и ѝ се усмихваше също толкова топло като Грешам, но то бе, защото желаше нещо от нея. Урокът бе суров и тя не го бе забравила.

— Вече не ми се пие кафе — обяви тя. Искаше единствено да се отдалечи от него. — Връщам се в странноприемницата.

— Боже! — престори се на отчаяна Юджиния.

— Не ви е прилошало, надявам се — попита лорд Грешам загрижено.

Все още държеше ръката ѝ.

Теса се освободи от хватката му.

— Добре съм, благодаря. Желая ви приятен ден.

Обърна се и бързо се отдалечи, преди той да предприеме каквото и да било. Най-малко ѝ се искаше да я придружи до странноприемницата.

Бризът охлади пламналите ѝ страни. Как смее той да се държи така? Добре, нека да омайва Юджиния; компаньонката примираше за компанията и вниманието му, а Теса се чувстваше безсърдечна и жестока, когато отказваше на милата възрастна дама подобно дребно удоволствие. Но лорд Грешам нямаше никакво право да се опитва да въздейства и на нея по същия начин. Тя не го харесваше, не разбираше какво иска той от нея и ненавиждаше умението му да ѝ развали настроението или да я накара да се развълнува само като ѝ отправи една от провокиращите си усмивки.

Нямаше абсолютно никаква причина той да се интересува от тях, а фактът, че го правеше, я вбесяваше.

ШЕСТА ГЛАВА

Госпожа Невил си тръгна, а госпожа Бейтс се разстрои.

— Май е редно да я последвам — отбеляза тя, вгледана в гърба на младата дама, вече на десетина крачки от нея. — Вероятно не й е добре. Госпожа Невил рядко моли за помощ, защото е много способна и умна, милорд.

Чарли бе повече от сигурен, че госпожа Невил по-скоро изпитваше желание да се отдалечи от него, макар още да не бе в състояние да определи защо. Демонстрираше враждебност към него, а не неудобство или озадаченост. Този факт започваше да го измъчва. Какво се криеше зад поведението ѝ? Жените винаги го харесваха. Реши да се откаже от цялото хитруване.

— Имам чувството, че не ме харесва — обяви той, докато я гледеше как се отдалечава сред тълпата. Тъмносинята ѝ пола се вееше от енергичната ѝ походка, а сламената шапка се бе килнала леко на една страна. Ако бяха в Лондон, щеше да каже, че му обръща гръб. — Обидил ли съм я с нещо? Определено не е било нарочно.

— Не, не — побърза да възрази госпожа Бейтс. — Държете се като образцов джентълмен. Тя просто...

— Да?

Откъсна поглед от отдалечаващата се фигура, тъй като госпожа Бейтс се поколеба повече от необходимото.

— Тя не... се чувства свойски в обществото — обясни най-накрая компаньонката. — Прекалено... пряма е.

И той го бе забелязал. Добре би било госпожа Невил да проявява известна въздържаност в Лондон, ако иска да се впише в живота там. И по възможност да не обсипва с неодобрение други графове или подобни персони.

— Нима с действията си я карам да се чувства неловко? — продължи да разпитва той. — Познавате я много по-добре от мен, госпожо Бейтс. Ще ми е неприятно, ако съм я разстроил, макар и несъзнателно.

— Не се сецям да сте я обидили с нещо — увери го възрастната дама, но страните ѝ бяха пламнали и избягваше да го погледне в очите. Значи все пак имаше нещо.

— Много сте мила, госпожо — подхвана той с нежен упрек, — но по-скоро ми се иска да чуя къде съм сбъркал, отколкото да живея в неведение и да отблъсна госпожа Невил завинаги.

Госпожа Бейтс прехапа устни и поклати глава; на лицето ѝ бяха изписани вина и нерешителност.

— Не е редно да ви го казвам, милорд, наистина... Госпожа Невил е най-доволна, когато джентълмените се отнасят с нея, както биха се отнасяли с други мъже. Не ѝ допадат ласкателствата и намеците, че трябва да е предпазвана. Страшно умна е, но тъкмо защото е и толкова прелестна, понякога господата погрешно я вземат за типична жена. аз лично не разбирам интереса ѝ към инвестиции и дялове в каналите, но пък и не притежавам нейния ум. Лорд Марчмонт доста разчита на нея. Та тя би управлявала Ръшуд къде-къде по-добре от него! Не ѝ липсва нежното женско сърце, разбира се — побърза да добави тя, за да не очерни прекалено приятелката си. — Но не смята за първостепенно... да си намери съпруг. Обяви, че това е приключило след...

От силното зачервяване и внезапно настъпилата тишина Чарли се досети, че госпожа Бейтс вече съжالياва за последните си думи и така само разпали любопитството му. Запита се какъв точно удар е понесла госпожа Невил, за да е доволна от статута си на вдовица. Разбили са сърцето ѝ? Замесили са името ѝ в скандал? Или нещо по-лошо? Наистина бе жалко такава прелестна жена да е сама...

Сепна се, защото си даде сметка, как несъзнателно се пита какво би я съблазнило. Не! Той не бе тук, за да прелъсти госпожа Невил, която — напомни си той строго — е възможно и да е участник в плана да го съсипят. Без съмнение острият ѝ език е държал настрана всеки, пожелал да се сближат, и ако сърцето ѝ е разбито, това е толкова по нейна вина, колкото и на мъжа. След като намираше него — графът на Грешам, наследник на древното и богато графство Дърам — за ленив и недостоен, стандартите ѝ кое е достойно явно се различаваха от изискванията на другите жени в Англия. Макар да притежаваше изкусителни устни и прекрасна фигура, тя не го интересуваше; интригуваше го и го предизвикваше, но не дотам, че да я преследва.

Но защо пък да не използва наученото?

— Напълно разбирам — промълви той. — Следващия път, когато срещна госпожа Невил, ще взема под внимание думите ви и ще се държа сякаш насреща си имам джентълмен.

Недоумяваше как ще го направи. Упреците на леля му ще кълтят в ушите му, ако се държи прекалено неофициално с почтена дама, но все пак мисълта го заинтригува.

Госпожа Бейтс засия от благодарност.

— Толкова сте добър, милорд. Повечето джентълмени не биха го направили. Тя силно ще омекне, убедена съм.

— Ами да опитаме — предложи той, възползвайки се от предоставилата му се възможност. — Да ви посетя ли утре сутринта?

Тя го погледна очарована.

— За нас ще е чест, сър.

Чарли се усмихна.

— Честта е изцяло за мен, мадам.

Не искаше да действа прибързано. Джерард вече щеше да е яхнал коня, със заредени пистолети и да препуска към Меле, за да се разправя със Скот за изнудването, но Чарли се досещаше, че този подход е неправилен. Искаше да узнае възможно повече за този мъж, а ако си изиграе правилно картите, госпожа Невил ще му предостави нужната информация. Искаше да узнае повече и за нея, по други причини, разбира се. Тя го объркваше; интригуваше го; и най-важното; намираше я за привлекателна. Отново се помоли да няма нищо общо с изнудването, защото в противен случай...

Тогава се налагаше да внимава как се държи пред нея.

* * *

Юджиния се върна в странноприемницата със зачервени от удоволствие страни. Теса вече се бе успокоила. Докато крачеше по кривите улици на Фром, се упреkwаше колко глупаво и невъздържано се държа. Трябваше да има причина — пък било тя и глупава като отегчение — за интереса на лорд Грешам. Изненада се да чуе, че е дошъл да се види с господин Скот, особено след като последният не го бе споменал; мъжът не пропускаше да се похвали с високопоставените

си инвеститори при всеки повод. Очевидно граф Грешам се е появил на хоризонта наскоро.

Нямаше представа какво го е довело във Фром и с какво тя или Юджиния са привлекли вниманието му, но призна, че с нейното поведение доста оплеска нещата. Започна лошо, като го нарече лентяй. Дали бе по-добре да се извини сега, или да се преструва, че не се е случило нищо? Само да не я гледа с тези весели пламъчета в черните си очи. Точно така я гледаше и Ричард някога, преди да я превърне в пълна глупачка и тя да провали живота си като му отвърна рязко. Точно както постъпваше сега, което я изпълваше с раздражение. Дори лорд Грешам да кроеше сходни планове спрямо нея — а не виждаше причина да го прави — този път тя бе въоръжена с горчив опит и не възнамеряваше да повтори грешката си.

Отсега нататък ще се отнася с графа, когато се срещнат, с овладяна порядъчност и възпитани маниери. Ако желае да придружава Юджиния из града, няма да възразява. Посети ли ги, по време на визитата му ще седи тихо и кротко в ъгъла. Ако пак я подкачи, просто ще се усмихне и няма да му обърне внимание. С дръпнатото си държание само го предизвиква и той, женкар и нехранимайко, естествено не устоява да не я жегне. Не ѝ хрумваше никакво друго логично обяснение.

Взе решението, избута графа от съзнанието си и седна да пише писма. Уилям искаше информация за всеки участък от канала и Теса завлече Юджиния на бъдещото кръстовище на канала във Фром, където строежът вече бе започнал. Юджиния предусети как ще я заболи главата, затова Теса отиде до аптеката да купи соли, а когато излезе, видя, че лорд Грешам ненадейно се е появил във Фром и я обзе безпокойство, точно както стана в Бат.

Не. Бе на път да попадне в същия капан. Прогони тайнствения граф от мислите си и писа на Уилям само за канала. Тъкмо приключи и Юджиния влезе. Теса остави перодръжката, вдигна глава и се усмихна с твърдото намерение да не мърми повече възрастната жена. Но компаньонката ѝ я изненада.

— Тереза Невил — подхвана строго Юджиния, — къде са ти маниерите? Майка ти би се ужасила от начина, по който се държиш с лорд Грешам!

Теса зяпна.

— Юджиния?!

— Поведението на лорд Грешам е поведение на образцов джентълмен, а ти си рязка и студена с него — продължи тирадата си компаньонката ѝ. — Какви ги вършиш? Не очаквам да припаднеш от възторг заради вниманието му, ако не го харесваш, но прояви малко здрав разум. Той е известен благородник, с връзки в Лондон. Помисли как това би се отразило на брат ти и сестра ти. Та ти направо застрашаваш положението им. — Юджиния направи пауза. На кръглото ѝ лице бе изписано нехарактерно неодобрение. — Какво, за бога, не ти харесва у лорд Грешам?

Изненадана, Теса мълчеше. Всички упреци бяха верни, но бе шокирана колко енергично ги изброи Юджиния.

— Съжалявам — промълви тя. — Обещавам да се поправам.

— Надявам се. — Възрастната жена свали шала и шапката си. Пръстите ѝ трепереха — признак колко е разстроена. — Помоли да ни посети утре и аз приех с удоволствие. Ако ти не виждаш стойността на тази приятелска връзка, аз я виждам.

— Права си — увери я Теса след дълга пауза.

— Знам! — Юджиния вирна брадичка и за секунда почти придоби свиреп вид, но после изражението ѝ се смекчи и на лицето ѝ се изписа объркване. Приблужи и седна на стол до Теса. — Какво е направил, за да не го харесваш, скъпа? Забелязал е презрението ти, уверявам те.

С чувство на вина и унижена, Теса завъртя перодръжката между пръстите си.

— Не е презрение. Първоначално мислех, че иска да ме притесни заради невъздържаната ми забележка в Бат. Заслужавах го напълно — добави тя разкаяно. — Не го отричам. Но явно не това е целта му. В пълно неведение съм защо проявява такъв интерес към нас, две жени далеч под неговото социално положение и движещи се в свършено различни кръгове.

— Има ли значение? — Юджиния звучеше почти умолително. — Помогна ми, когато се почувствах неразположена...

— Много е мило, но той се престаравя във вниманието си.

— Спомена, че пътува сам...

— И единствената компания сме му ние? — Теса вирна вежди. — Стига! Богат граф, с обществено положение и добра партия за брак

не може да намери друг да седне на масата му, освен две дами, които не е виждал никога?

Юджиния прехапа устни.

— В какво го подозираш? — попита тя жално. — Не се сещам какво ще извлече от познанство с нас, освен удоволствие...

Теса се поколеба и забарабани с пръсти по писалището.

— Не знам — призна тя накрая. — Не спомена, че ще отпътува от Бат едновременно с нас. Остави впечатление, че ще се задържи в града. Изведнъж се появява тук, в градчето, където сме ние. Струва ми се... странно. И е *толкова* внимателен, Юджиния.

— Да — съгласи се компаньонката ѝ, но по-скоро доволна, отколкото озадачена. — Но се надявам да нямаш конкретно възражение срещу него.

Теса въздъхна. Всъщност нямаше, ако не се броят нейните подозрения и въздържаност към всички привлекателни и възпитани мъже.

— Вече взех решение да съм по-тактична. Не желая да го настройвам срещу нас, наистина. И няма да те лишавам от удоволствието да си в неговата компания.

Юджиния засия.

— Ще наmine утре сутринта. Ще го намериш за чаровен, не се съмнявам, Теса, скъпа, също като мен. Не мисли, че е *като онзи подъл мъж, когото не споменаваме*.

Последното го прошепна, както правеше винаги, заговореше ли за Ричард Уилбър. Теса се усмихна сдържано. Значи и Юджиния бе забелязала приликите между двамата.

— Граф Грешам едва ли е толкова противен. — По нейно мнение това бе непостижимо за никого. — В бъдеще ще се държа безупречно и възпитано с него — обеща тя.

И го изпълни. На следващото утро лорд Грешам се появи, а тя се усмихна, направи реверанс и отговаряше както се очаква. После тихо и възпитано изслуша приказките, с които Юджиния го заля. За нейно облекчение лорд Грешам не насочи провокиращата си усмивка към нея; фактически почти не я погледна, а ако го правеше, я гледаше прямо и искрено — нещо, което нямаше как да не ѝ допадне. Постепенно се включи в разговора, особено когато заговориха за канала.

* * *

Оказа се, че графът има почти същите намерения като нея.

— Смятам да отида съвсем скоро и да се срещна с господин Скот — обяви лорд Грешам. — Някой ми подсказа името му като най-подходящия човек във връзка с канала.

— Госпожа Невил ще се види с него днес — включи се Юджиния. — Какво съвпадение!

— Днес ли? — погледна я изненадан той.

— Да — отвърна Теса учтиво. — Днес следобед.

— Защо да не отидем заедно? — предложи той. — Глупаво е и двамата да наемаме карети и да се друсаме по тези ужасни пътища.

— Да — подкрепи го Юджиния, защото Теса се колебаеше. — Колко сте любезен, сър. Притеснявах се как ще стигне до Меле по тези пътища. Безобразни, меко казано. Ще бъда много по-спокойна, ако знам, че не е сама.

Той се ухили.

— Госпожо Бейтс, излишно се притеснявате. Меле е само на няколко километра. Дори каретата съвсем да се разпадне, пак може да се стигне пеша до едно от двете градчета, за да се потърси помощ.

— Не и ако падне от каретата и пострада сериозно. — Обърна се към Теса. — Моля те, приеми Негова светлост да те придружи.

— Разкрита съм — промълви Теса суховато. — Наистина възнамерявах да отида с карета до Меле с евентуален риск за живота си, но сега ще размисля.

— Пътуването дотам едва ли е приятно, освен ако не се надбягваш с някого — отбеляза лорд Грешам.

— Тогава и двамата да наемем карети и да видим — откликна тя спонтанно.

Грешам само се засмя и отново се обърна към Юджиния, която хвърляше неспокойни погледи ту към единия, ту към другия.

— И вие ли ще пътувате до Меле, госпожо Бейтс?

Юджиния се поколеба.

— Предпочитам да си го спестя — обясни тя предпазливо, поглеждайки плахо към Теса, докато говореше. — Тревожа се, когато

госпожа Невил пътува сама и е мое задължение да се грижа за нея, но признавам... никак не ми се ходи.

Не, на Юджиния наистина никак не ѝ се ходеше и се съгласи само защото Луиза изпадна в истерия при мисълта сестра ѝ да пътува сама из Съмърсет. Теса въздъхна вътрешно и се предаде. Нека това бъде част от наказанието ѝ заради проявената грубост.

— Не се налага — погледна тя компаньонката си. — След като лорд Грешам така любезно предлага да ме откара, няма нужда и ти да идваш. Наслади се на новия роман, който купи в Бат.

— О, благодаря! — Юджиния ѝ се усмихна лъчезарно. — Ще карате предпазливо, нали, милорд?

— Толкова предпазливо, колкото госпожа Невил желае — отвърна той ухилен и отново се обърна към по-младата жена. — Удобно ли ви е да тръгнем след час?

Теса прие и скоро след това лорд Грешам си тръгна. Юджиния едва говореше от радостна възбуда.

— Виждаш ли колко очарователен може да бъде? — развя тя ветрилото пред поруменялото си лице.

— Да.

— И колко мил. Какво удобство, че ще пътува за Меле точно днес, като теб и как галантно предложи да те придружи.

— Не ме придружава — напомни ѝ Теса. — Отиваме по един и същ делови въпрос в един и същи момент. Знам какво ти се върти в главата, Юджиния, и те приканвам да престанеш.

Тя я зяпна и придоби страдалческо изражение.

— Наистина не знам какво имаш предвид, скъпа. Тревожех се за безопасността ти, това е всичко.

Теса поклати глава. Знаеше как работи умът на Юджиния и почти чуваше как в главата ѝ кръжат мисли, пълни с надежда за изхода от предстоящото съвместно пътуване с графа. Юджиния си падаше по романи и приказки от рода на „Самотна девица се влюбва в привлекателен герой“. Дори да съществуваше по-привлекателен герой от графа на Грешам, Теса не можеше да си го представи, но и тя не бе безпомощна девица, която търси спасител.

— Тогава всички сме удовлетворени. Аз няма да съм сама, а ти ще си четеш до забрава.

Какво щеше да спечели лорд Грешам тя не знаеше, но той също изглеждаше удовлетворен от уговорката им.

Усмивката на Юджиния подсказваше, че храни сериозни надежди, независимо от думите на Теса.

— Да, скъпа, *съвсем* доволна съм.

* * *

Според Чарли сутрешната среща нямаше как да протече по-добре. Полагайки усилия, успя да не се вторачва в госпожа Невил и да се преструва, че тя не е красива жена и той не иска нищо от нея. Това сякаш даде резултат, защото тя вече не говореше с предишния си леден маниер. И още по-хубаво: прие да пътува с него до Меле, което щеше да доведе до разрешаването на два проблема едновременно.

Първо: щеше да се запознае с Хайрам Скот. Без да има и най-бегла представа какво го свързва с Дърам или Дороти, Чарли прецени прямия подход като най-добър. Реакцията на мъжа при внезапната му поява щеше да му каже много, ако не и напълно да се издаде. Скот щеше да разбере, че тайната му е излязла на бял свят и навярно щеше да го склони да преговаря и да му предостави всичко налично за Дороти Коуп, а в замяна Чарли ще възпре Джерард да не го убие.

Второ: щеше да се усамоти с госпожа Невил и на отиване, и на връщане. Чарли не отричаше с каква радостната възбуда го изпълва този факт. Щеше да се опита да извлече от нея още информация за Скот. А дори да не успее, пак щеше да разполага с два часа да я предразположи към себе си, което горещо желаше. Теса Невил бе невероятно привлекателна, когато се усмихва.

Мина да я вземе в уреченото време и остана доволен, че е готова и чака. Тъмнозеленото палто подчертаваше необичайния цвят на очите ѝ и Чарли едва се въздържа да не ѝ направи комплимент. Докоснаха за секунди ръцете си и тя влезе в наетата от него карета. Поеха по пътя за Меле.

— Благодаря, задето предложихте да ме придружите — промълви тя.

Беше си сложила ръкавици и ръцете ѝ лежаха в скута. Стоеше малко сковано на своята част от седалката.

— Никакъв проблем — увери я той и за сетен път си напомни да не се впуска в излишни любезности. — Всъщност, в замяна искам да ви помоля за услуга.

— О?

Усети я как тя трепна и се помоли съветът на госпожа Бейтс да е правилен.

— Отскоро започнах да разпитвам за каналите — повиши той глас, за да надвика шума от колелата по неравния паваж. Беше истинско чудо, че тук въобще се води някакъв делови живот. Госпожа Бейтс имаше право да се притеснява за пътуването до Меле, но не изказа тази мисъл на глас. — Дойдох да се видя с господин Скот, но никога не съм го срещал. Ще споделите ли вашето впечатление от него?

Тя умееше да стисва устни по особено привлекателен начин. Чарли го забеляза с крайчето на окото и се наложи да се съсредоточи върху ушите на коня, за да не се обърне и да не ѝ се възхити открито.

— Много умно умее да подбира най-добрия начин, по който да представи плановете си — обясни тя след малко. — Не се учудвам, че така успешно набира инвеститори.

— Честен човек ли е?

Запита се дали тя ще му каже истината; всъщност, знаеше ли я?

— Нямам основание да мисля друго — отвърна тя изненадана.

— И въпреки това идвате чак в Съмърсет, за да се убедите лично. — Позволи си бърз поглед към нея. — Какви опасения имате?

— Иска доста пари — отвърна тя сдържано. — Не желая да се възползва от брат ми.

Интересно — бе тук да защитава брат си; нормално бе да е по-скоро обратното. Чарли започваше да схваща защо госпожа Бейтс го посъветва да се отнася към нея като с мъж.

— Разбирам. Но кое конкретно от плановете на господи Скот поражда въпроси у вас?

— Всичко.

— Всичко?! — повтори той смаян. — Вероятно сте пълна с информация, за да имате въпроси за всяка подробност, свързана с канала.

— Не за всяка подробност — погледна го тя раздражено. — Един канал е сложно съоръжение. Има земевладелци, с които да се

съобрази трасето на канала. Инвеститорите също невинаги внасят първоначално обещаните пари. Съществуват и инженерни затруднения, които да се преодоляват, свързани с тунели и акведукти. Каналите ще покриват голяма площ и трябва да имат надеждни шлюзове. Не на последно място са проблемите с парите, надниците, работниците... Налице са много начини да затънеш с двата крака.

Боже! Чарли не изпитваше никакво желание да се впуска в анализ на всяка отделна точка. Пет пари не даваше за канала или построяването му. Интересуваше се единствено от Хайрам Скот. И то по различен начин от Теса Невил.

— Каналите се оказаха добро вложение в това графство. — Не му бе трудно да се добере до тази информация. — Няма начин да не са се научили да преодоляват трудностите.

— Точно затова съм нащрек. Всеобщо приемлив факт е, че каналите са доходоносни и вложението в канал, който и да е канал, е умно решение.

— А вие не сте съгласна?

Дори нямаше защо да пита.

— Не приемам мнението на другите за факт. Не.

— Този път накъде са наклонени везните?

— Не бих стигнала дотук, ако не бях склонна да се съглася.

— Значи възнамерявате да направите инвестиция? — продължи да настоява той.

Тя се поколеба, преди да отговори.

— Да, мисля, че е разумно. Изчисленията на господин Скот са точни и впечатляващи. Просто искам да съм сигурна.

Гласът ѝ не трепереше; звучеше убедително.

— Защото не му вярвате докрай ли? — попита Чарли, за да я провокира.

— На никого, който иска пари от мен, не вярвам докрай, милорд.

Погледна я; просто не успя да се въздържи. Тя седеше загледана напред като овладяна жена, наясно с нещата. Зелените ѝ очи изучаваха пътя пред тях; не извърна глава към него. Слънцето осветяваше лицето ѝ и тъмните кичури коса, които се подаваха изпод шапката. Чарли се запита кой ли мъж би мислил за пари, когато я погледне.

— Вие май не вярвате докрай на никого — отбеляза той импулсивно.

Сега тя извърна лице към него; очите ѝ пламтяха. Стисна устни, после ги отпусна.

— А защо да го правя? — попита Теса равнодушно. — Вие на всички ли имате доверие, сър?

Той се засмя.

— Не, не на всички. Но и не приемам веднага, че всеки, когото срещна, не заслужава доверие.

Тя отново извърна глава напред.

— Нито пък аз.

— Не е вярно — възрази Чарли, загледан в сериозния ѝ профил.

Тя не се възмути, само въздъхна и леко поклати глава.

— Мислете каквото искате.

— Вие сте най-бдителната жена, която съм срещал някога — продължи той. — Не мога да реша дали не ме одобрявате, или се опасявате, че оказвам нечестиво влияние върху госпожа Бейтс.

Лека руменина плъзна по страните ѝ, но изражението ѝ не се промени.

— Чухте какво казах в хотела в Бат при пристигането ви, за което дълбоко съжалявам. Мога да се оправдая единствено с раздражителност след всички неудобства от пътуването. Наистина ви се извинявам.

— Редно е — отвърна той. — Обикновено на хората им трябва половинчасов разговор, за да разберат колко съм ленив.

— Да — хвърли му тя кос поглед. — Виждам.

Той се ухили.

— Точно така. Сега поне не съм обвинен от предразсъдък, а поради собствените ми недостатъци.

Тя отново стисна устни, но те се извиха в бегла усмивка.

— Не бих казала, милорд.

— Вероятно при наличието на достатъчна изобретателност и време ще съумея да подобря мнението ви за мен — заяви той, вече забавлявайки се. — Например следващата седмица да ви се сторя безотговорен, а по-следващата — апатично отпуснат. Но да се надявам ли, че засега ме смятате за... благ?

Този път тя се засмя, макар и за кратко.

— Красноречива змия сте, а?

— Глупости. Безобиден съм като агънце — увери я той тържествено.

Тя присви зелените си очи.

— Дълбоко се съмнявам.

Чарли се престори на шокиран.

— Нима? На какво основание, мадам?

Този път май я залови. Досега бе образец на добро възпитание и маниери — даже неповторими маниери — към нея и компаньонката ѝ. Тя го погледна колебливо, а той ѝ се ухили победоносно.

— Прекалено чаровен сте — отвърна тя накрая.

— Ласкаете ме, мадам — възкликна той жизнерадостно. — Първо лентяй, сега чаровник. Не бива да ме обвинявате в подобни неща. Бих могъл да се шокирам и да изляза от пътя.

— Готова съм да поема юздите при първите признаци на несигурност — обяви тя с усмивка и Чарли наистина едва не излезе от пътя.

В очите на Теса Невил играеха лукави пламъчета, а устните ѝ се извиваха в прелестна усмивка, когато бе предразположена. Боже, това много му допадаше.

— Което, предполагам, ще решите, че е прекалено чаровно.

— Точно така.

— Това ли е основният ми недостатък, госпожо Невил? — Не откъсна поглед от лявото ухо на коня, но с периферното си зрение все още виждаше спътницата си. — Кажете ми честно. Наистина ме интересува.

Веселието в очите ѝ изчезна. Тя го погледна изпитателно. В едно госпожа Бейтс бе права: определено не биваше да се отнася към госпожа Невил както към другите жени. Никой никога не го бе гледал така откровено. Чарли познаваше разнообразните женски погледи: лукави, пресметливи, изпълнени с възхищение, прелъстителни — но никога не бе изпитвал чувството, че го преценяват цялостно, както в момента. Не заради стойността на титлата му или размера на състоянието му, не заради външния вид или дори заради репутацията му в обществото, а за нещо друго. Госпожа Невил сякаш се опитваше да реши дали да му вярва, поне достатъчно, за да му отговори на въпроса честно.

— Озадачавате ме, милорд — отвърна тя след минута. Чарли запази безизразно лице, но сърцето му заби по-учестено. — Не се сещам за никаква връзка между семействата ни, а проявявате огромно внимание към госпожа Бейтс.

— Напомня ми за моята леля, която много обичам.

— Често ли виждате леля си?

— През седмица, по време на Сезона.

Едното крайче на устната ѝ се вирна шеговито.

— Значи не ви липсва компанията ѝ. Защо засвидетелствате такова внимание на госпожа Бейтс?

— Как да не се наслаждавам на компанията ѝ? На нея видимо ѝ е така драго.

Мечтаеше тя да отмести втренчения си, пронизателен поглед. Усещаше как го пронизва, дори без да среща очите ѝ.

— Много повече от драго бих казала — подметна тя суховато. — Не желая да прозвучи невъзпитано, но се притеснявам. Защо точно нас? Какво у нея, или у мен, привлече вниманието ви и продължавате да го фокусирате върху нас?

— Да не мислите, че не сте достойна за вниманието ми? — осведоми се той.

— Не — отвърна тя искрено. — Никак даже. Моето семейство не познава вашето. Никога не сме се срещали. Не притежавам нищо, което бихте искали да имате. Нямам предимства, които да ви предложа. Юджиния още по-малко разполага с такива. Освен ако не ви интересуват последните модни тенденции при шапките или най-новия роман на издателска къща „Минерва“. А ни обсипвате с внимание, сякаш отчаяно искате нещо от нас.

Чарли се замисли за миг, после реши да рискува. Тази жена или бе изкусна актриса, или нищо не знаеше за изнудването.

— Може и така да е, госпожо Невил. — Погледна я и забеляза задоволството в очите ѝ, веднага изместено от подозрение. — Не е нещо голямо. Така се стекоха обстоятелствата, че се налага да попитам вас.

Бяха стигнали в Меле и Чарли намали хода на коня. Свиха към железодобивната мина. Фабриката на Скот се открояваше. Високите ѝ комини се издигаха над сламените покриви на къщите.

— И какво по-точно? — попита жената до него, докато минаваха през портите на фабриката.

Сградата бе солидна, каменна. Прозорците бяха чисти. Над портала имаше огромен надпис. „СКОТ И СУЕЙН, ЖЕЛЕЗОДОБИВ“. Никак не приличаше на бърлога на изнудвач.

Спря коня при входа и нагласи спирачката. Чуваше се далечно подрънкване на метал. Обърна се да я погледне. Госпожа Бейтс отново се оказа права. Със заобикалки нямаше да стигне доникъде пред тази жена. Продължаваше да го гледа със същия изпиващ, проникателен поглед. Никога няма да му прости, ако я подведе или излъже. По необяснима причина Чарли искаше тя да го хареса. А какво искаше от нея...

— Искам единствено да ме запознаете с Хайрам Скот.

СЕДМА ГЛАВА

Теса зяпна.

— Да ви запозная? — повтори тя глуповато.

Очакваше да чуе всичко друго от него, но не и това; беше пълна нелепица. Та той е богат граф. Няма нужда от нея да го запознава с когото и да било; най-малкото със собственик на фабрика.

— Да. — Лорд Грешам скочи от каретата и ѝ се усмихна леко. — Прекалено много ли искам?

Всичките ѝ подозрения отново изплуваха на повърхността, за което съжали. Точно бе започнала да го харесва. Теса си надяна спокойно изражение и му позволи да ѝ помогне да слезе.

— Въобще не — отвърна тя. — С радост ще ви представя.

От това тя определено щеше да има по-голяма полза, отколкото лорд Грешам, но щом той смята, че тя му прави услуга — така да бъде.

Господин Скот чакаше. Теса му се усмихна, докато той прекосяваше кабинета на чиновника, за да ѝ подаде ръка.

— Госпожо Невил — поздрави той, — надявам се пътуването да е било приятно.

— Да — увери го тя. До ненадейното и озадачаващо искане на лорд Грешам тя определено се наслади повече отколкото очакваше от пътуването. — Имах щастие дори да срещна джентълмен, който също желае да се запознае с плановете ви и дори любезно ме докара дотук. Да ви го представя ли?

Господин Скот вирна вежди, но задоволството му бе очевидно.

— Чудесно! Непременно. Това ли е джентълменът?

Теса се обърна, тъй като очакваше графът още да е отвън, и се сепна, когато го видя непосредствено зад гърба си. Доста странно; поестествено бе да пристъпи напред, а не да я чака тя да заговори.

— Да — кимна тя. — Милорд, да ви представя господин Скот. Господин Скот, това е графът на Грешам.

Както Теса очакваше, вниманието на господин Скот моментално се отклони към лорда и повече не се насочи към нея.

— За мен е чест да се запознаем, милорд — подхвана той любезно с лек поклон.

Грешам, както тя не пропусна да забележи, кимна едва-едва.

— И аз с вас — заяви той с тон, какъвто тя не бе чувала от него дотогава.

Сега звучеше по-въздържан, по-хладен и цялата му очарователност бе изчезнала. Нямаше и следа от насмешливата му усмивка, наблюдаваше господин Скот, сякаш ще го изпепели с поглед.

Какво ставаше? Само допреди минути се усмихваше и се закачаше с нея, а сега се държеше като безмилостен аристократ. Теса леко свъси вежди. Кой от двамата бе той всъщност? Или и двата образа бяха част от него? Погледна го крадешком и се запита защо бе предпочел да ѝ се покаже в чаровната си, дружелюбна светлина.

— Определено не ми се полага подобна чест — говореше Скот, явно толкова доволен, че не забелязваше колко мрачно и сериозно е станало изражението на лорд Грешам. — Чули ли сте за нашия проект за каналите или се интересувате от желязо.

Лорд Грешам не отговори веднага, а за момент остана вторачен в Скот.

— Каналът — отвърна той накрая все със същия смразяващ тон. — Но няма да преча на срещата ви с госпожа Невил.

От пробягналото по лицето на господин Скот изражение беше ясно, че той бе готов да зареже Теса до края на деня, за да си общува с графа, но предприемачът бързо се окопити.

— Естествено. — Направи широк жест с ръка. — Госпожа Невил е дошла на оглед, за да се увери, че няма да я измамя. — Засмя се. — Добре дошъл сте да ни придружите, милорд.

Тъмните очи на лорд Грешам се насочиха към нея. Теса се насили да се усмихне, макар поканата на Скот да я раздразни. Имаше уговорена среща и дойде чак от Малмесбъри и не ѝ допаднаше да я изтласкват настрана така небрежно. Не бе по пряка вина на лорд Грешам, но още когато той поиска да дойде днес с нея, тя знаеше, че така ще се случи.

— Не — отсече лордът. — Госпожа Невил без съмнение има доста въпроси, а аз само ще преча. Ще изчакам тук, докато вие я разведете.

Скот прочисти гърло.

— Добре. Щом така желаете.

— Не — чу се Теса да възразява.

Вторачи се в лорд Грешам. Той отвърна на погледа ѝ с непроницаемо изражение. Та нали той пожела да се срещне с господин Скот и да разгледа работата по канала, а сега изведнъж заявява, че остава да изчака в офиса, докато тя зададе въпросите си? Брат ѝ Уилям не би се поколебал да я изпревари, макар да нямаше и най-бегла представа какви въпроси да зададе за канала. Лорд Грешам, който не я познаваше и по статут многократно я превъзхождаше — и нея и Уилям — ѝ отстъпи мястото; това бе невероятно и обезоръжаващо.

Също така бе глупаво да карат господин Скот да прави две обиколки, особено след като нейната щеше да бъде силно съкратена — предприемачът видимо искаше да се върне при графа възможно по-бързо.

— Определено не възразявам, ако желаете да ни придружите — заяви тя. — Дошли сте да видите канала и няма причина господин Скот да ни развежда поотделно.

Той сведе глава.

— Много мило от ваша страна, благодаря.

Последвалата обиколка определено протече странно. Господин Скот всячески се опитваше да спечели благоразположението на лорд Грешам и в резултат тя получи изчерпателни отговори на всичките си въпроси, често придружени с уточняващи запитвания от страна на Негова светлост. Скот не се самозабрави дотам да я пренебрегне изцяло, но Теса си даваше сметка, че той се обръща към графа поне толкова често, колкото и към нея. Това я дразнеше, но все пак реши да се примири, защото поведението му улесняваше нещата за нея.

Лорд Грешам вървеше на крачка зад тях и сравнително рядко се намесваше. Всеки път, когато Теса го поглеждаше крадешком, той наблюдаваше господин Скот с втречено внимание. Самият той не зададе никакъв въпрос и дори да бе огледал някоя част от канала по-внимателно, то тя не забеляза.

Възможно бе и той, подобно на Уилям, да не знае нищо нито за каналите, нито за акциите, свързани с тях, но тогава защо бе дошъл да оглежда обекта? Уилям дори не загатна за някакви намерения да се занимава с това; всички правилно предполагаха, че тя ще отиде вместо него. За лорд Грешам беше далеч по-лесно да прати юрист или

адвоката си да огледа терена. Ако графът не бе заявил ясно интереса си към канала, тя би заподозряла в присъствието му тук съвършено различна причина. Тя не разбираше нищо от тази маневра, но пък истината бе, че не разбира повечето неща, които мъжете предприемат, а този мъж специално бе особено озадачаващ.

— Успокоих ли всичките ви тревоги, мадам? — попита Скот весело при приключването на огледа. — Както и вашите, милорд?

— За момента — промърмори лорд Грешам.

— Все още държа да видя последните сметки — обади се Теса и така напомни на господин Скот какво му заяви преди седмици.

Днес той ѝ показа точно каквото тя очакваше да види: построена малка част от канала, добре изработена и облицована с камък. И понеже щеше да обслужва неговата фабрика, щеше да се изненада, ако нещо не е наред. Успехът на канала обаче зависеше не само от петте километра от Меле до Фром. Този ръкав бе планиран да минава през възгледобивните райони и по него да се транспортират възлища през Бат. Скот очакваше печалба и от други товари, включително от желязо от неговата фабрика и затова би превърнал канала в процъфтяващо начинание. Донесените листовки и списъци с притежателите на акции бяха предназначени да впечатлят Уилям; те подсказваха, че ще потекат пари от таксите за пренос и за всяка акция щяха да се плащат по десетпетнайсет процента дивиденди. В Бат господин Скот показа и друга документация, но тя не гарантираше петнайсет на сто печалба.

— Разбира се — отвърна господин Скот все така благо усмихнат. — Опитях се да събера всичко, което поискахте. Най-вероятно до ден-два ще е готово.

Графът кимна и се насочи безмълвно към каретата. Теса благодари на господин Скот, подаде му ръка и побърза да последва лорд Грешам, но първо изчака да излязат през портала и едва тогава заговори, макар изражението на спътника ѝ да подсказваше, че не желае да се обръщат към него.

— Господин Скот размина ли се с очакванията ви? — попита тя.

Приковал очи в пътя, той не я погледна.

— Да — отвърна той след кратка пауза.

— Как точно? — и едва задала въпроса, си даде сметка, че най-вероятно не биваше да пита. Не беше нейна работа, а и той очевидно

задълбочено обмисляше нещо в момента. — Извинявам се — продължи тя бързо. — Нахално е от моя страна...

Той пое дълбоко въздух и я погледна. Част от безгрижието се бе върнало в очите му.

— Нахално ли? Ни най-малко. По-скоро проявявате любопитство или заинтересованост, но не и нахалство.

Тя премигна от неудобство.

— Добре... Радвам се, защото не исках отново да се покажа невъзпитана.

Чарли се ухили и си върна настроението, което го съпътстваше, докато идваха към фабриката. За него бе облекчение да зарече мислите си относно Скот и отново да ги насочи към госпожа Невил.

— Не, не бе каквото очаквах, но съм ви изключително благодарен за запознанството.

Тя го изгледа озадачено.

— Не ми струваше никакво усилие. А и ако някой ми е задължен за запознанството, това е господин Скот.

— Ще се върнете ли във фабриката? — поинтересува се той. Почти не бе обърнал внимание на разясненията на Скот, но внимателно попиваше всяка дума от устата на Теса Невил. — Днес не разсея всичките ви съмнения, предполагам.

— Прав сте. Каналите определено ще струват повече от очакваното и макар господин Скот да ме уверява, че този се строи доста икономично, не ми е предоставил документация в подкрепа на думите си. Засега съм видяла само предварителните сметки. Не бих вложила парите на семейство Марчмонт в рисковано начинание.

— Разбирам...

Чарли усети известно презрение към лорд Марчмонт. Що за човек изпраща сестра си да влага парите му? Но не беше ли и той такъв? Не бе положил никакво усилие да си върне контрола над имението си, не се бе подготвил за подобно нещо и бе оставил управлението в ръцете на брат си Едуард. Засега имението наистина все още не беше негово, но съзнаваше, че това всъщност е само оправдание и мислено се укори за проявата на подобна... ленивост по въпроса.

На половин километър от Фром той намали хода на каретата и посочи спретнатата къщичка, отдалечена от пътя.

— Новата ми квартира. Ако вие или госпожа Бейтс искате да се свържете с мен, пратете съобщение до Мил Котидж.

— Значи възнамерявате да пребивавате известно време във Фром? — изненада се тя.

— Не — отвърна Чарли.

Само докато разгадае що за човек е Хайрам Скот. По-скоро би спал в конюшня, отколкото отново да слуша караницата на двойката от съседната стая през тънките стени на странноприемницата. За щастие не се наложи да се мести в конюшня. На камериера му бе нужно само един час да намери жилищен агент, готов да наеме почти всяка къща за Негова светлост. Барнс вероятно вече бе пренесъл багажа му в къщата.

Тя остана смълчана за миг, преди да обясни:

— С госпожа Бейтс възнамеряваме да заминем за Лондон до две седмици, ако не и по-скоро.

— Похвално. — Чарли се надяваше и той да извади същия късмет. — Ще отседнете при сестра си, предполагам.

— Да — промърмори тя.

Ведрото ѝ изражение леко помръкна и той се досети, че тя не е особено щастлива от предстоящото пътуване. Всички хрумнали му коментари обаче му се сториха неадекватни или безчувствени и той предпочете да си ги спести. Навлязоха във Фром мълчаливо.

Стигнаха до „Златната кошута“, където тя бе отседнала, и той спря каретата.

— Отново благодаря за компанията и за запознанството с господин Скот — обади се той, докато тя слизаше.

Теса се усмихна неуверено и направи лек реверанс.

— Благодаря, че ме закарахте.

— За мен бе чест — отвърна той искрено.

— Много сте мил.

Гледаше го озадачено; той се запита какво ли се върти в пъргавия ѝ ум. Намираще за забавно предположението ѝ, че я преследва, защото го нарече лентяй. Искането му да го запознае с Хайрам Скот не звучеше по-смислено, разбира се. Тази жена не се подвеждаше от уклончиво поведение или ласкателства. Следващия път, когато я види, ще се наложи да мисли и съобразява по-бързо.

При тази перспектива на устните му се появи усмивка. Определено щеше да я види отново.

— Хубав ден, госпожо Невил.

Докосна шапката си и се загледа как тя се обръща и влиза в странноприемницата. После дръпна юздите.

Едва започна да подрежда мислите си и стигна до новата си квартира. За негово смайване Хайрам Скот не даде знак, че го разпознава, когато госпожа Невил го представи. Възможно бе Скот да не свързва името Грешам с Дърам, но как тогава този човек се надява да изкара пет хиляди паунда от изнудване? Бегъл поглед върху който и да е лондонски вестник щеше да му подсказже връзката заради наскоро разразилия се скандал. От друга страна, ако Скот е наясно, че някой го издирва — дискретността не бе стихията на Джерард и мълвата вероятно се носеше из Бат — Хайрам се бе подготвил добре за срещата и не издаде тревогата си. Но днес Скот очакваше госпожа Невил да е сама. Наблюдава го още щом излезе от офиса си, за да посрещне госпожа Невил, и не долови никаква изненада или безпокойство. Напротив, очите на Скот засияха от възторг, а по време на обиколката той ставаше все по-голям.

Чарли се надяваше да научи нещо от срещата и резултатите го объркаха. Скот нито спомена, нито загатна за „Дилемата Дърам“, а в момента едва ли някоя по-срамна история обикаляше Британия. Човекът изглеждаше доволен да го види и неприкрито показваше желание да спечели благоразположението му. Дали пък според Скот шансовете му за изнудване да бяха умрели заедно с кончината на Дърам и сега да се надяваше да измъкне пари от наследника по позаобиколен начин? Само дето сърцераздирателно не умоляваше Чарли да купи акции от компанията, строяща канала. Ако Скот имаше някаква цел в живота, това бе проклетият канал.

Но каква беше връзката с изнудването? Или някой друг Хайрам Скот бе пътувал из Бат... Не — човекът отговаряше на описанието и открито набираще средства. Все пак Чарли щеше да е напълно сигурен, само ако намери неоспорима връзка между Скот и Дороти Коуп.

От друга страна, госпожа Невил и госпожа Бейтс също нямаха вид на хора чували за „Дилемата Дърам“. В противен случай госпожа Бейтс едва ли би пропуснала да изкоментира нещо, беше сигурен. Но паметта ѝ, по нейните думи, не била като някогашната, а Чарли ѝ

направи такова страхотно впечатление с вниманието си, че нищо чудно да бе решила да пренебрегне скандала.

Това обаче не важеше за госпожа Невил. Чарли се надяваше тя да поомекне в отношението си към него сега, когато се бе научил как да разговаря с нея. Съвсем типично за неговия късмет да се сблъска с логично мислеща, интелигентна жена, очевидно безразлична към него, докато той несравнимо повече предпочиташе тя изцяло да попадне във властта му. Кое не значеше, че не я харесва такава, каквата е; по някакъв странен начин това допринасяше за чара ѝ. Никога не му се бе налагало да се труди да спечели вниманието на жена и макар сега да изпитваше раздразнение, това същевременно го изпълваше с жизненост. Налагаше се да е във върхова форма, когато е около нея. Вече не я подозираше в съучастничество с Хайрам Скот, но определено не бе готов да се откаже от предимствата, които познанството ѝ с предприемача му даваше. Всъщност не му се искаше тя да разбере, че някога въобще я е подозирал.

Спря каретата пред къщата и подаде юздите на дотичалия прислужник. Входната врата беше отворена. Завари Барнс във всекидневната да надзирава няколко прислужника, които усилено бършеха прах, метяха и лъскаха. Чарли му кимна и прекоси помещението. Къщата — малка, тъмна и оскъдно обзаведена — имаше голямо предимство: бе изолирана, уединена и никакви съседи не се караха шумно нощем. А и щеше да я обитава само няколко дни, така че всичко се подреждаше чудесно.

Барнс го завари в основната спалня, където гледаше през прозореца развалините на мелницата до близкия поток.

— Задоволява ли ви, милорд? — попита той.

— Да — кимна Чарли. — Добре си се справил.

— Благодаря, сър.

— Изнеси маса и стол там. — Чарли посочи огрято от слънцето място до старата мелница. — Донеси ми нещо за хапване и пийване. Не, той вече не ми трябва — продължи Чарли, когато Барнс посегна към опрания в ъгъла бастун. Камериерът кимна и излезе.

Чарли протегна и раздвижи болния си крак. Чувстваше го леко вдървен след днешното пътуване, но определено не го болеше. Беше приключил с бастуна, както и с бягството от задълженията си. Пое си отново дълбоко въздух и се обърна. Кожената чанта, връчена му от

Едуард, го чакаше върху тоалетката; чакаше го от известно време и сега вече бе готов да се захване нея. Срещата с Хайрам Скот засега не го въоръжи с нищо. Време бе да прочете регистрите със сключените бракове, записани от отеча във Флийт.

ОСМА ГЛАВА

Следващите няколко дни се влачеха бавно. Теса обикновено намираще с какво да се занимава, но по необясними причини се чувстваше без настроение и неспокойна. Изглежда Фром й действаше така; селото бе малко и скучно, само с няколко магазина и с едно неприветливо кафене. Писа на Уилям, направи обичайната си бърза сутрешна разходка и по средата на деня се оказа без работа. Дори Юджиния имаше роман, с който да се забавлява.

Надяваше се господин Скот да събере без протакане необходимите й материали. В деня след пътуването до Меле той прати кратка бележка с извинение, че счетоводните книги не са готови, но се налагало да отиде до Пул и щял да отсъства ден-два. Понеже искал лично да отговори на всички възникнали въпроси, изразяваше надежда да му прости за закъснението. На Теса не й оставаше друго, освен да изрази привидно разбиране, макар да й идеше да го сплаши. Какво толкова трудно има да й предостави документацията и да я остави тя да я прочете? Като касиер на компанията той разполагаше със счетоводните книги. Най-вероятно ги държеше във фабриката. Изразяваше разбиране към желанието й да ги види, но определено не я улесняваше. Ако беше мъж, Скот определено нямаше да постъпи така. Теса раздражено се запита, дали има по-голям шанс да види книгите, ако лорд Грешам ги поиска.

Тогава несъмнено лесно ще преодолее този проблем. Скот моментално би осигурил материалите за графа. Ех, да имаше начин да помоли лорд Грешам, без да изглежда прекалено дръзка или самонадеяна; или въобще да намери някакъв начин да го помоли, защото след като я придружи до Меле, Негова светлост нито веднъж не ги посети.

Юджиния я винеше и Теса добре го съзнаваше. След като не се отби в деня след пътуването, Юджиния плахо попита дали между двамата не е възникнало разногласие. Тя отговори отрицателно, но прекалено бързо, и видя изписалото се разочарование по лицето на

компаньонката си. Опитваше се да се убеди, че това отговаря на истината, но като мина още един ден без знак от него, тя неволно започна да се пита дали той не е по-обиден, отколкото дава вид. Извини се задето го нарече лентяй и го покани да направи обиколката с нея, но на връщане лорд Грешам бе в мрачно настроение — нямаше две мнения — и далеч не говореше толкова много, колкото на отиване. Това я караше да се чувства едновременно неспокойна и раздразнена. Съзнаваше, че не е най-светската персона и често е прекалено пряма дори в собствените си очи. Но лорд Грешам, с провокиращата си усмивка и безгрижния си смях, не приличаше на човек, който лесно се обижда. Ами ако си бе придал непринуден вид, само за да я тласне към още по-голямо неблагоприятие...

Спря се и се запита какво ѝ става. Тя бе прекалено незначителна, за да има подобно влияние върху лорд Грешам. Той пожела да се запознае с господин Скот. Е, случи се и навярно бе приключил с нея и с Юджиния. Щеше да си развали мнението за него, ако беше така, но всъщност не го познаваше и Бог бе свидетел, че повечето аристократи не биха се поколебали да се държат така. Това всъщност само щеше да дозасили първоначалната ѝ защитна реакция към него, но сега всъщност се чувстваше предадена по някакъв начин. Искаше да го мрази, но след като я накара да го харесва, не искаше да го намразва отново.

Измъчвана от подобни мисли, тя скочи на крака. Денят беше топъл и слънчев и тя полудяваше в малката странноприемница.

— Отивам да се разходя — съобщи тя на Юджиния, която бродираше апатично до прозореца. — Искаш ли да ме придружиш?

— Не, скъпа — въздъхна компаньонката ѝ. Забоде иглата и погледна към улицата. — Ще остана тук. Никак добре не си чувствам глезена.

На глас обаче Юджиния не изрече надеждата си лорд Грешам да намине. От вниманието на Теса не убягна фактът, че Юджиния, с книга или ръкоделие в ръка, всеки ден се настанява до прозореца с изглед към улицата. Това само засилваше чувството ѝ за вина, че е прогонила някак графа, без да знае точно как.

Облече най-лекото си палто и излезе, твърдо решена да успокои нервите си с енергична разходка. Насочи се извън селото, защото жадуваше за по-голямо спокойствие, отколкото улиците на Фром

предлагаха. На пейзажа на Съмърсет липсваше пасторалната атмосфера на Уилтшър, където израсна, но тя се забавляваше да съзерцава дивата красота и да изучава непознатата флора, докато крачеше по прашния път. Беше готова на всичко, за да заличи усмивката на лорд Грешам от съзнанието си...

След известно време се успокои. Всичко е заради бездействието, реши тя; многобройните задължения вкъщи не биха ѝ оставили време за безсмислени въпроси от рода защо лорд Грешам въобще ѝ обърна внимание, а после вниманието му внезапно секна. Теса предпочиташе нещата да останат такива. Не искаше да е недоволна или озадачена от действията на този мъж, впрочем на който и да било мъж. След няколко дни ще приключи тук, ще замине за Лондон, ще бъде отново със семейството си, където всичко тече нормално и никакви привлекателни графове няма да смуцават разумния ѝ, добре подреден живот.

Лондон, естествено, щеше да я изправи пред нови изпитания. Нямаше да е толкова лошо, ако само Уилям и съпругата му Емили са там. Уилям уважаваше желанието ѝ сама да си пробива път, а на Емили и през ум не би ѝ минало да я насилва да посещава балове и соарета, където най-важната тема за дамите е последната мода в Париж, като се имат предвид неудобствата на войната. Този път обаче и Луиза щеше да е там, а тя бе твърдо решена да се впише в изисканото общество. Луиза щеше да настоява да я придружава по балове и маскаради, на изискани закуски; сестра ѝ не проумяваше как е възможно една жена да е напълно безразлична към модата и клюките. Теса се опита да ѝ обясни, че подбира дрехите си според собствения си вкус, а не защото ги носят други дами, а клюките я интересуват дотолкова, доколкото да разбере дали не засягат нейния живот, но все едно говореше на непознат африкански език. Луиза само махна пренебрежително — напълно я разбираше — и веднага след това настоя да пробва някакви нови рокли и да намеква, че определени джентълмени нямат нищо против дама, не в първа младост.

Последната формулировка винаги караше Теса да свъси вежди. Няколко диви зюмбюла попаднаха пред погледа ѝ и тя навлезе в ливадата, за да ги откъсне. Чувстваше се стара само когато Луиза започваше с намеците си. Впрочем защо да е стара жена, ненавършила още трийсет? Най-вероятно не бе минал дори половината ѝ живот.

Прабаба им доживя до славните осемдесет и три и даже тогава не говореше за себе си като за стара. Теса набра цветята, като се постара да ги изтръгне с коренчетата, за да се запазят по-дълго свежи, когато ги натопи във вода. И какво значение имаше за Луиза дали е омъжена, или не? Вероятно щеше да е едно, ако самата Луиза бе щастливо омъжена и просто искаше същата радост за сестра си, но не; почти нямаше ден в живота на лорд Удол, през който Луиза да не се оплаче от него. Според Теса доста от оплакванията на сестра ѝ бяха основателни, но и Луиза имаше вина — тя склони да се омъжи за скучен, неинтелигентен мъж, чийто основен интерес бе да стреля по птиците съобразно сезона. Според мнението на Теса бе далеч по-добре да не си омъжена, отколкото да си съпруга на безкрайно безинтересен мъж. В пристъпи на мрачен хумор си мислеше, че Луиза не иска да е единствената нещастна жена, затова държи и сестра ѝ да е омъжена.

Но сега Луиза *беше* щастлива. Местеше семейството си в Лондон, най-после свободна от безинтересния лорд Удол и далеч от сприхавия нрав на Уилям. Беше вдовица с прилични доходи, все още привлекателна и относително млада. Щеше да си купува всички модни дрехи и да слуша клюки до насита. Теса не се съмняваше, че ще се наслаждава на всяка минута. Съжеляваше само за упорството на Луиза и тя да замине с нея.

От факта, че не е омъжена, произтичаше едно неудобство — зависимостта от семейството ѝ. Луиза обикновено успяваше да изтощи Уилям и да му се наложи. Това означаваше най-накрая той да се предаде. Прие Теса да *напусне* Ръшуд за няколко месеца; прие, че Теса *трябва* да разшири кръга си от познати извън селцето в Уилтшър, което обитаваха; прие, че Теса ще си намери съпруг, стига да се огледа, но е за предпочитане това да стане в Лондон, където има повече джентълмени и едва ли някой помни онази отвратителна история с Ричард Уилбър. Доколкото не разполагаше със свои пари, Теса нямаше друг избор, освен да склони, така както се предаде и взе Юджиния със себе си в Съмърсет, независимо от възраженията на по-възрастната жена да не я придружава. В много отношения тя и Юджиния бяха в една и съща лодка. И двете зависеха от издръжката на Уилям и бяха принудени да се съобразяват с неговите желания. Да, тя му бе сестра, докато Юджиния бе само далечна братовчедка, но това не променяше факта, че последната дума принадлежи на Уилям.

Изправи се и изви гръб, стиснала букетчето в изцапаната вече ръкавица. Слънчевите лъчи започваха да падат по-полегато; приближаваше късен следобед и бе време да се връща в странноприемницата. Огледа се да види къде се намира и стресната откри, че е срещу Мил Котидж, където лорд Грешам бе отседнал.

За момент застина на място; вятърът люлееше тревата и дивите цветя наоколо. Нямахше причина да ходи в Мил Котидж, а и бе неприлично дама да се отбива при джентълмен. Не че искаше да му гостува; напротив; искаше да го прогони от мислите си. Това си повтаряше, докато прекосяваше поляната, за да излезе на пътя. Тръгна към Фром, но... се налагаше да мине пред Мил Котидж; нямахше друг пряк път, а и само да мине край къщата му, не означаваше нищо.

Не се стърпя обаче и позабави ход, за да хвърли поглед към къщата. Беше селска, но очарователна, изградена от камъни; към нея водеше посипана с чакъл алея. Подмина я и пред погледа ѝ се яви стара мелница, изградена зад къщата, до потока успоредно на пътя. Беше спокойно и тихо. За миг завидя на лорд Грешам колко хубаво убежище си е намерил. Да седиш на слънце до поток сигурно е много приятно в ден като този.

И най-вероятно, помисли си тя засрамено след минута, той би постъпил точно така. Малко възвишение ѝ пречеше да забележи веднага, но в следващия миг тя видя на обляната от слънце поляна до старата мелница графа на Грешам. Седеше на стол, вдигнал крак, обут в ботуш на друг стол, и четеше книга. Беше без жакет и шапка и докато го наблюдаваше, той прокара ръка през тъмните си къдрици и остави книгата на масата пред себе си. Вдигна и другия си крак и се облегна още по-назад; отметна глава, за да изложи лице на слънцето. Теса застина на място; той бе ослепително привлекателен, дори когато се държеше арогантно, а изтегнат на стола, спокоен и отпуснат, той бе неустоим. Дори тя, която никога не се омайваше от външния вид на мъжете, не можеше да откъсне поглед. Част от сърцето ѝ за пореден път се запита какво е направила, за да загуби той интерес към нея и да спре да ѝ обръща внимание.

От къщата излезе мъж; носеше поднос с кана. Прислужник, досети се тя. Остави подноса на масата и нареди няколко книги до него. Сигурно каза нещо на лорд Грешам, защото Теса забеляза как на лицето на графа се появи усмивка; вятърът довя до нея част от звучния

му смях. Лорд Грешам извърна глава и я видя; тя се изчерви, заловена да го зяпа. Тръгна отново, стиснала дивите зюмбюли в ръка, без да откъсва очи от пътя пред себе си.

— Госпожо Невил — провикна се той. — Госпожо Невил.

Тя го погледна крадешком и направи физиономия. Той идваше с енергична крачка право към нея и щеше да ѝ препречи пътя, преди тя да успее да се шмугне сред дърветата отпред. Бяха я заловили. Насили се да спре, вместо да хукне, както инстинктът ѝ повеляваше.

— Лорд Грешам, как сте?

— Много добре вече. — Ухили се насреща ѝ и се поклони. — На разходка ли сте излезли?

— Да. Обиколих Фром три пъти и почувствах необходимост от нов маршрут.

Той се засмя.

— Колко хубаво да тръгнете насам. Няма ли да седнете да си отдъхнете за момент? Моят човек, Барнс, току-що донесе прясна лимонада.

Теса се поколеба. Луиза вероятно би го определила като неприлично, но Юджиния би казала, че графът не е в състояние да направи нищо неприемливо. Да поседи навън, където всеки от пътя би я видял, едва ли е нещо скандално. А и много обичаше лимонада — истински лукс в провинцията.

— Благодаря, сър. Лимонада е нещо прекалено изкусително, за да откажа.

— Надявах се да ви привлека с нещо — промърмори той едва чуто. — Елате. Барнс, донеси още една чаша — нареди той на прислужника, последвал го по петите.

Камериерът кимна и влезе в къщата.

Теса се престори, че не е чула коментара му и тръгна редом с него, но на благоприлично разстояние.

— Доста спокойно местенце — отбеляза тя. — И какъв прекрасен ден, за да му се насладите.

— Така е. Само да имах възможност да се разходя като вас. — Теса хвърли поглед към струпаните на масата книги — приличаха на орфани тефтери, доколкото виждаше — но той не каза нищо за тях. — Виждам, че отнасяте част от природата с вас.

Теса погледна дивите зюмбюли, започнали вече леко да клюмат.

— Госпожа Бейтс обича зюмбюлите.

— Тя добре ли е?

Придърпа стола, на който седеше допреди малко, и ѝ го предложи. Теса седна, но се почувства неловко и неуместно. Наистина не бе редно да е тук. Сега ще се наложи да разговаря с него.

— Да — отговори тя на въпроса му. — Фром не предлага много забавления обаче. И двете започваме да скучаем, опасявам се.

— О? — Веждите му се стрелнаха нагоре. — Смятате, че няма никакви забавления във Фром, така ли?

Теса се усмихна тъжно.

— Всъщност, не съм очаквала.

— Да. Все пак сте дошла тук по работа. — Камериерът донесе поднос с чаши и лорд Грешам не обели дума, докато Барнс наливаше лимонадата. Едва след това попита: — Господин Скот отговори ли на въпросите ви?

— Не. — Теса плъзна пръст по ръба на чашата и после отпи. Беше много тръпчива и хладна, точно както я обичаше. Затвори очи и отново отпи. — Още не.

Лорд Грешам пак замълча и тя го погледна; той я наблюдаваше изпитателно; тъмните му очи бяха напрегнати. Тя седна малко поизправена, стресната да не е изпаднал в същото мрачно настроение, което го обзе на връщане от Меле.

— А потвърдиха ли се съмненията ви, сър?

Той премигна, а на устните му се появи горчива усмивка.

— Ни най-малко.

Тя го погледна учудено. Така казано, звучеше почти зловецко, но той не добави нищо повече. Тя отново отпи от лимонадата и за пръв път ѝ се прииска да умее да бърби непринудено с него, както правеше Юджиния.

— Наистина ли дойдохте да видите канала? — обади се тя, вече неспособна да таи любопитството си.

Очите му блеснаха и той се облегна по-удобно на стола. Слънцето изцяло огряваше лицето му и лъскавата тъмна коса; лъчите се отразиха в пръстена печат, когато опря брадичка върху свитата в юмрук ръка.

— Естествено. Както сама отбелязахте, във Фром няма кой знае какви забавления.

Тя кимна, но отбеляза:

— Не изглеждахте особено заинтересуван при посещението ни в Меле.

Той сви рамене.

— Не очаквах да ми покаже проблемни участъци от канала.

— Смятате, че има такива?

— Никога не съм строил канал — призна той и протегна дългите си крака напред, — но и не съм чувал за голям инженерен проект, който да няма проблемни моменти.

Думите му потвърждаваха и нейното усещане. Остави чашата с лимонадата и насочи цялото си внимание към него.

— Къде, според вас, са проблемите?

Той не отговори веднага, но за пръв път Теса не се почувства неловко от втренчения му поглед. Очите му се плъзнаха замислено по лицето ѝ, но в тях нямаше смях или закачка.

— Парите са проблем, предполагам — сподели той накрая. — Скот нямаше да пътува толкова често и надалеч да търси инвеститори, ако разполагаше с достатъчно средства. Не една и две компании, ангажирани със строеж на канали, са се обръщали към Парламента с молба за повече закони и наредби, улесняващи ги да си набавят средства.

— Да — свъси вежди тя. — Но обикновено ги удовлетворяват, нали? Специално за този канал искан ли е нов закон?

Той отново се поколеба.

— Не, доколкото ми е известно.

— И на мен. — Това бе добра новина. Лорд Грешам, който имаше място в Парламента, щеше да знае, ако за този канал бяха искали нова наредба, за да се набавят необходимите пари. И въобще нямаше да е тук и да обмисля свои инвестиции, ако бе чул за сериозни недостатъци. Трябваше да се досети за това по-рано. — Други канали са били построени при първоначалните условия. Господин Скот ме уверява, че и с този ще е така.

— В негова полза е да го твърди, нали? — обърна ѝ внимание графът. — Целта му е да ви убеди, че каналът е солидна инвестиция.

— Което няма да приема, докато не видя счетоводните книги — напомни му тя.

Той кимна.

— Човек неволно се пита защо господин Скот не ги предостави веднага. Предполагам, че и преди да дойдете тук е бил наясно с желанието ви да се запознаете с тях.

— Да. Казах му го в Ръшуд, когато дойде да види брат ми и му го повторих в Бат преди седмица. — Сви устни при спомена от разговора. — Леко се дразня, задето още не ги е набавил.

— Да. Човек неволно се пита защо не ги предоставя веднага.

Тя наклони глава и го погледна изучаващо. Той седеше небрежно на стола, но на лицето му не се забелязваше обичайното весело изражение. Наблюдаваше я с не по-малко любопитство, отколкото тя него, даде си сметка тя. Нищо чудно. Водеха доста сериозен разговор.

— Смятате ли ме за странна, задето искам да видя сметките? — попита тя импулсивно.

— Странна?

Веждите му се вирнаха нагоре.

— Да. Не е ли странно жена да се интересува толкова много от пари?

Той пое дълбоко въздух и бавно издиша.

— Всеки от нас, бил той мъж или жена, се ражда със свои таланти и интереси според мен. Ако разполагате с интелект и се интересувате от инвестиране, не виждам причина да не поискате да видите счетоводните книги. Скот, предполагам, иска солидна сума от брат ви.

— Да. Шест хиляди.

Грешам кимна.

— Ето, казах ви.

— За повечето мъже е странно, че проявявам такъв интерес и разполагам с нужната интелигентност — обяви тя и мигом се запита защо споделя това. Беше равностойно да избродира на бюстието си „досадна учена жена“. Насили се да се усмихне. — И повечето жени го намират за странно.

— Повечето хора имат фриволни интереси и съответно такъв интелект, както твърдеше баща ми. — На устните му се появи лека усмивка. — Съмнявам се обаче, че така щеше да си помисли за вас.

На Теса ѝ стана приятно, все едно ѝ бе направил истински комплимент.

— Благодаря, сър.

Той се засмя.

— Най-после! Направих ви комплимент и не последвах празни възражения.

Тя отвори уста, готова да протестира, но размисли.

— Благодаря — повтори тя, точно както Луиза я бе учила да отговаря на всяка мила дума.

Нещо в очите му се промени, докато я изучаваше някак по-замислено, все едно току-що бе разбрал нещо за нея. Смутена, Теса отпи от лимонадата. Сега вече беше топла, а не свежа и хладна както преди, но пак беше вкусна. Остави чашата с известно съжаление, когато напитката свърши.

— Ще се връщам в селото. Госпожа Бейтс ще се чуди какво е станало с мен.

Той сведе поглед.

— За жалост цветята увехнаха.

Теса погледна оклюмалите диви зюмбюли в скута си.

— А аз обрах всичките. Колко жалко.

С рязко движение лорд Грешам изсипа останалата в чашата си лимонада.

— Натопете ги във вода, за да ги съживите. — Изправи се. — Елате.

Теса се подчини и го последва към потока. Проследи го леко изненадана с поглед как той стъпи на един камък на брега, а другият крак постави на камък насред бързо течащата вода на потока и внимателно се наведе, за да напълни чашата. Погледна я и се усмихна.

— Трябва да скочите да ме спасите, ако се подхлъзна — извика той. — Водата е леденостудена.

Тя кимна в пълен унес. Докато пазеше равновесие над водата, без да обръща внимание на пръските по белите ръкави на ризата и безупречните бричове и пълнеше чашата с вода за дивите зюмбюли графът на Грешам беше омайващ. Не изглеждаше нито ленив, арогантен; изглеждаше направо... галантен. Изправи се и хвърли преценяващ поглед към брега.

— Отдръпнете се — нареди той.

— Какво? — Едва откъсна поглед от влажната риза, плътно прилепнала към тялото му. — Защо?

— В случай че падна.

Пружинира и скочи към брега. Ботушът му се подхлъзна на камъка във водата, върху който бе стъпил само преди секунда, и Теса ужасена видя, как веки миг той ще падне във водата.

— О!

Пристъпи напред и протегна ръка. Той я сграбчи навреме, възвърна равновесието си и стъпи на брега, напълно безразличен, че лъснатият му ботуш потъна до глезена в калта.

— Спасихте ме! — Ухили се и стисна леко ръката ѝ, преди да я пусне. — Нараних ли ви?

— Не. — Пръстите ѝ бяха изтръпнали. Наистина ли се втурна напред и го хвана? — Никак даже.

— Радвам се. Сложете цветята вътре — протегна той чашата. Теса му подаде зюмбюлите, той ги пое и ги топна в чашата. — Това малко ще ги съживи — предположи той. — Чак тогава ще ги пратя във Фром.

Тя го погледна смаяно. След енергичния скок над потока тъмната му коса се бе разпиляла по челото. От това близко разстояние забеляза леко наболата му брада и долови аромата на сапуна му.

Пръстенът печат проблесна на слънцето, докато топеше стеблата по-дълбоко в чашата. Усети топлина да плъзва по ръката ѝ, като си спомни допира на пръстите му по нея.

— Доста усилие за китка диви зюмбюли — промълви тя.

Той вдигна поглед от цветята.

— Не и щом са ви толкова скъпи.

Тя с усилие извърна глава от него и насочи взор към цветята.

— Нищо особено. Малки, незначителни, обикновени цветенца.

Той не каза нищо и тя го погледна крадешком. Отново я наблюдаваше изпитателно, сякаш искаше да разбере нещо за нея. Беше свикнала да я изучават с известно недоумение, но изражението на лорд Грешам беше... различно. Не изглеждаше объркан, разтревожен или смаян от онова, което виждаше в нея, а любопитен; изненадан; почти... заинтригуван.

— Нищо красиво не е малко или незначително — подхвърли той. — А що се отнася до обикновени... Никога не съм виждал такива. — Докосна един цвят, по-малко клюмнал от останалите и го обърна към нея. — Не го омаловажавайте. Възхищавайте му се, задето такава прелест е поникнала на полето и никой друг преди вас не я е оценил.

— И съм ги изтръгнала с корените — разкая се тя.

Той се усмихна и атмосферата помежду им се разведри.

— Само за да ги споделите с другите. Те и без това щяха да увехнат от само себе си след ден-два. Сега ще донесат радост и красота на другите.

Нямаше как и тя да не се усмихне.

— Много изящно се изразихте. — Отново вдигна очи и го погледна. — Още веднъж благодаря за лимонадата.

— За мен беше удоволствие.

Боже! Допусна грешката да срещне очите му, когато той ѝ се усмихна и бе готова да се закълне, че земята под краката ѝ помръдна. Това трябваше да е сигнал да побегне; веднъж вече падна в плен на привлекателен мъж, който ѝ обръща внимание. Но нещо я възпираше да бъде прекалено предпазлива. Допаднаше ѝ как този мъж ѝ се усмихва.

— Права бях за вас онзи ден — обяви тя импулсивно. — Омаен сладкодумник сте.

Той се засмя.

— Знаех, че ще подобрите мнението си за мен.

Теса стисна устни. Бяха стигнали до края на покритата с чакъл алея, където ниска стена отделяше Мил Котидж от пътя.

— С удоволствие бих ви придружил до Фром — предложи той, но тя поклати глава.

— Няма нужда. Съвсем близо е, а и слънцето още грее.

Той кимна и не оспори решението ѝ, което ѝ подейства приятно.

— Предайте поздравите ми на госпожа Бейтс.

— Непременно. — Теса се поколеба. — Ще бъде доволна да чуе, че сте добре.

Графът се усмихна печално.

— Да, напоследък я пренебрегнах. Бих ви посетил отново, ако съм добре дошъл.

— Повече от добре дошъл — обяви тя и се изчерви заради несъзнателно бързия си отговор.

Лорд Грешам спря при портата и леко се поклони.

— А вие сте добре дошла за още лимонада всеки път, когато се разхождате наоколо, госпожо Невил.

Тя сведе глава. Да не го направи сега щеше да ѝ е по-трудно, отколкото предполагаше.

— Благодаря. Хубав ден.

Тръгна с бърза крачка; едва се въздържаше да не погледне назад. Той бе истински джентълмен с изискани маниери; толкова. Но при всяка следваща среща тя го харесваше все повече и повече. Не всички мъже се възхищават на диви зюмбюли.

Пътят потъна сред дърветата и тя хвърли поглед през рамо. Облегнат на портата, той продължаваше да я наблюдава. Видя очертанията на бегла усмивка, когато вдигна чашата с диви цветя за поздрав. Теса му махна в отговор и продължи бързо напред.

По пътя към Фром усмивката не слезе от лицето ѝ.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Изненадващото посещение на госпожа Невил чувствително подобри настроението на Чарли. Два дни на дисциплинирана тежка работа се оказаха по-голямо изпитание, отколкото очакваше. Но негово бе задължението да носи този кръст и той бе твърдо решен да не го избягва повече. Едуард свърши отегчителната и досадна задача да наеме адвокат. Джерард замина, рискувайки живота и свободата си за семейството. Чарли си повтаряше, че е в състояние да изчете няколко прашни стари регистъра, търсейки доказателства за злополучната женитба на баща си. От него се изискваше единствено да прочете всеки ред на всяка страница. Нямаше причина да не се справи успешно с начинанието. Изискваше се само да прояви дисциплина.

Затова седна и започна да изучава брачните регистри, което пробуди мечтите му да се върне възможно по-бързо в Лондон. Пълните с истории за безизходица, бедност и съмнителен морал регистри го изпълваха с тъжни и мрачни мисли. Мъж на четирийсет и две се бе оженил за шестнайсетгодишна в предния салон на публичен дом. Чарли бе готов да се обзаложи на всичко, че подписа на „майката“ на булката всъщност е положила съдържателката на дома, само и само да се отърве от нежелано момиче. Двойка се бе венчала в хан срещу шилинг и кокошка, а по-късно предстоеше да платят още един шилинг. Така ли се бе венчал и баща му? Опита се да си представи как херцогът и тайнствено съблазнително момиче чакат реда си в хан, докато двойката с кокошката се врича във вярност, но не успя. Как Дърам не се е досетил, че това е лоша поличба? Чарли се канеше да нареди на Барнс да донесе нещо за пиене по-силно от лимонада, когато камериерът му отбеляза, че на пътя една жена гледа към къщата.

Скочи да я посрещне с оправданието, че му е крайно време за почивка от регистрите. Тръпка премина през тялото му, не отрече, когато тя го погледна с кристалночистите си очи и сподели, че случайно е тръгнала в тази посока. Теса Невил не бе вятърничава жена, та да тръгне да блуждае безцелно из полята. Тя никога нямаше

да признае, но той се питаше — и се надяваше — дали не е минала край къщата с мисълта да го срещне отново; подобна вероятност го изпълни със задоволство.

Продължаваше да не е сигурен какво у нея го привлича. Да, очите ѝ, без съмнение, и прямият начин, по който го гледаше; но и всичко друго у нея бе прелестно, като се започне от тъмните къдрици до приятните извивки на тялото и той трудно се въздържаше да не ѝ се възхищава открито. Не приличаше на никоя от познатите му жени и накрая Чарли просто се отказа да гадае защо му въздейства. На каквото и да се държеше, му беше приятно. Беше свикнал жените да пърхат с мигли и да се усмихват превзето или да нашепват дръзки предложения в ухото му. Това го държеше нащрек и бе готов да отклонява нежеланите предложения бързо и чаровно, постоянно бдителен за заложили капани от желаещи да станат бъдещи херцогини. Ако Теса Невил виждаше нещо привлекателно в личността му или целеше да го обвърже с брак, тя го прикриваше добре. Освен това той не можеше да устои на желанието да бъде достоен за нейното положително мнение.

Налагаше се, разбира се, да продължава да си мери приказките пред нея. Съзнаваше, че не повярва докрай на твърдението му, че иска само да го представи на Хайрам Скот, и едва отклони отговора на въпроса ѝ защо обръща толкова внимание на госпожа Бейтс.

Онова, което ѝ каза, беше истина — вече — но не бе така в началото и не искаше и да мисли как ли би реагирала, ако научи, че някога я е подозирал, макар и бегло, в участие в схемата за изнудване. Възнамеряваше да отнесе тази тайна в гроба. Сега, когато бе спечелил донякъде благоразположението на госпожа Невил, той възнамеряваше да го запази.

На следващия ден Чарли се облече внимателно. В спалнята му, на масата, стоеше саксията с дивите зюмбюли — съвсем благовиден предлог да я посети. Отначало се притесни, че цветята са умрели; почти никога не се бе занимавал с градинарство. Обикновено изпращаше прислужник да поръча цветя от лондонски цветарски магазин, когато искаше да впечатли някоя дама. Но явно някак се бе справил, защото зюмбюлите, вече засадени, се бяха съживили и сега изгаряше от нетърпение да ги върне на госпожа Невил.

Шум от карета отвън привлече вниманието му. Бърз поглед през прозореца го накара да изругае под нос. Хайрам Скот слезе от возилото

и подаде юздите на едно от конярчетата.

Чарли се отдалечи от прозореца и озадачен, се замисли. Може би Скот идваше да повтори исканията си на четири очи; или смяташе, че не е разкрит и ще приложи нова тактика, за да се сдобие с парите. Бе доста самоуверено от негова страна да дойде тук.

Барнс му донесе картичката и Чарли остави посетителя си да чака известно време. Възнамеряваше да бъде лаконичен и да предизвика Скот сам да надене примката около врата си. Появи се в салона едва след петнайсет минути.

— Господин Скот — поздрави той високомерно, — каква изненада.

Другият мъж направи дълбок поклон. Въобще не изглеждаше засегнат от чакането.

— Моля ви да извините своеволието ми, сър. Ако съм дошъл в неподходящ момент...

Чарли махна небрежно.

— Тук, в провинцията, няма удобно и неудобно време. — Седна и даде знак на посетителя си да последва примера му. — Какво те води във Фром?

Скот седна с доволно изражение.

— Дойдох да ви отправя покана, милорд. Като евентуален инвеститор ще се радвам да вечеряте с мен и някои други акционери и членове на Комитета.

Чарли го изгледа втренчено.

— Вечеря ли?

— Да — кимна Скот все още искрено усмихнат сякаш не бе кроил пъклени планове да преобърне изцяло живота му. — Утре вечер, във Фром. Не е събиране на целия Комитет, затова деловите приказки няма да са много, но ще се радваме да се присъедините към нас.

Чарли издаде неопределен звук. Перспективата да вечеря с Комитета по строителството на канала никак не го блазнеше, но бе още една възможност да прецени що за човек е Скот. До този момент мъжът го озадачаваше напълно; беше ли изкусен измамник, отчаяно прикриващ опита си за изнудване, или безнадежден подлизурко, смятан погрешно за злодей? Чарли не успяваше да определи и се въздържаха от действия, докато не разбере.

— Обикновено вечеряме на борда на яхтата на компанията — продължи Скот, тъй като Чарли мълчеше. — В момента обаче „Савил“ е на ремонт и ще се съберем в „Мечката“. Госпожа Луис, съпругата на съдържателя на странноприемницата, е известна с готварските си умения.

— Да — промърмори Чарли. — Доскоро бях отседнал в „Мечката“.

Храната бе приемлива, по негово мнение, но не и забележителна. Скот се усмихна благодарно и кимна.

— Господин Луис го спомена, когато разговарях с него. Именно той ме насочи къде да ви намеря, за да отправя поканата си.

— Госпожа Невил ще присъства ли? — попита Чарли, все още печелейки време.

Надяваше се да не е сред гостите. Щеше да го разсейва прекалено много.

Скот се поколеба само за миг, но Чарли го забеляза.

— Не знам, сър. Но с удоволствие ще я поканя, ако желаете.

По дяволите! Сега Скот смяташе, че той държи тя да присъства. И още по-лошо: Чарли вече нямаше как да каже „не“. Госпожа Невил щеше да иска да присъства, а и всъщност тя имаше далеч по-голямо право от него да е там, ако наистина щяха да обсъждат строежа на канала. Вероятно тя дори щеше и да инвестира, докато той не възнамеряваше да даде на Скот и едно пени, та ако ще каналът му да превозва злато от недрата на земята. А ако Скот някога й каже как той е отклонил идеята за нейното присъствие...

Насили се да вдигне равнодушно рамене.

— Предположих, че и тя ще е добре дошла, защото също е евентуален акционер.

— Разбира се, разбира се — съгласи се Скот сърдечно. — Поколебах се, понеже няма да е само бизнес събиране, милорд, и като единствена дама да не би да се почувства неловко.

— Не е изключено да има друг ангажимент — отвърна Чарли, но се съмняваше да е така.

Във Фром нямаше какво да се прави, а каналът бе единствената причина да е в Съмърсет. Дори да имаше други планове, щеше да ги промени, за да се срещне с членове на Комитета по строежа на канала. Обзе го обаче усещането, че Скот е планирал мъжко събиране и

наистина щеше да е неловко тя да присъства. Скот искаше пари и бе достатъчно отчаян, за да изнудва за средства дори херцог; не би се притеснил да допусне присъствието на дама, ако шест хиляди паунда зависеха от нейното одобрение. Чарли се запита дали и другите от Комитета смятат така.

— Това ще го реши госпожа Невил — заяви Скот. — Веднага ще я поканя. Да ви броя ли сред гостите, сър?

Чарли кимна.

— Да.

Ако откаже, Скот едва ли би поканил госпожа Невил, а графът на Грешам държеше на нейното присъствие. Тя щеше да побеснее, че е била изключена, а и честно казано, би било дълбоко нечестно. Ако тя присъства на вечерята, той предпочиташе също да е там. За всеки случай, ако другите джентълмени не се държат достатъчно джентълменски.

— Отлично! — засия Скот. — Радвам се на интереса ви към канала, сър. Ако има как да допринеса за решението ви да направите вложение, насреща съм. Искате ли да разгледате проспектите?

Госпожа Невил ги беше видяла и ги обяви за безполезни.

— Обезателно — отвърна Чарли ентусиазирано, досещайки се, че безразличието му ще тласне Скот да положи по-големи усилия да го убеди. — Изпратете ми ги.

Догадката му се оказа вярна.

— Готов съм да ви придружа до всеки участък, който искате да разгледате — продължи Скот с блеснали очи. — Или да си кореспондирам с човек, ангажиран да движи бизнес делата ви. Готов съм и да превозвам ваши товари по канала. Някои акционери предпочитат този начин на заплащане.

Чарли отново сви рамене и реши да разтърси леко Скот.

— Може. Но ще преговаряте с мен. Моят пълномощник е зает в Лондон.

Имаше предвид брат си Едуард, който най-добре разбираше от бизнес. Не че братята Де Лейси щяха да имат общи дела с Хайрам Скот.

— Да, добре... — прие Скот. Поколеба се, насили се да се усмихне и за пръв път придоби разтревожено изражение. — Рядко работя директно с човек с вашия статут, лорд Грешам, признавам.

— Нима? — вдигна вежди Чарли.

— Да. Първоначално, естествено, се срещам лично с всеки акционер, но... — направи пауза и прочисти гърло — мога ли да попитам как научихте за канала? Според мен името ви не беше в списъка на джентълмени, чиято подкрепа имаме.

Нито един мускул по лицето на Чарли не трепна, но сърцето му подскочи. Това ли бе началото на разговора, който се надяваше да подхване?

— За пръв път чух за канала в Бат — съобщи той с равен тон. — От брат си, капитан Де Лейси.

Името на Джерард не направи никакво впечатление на Скот, макар по-малкият му брат да бе в Бат от известно време.

— Разбира се — възкликна Скот. — Често пътувам до Бат, макар да нямам спомен да съм се запознавал с брат ви...

— Наскоро се премести — уточни Чарли. — След смъртта на баща ни.

Очакваше някаква реакция: трепване на устните, премигване, скована усмивка. Скот не направи нищо. Лицето му мигом придоби тъжно изражение.

— Моите съболезнования, милорд.

Чарли не откъсваше очи от него. Усещаше пулсирането на сърцето си в ушите. За момент забрави за необходимостта да се прикрива и да си отмъсти; идеше му да пребие Скот до припадък. Как смее да седи и да предлага съболезнованията си, сякаш не бе помрачил последните месеци на Дърам със заплахите и исканията си? Що за игра играеше този човек?

С известно затруднение възвърна контрола над дишането си и отпусна свитите си в юмруци ръце. Налагаше се да различи тази мистерия докрай.

— Благодаря — едва успя да изрече.

Скот леко се стресна от студенината в тона му. Размърда се неспокойно на стола.

— Е, аз съм доволен. Горд съм с вниманието, което обръщам на акционерите си. Ако има как да...

— Да, да — прекъсна го Чарли нетърпеливо и се изправи. — Благодаря за днешното посещение, господин Скот. Ще се видим утре вечер.

Скот се усмихна облекчено.

— Чудесно, милорд. Осем часа, ако ви е удобно...

— Да. Хубав ден, господин Скот.

Трябваше да прогони този човек от къщата, преди желанието да го удари да стане непреодолимо.

Чарли изчака вратата да се затвори зад посетителя и мрачно изруга. Боже, ненавиждаше този човек и защото първоначално му навлече всичките тези проблеми и защото не показваше да е ужасен от предстоящото възмездие. Той искаше не само да се изправи пред Скот; копнееше да го унищожи заради всичко, което му стори. Щом се налага, ще издържи една вечеря с акционерите, за да довърши напълно Скот.

А и госпожа Невил ще бъде там. Бавно си пое дълбоко въздух, за да се успокои и си повтори, че последното няма значение. Причината да е тук беше Скот, а не тя. Нищо не се получи; продължаваше да изпитва нетърпение да я види, въпреки всичките си опасения от усложненията, които присъствието, ѝ щеше да навлече. Даже напротив — това бе още една причина да присъства. Вече определено не искаше Скот да я спечели за каузата си. Така ще я държи под око и ще я предпази от коварната хватка на Скот.

Но иначе... дори и най-бегло не си представяше как да си обясни поведението на Скот. Предприемачът не показва нито срам, нито неудобство да се изправи пред него, не прояви и неприкрита алчност. Сякаш въобще не подозираше за родствената му връзка с Дърам, което обаче не можеше да е вярно. Джерард се оказа прав: заплахата да се разбере за женитбата на Дороти Коуп с Дърам нямаше да навреди на херцога, а на децата му. Беше изключено Скот да не го знае. Не възнамеряваше ли поне да се заинтересува кои са тези деца? Заради разразилия се скандал всички жълти вестници в Британия бяха публикували съобщения за смъртта на Дърам.

Сблъска се с неочаквана дружелюбност, а тя се явяваше пречка за плановете на Чарли. Очакваше сблъсък, а не се стигна дотам. Това го правеше несигурен в себе си, несигурен в думите на Джерард, несигурен в човека, посочен от пощенския чиновник. Ако не бе попаднал на правилния човек, значи всички положени до момента усилия бяха напразни. Чарли не обичаше да оставя нищо на случайността, а в случая и не можеше да си го позволи. След

разпространяването на пикантните слухове за баща му Комитетът по неприкосновеност на титлата щеше да иска неопровержими доказателства за правото му да бъде херцог. Затова сега преглеждаше регистрите и търсеше доказателство в една или друга посока за сватбена церемония, преди да нанесе финалния си удар. Работата беше бавна и мъчителна и до момента не бе открил нищо. Едва ли щеше да намери нещо и в останалите регистри и тогава щеше да се озове там, където се намираше сега: нито ще успее да докаже, нито да не докаже каквото и да било от изповедалното писмо на баща си, само ще продължи да е достатъчно несигурен по отношение на Скот и това ще му върже ръцете да му причини нещо.

Опита се да не мисли, че от тримата братя той най-малко е способен да разнищи загадката. Защо да не я върне обратно в ръцете на Едуард или на Джерард, или поне да им покаже колко слаби са уликите им? Стисна зъби, отиде до писалището и извади лист хартия. Описа срещата си с Хайрам и подробно изложи колко безгрижно непросветен изглежда човекът. Писа и за канала, и за железодобива, като отново търсеше връзка с Дърам; Едуард щеше да знае дали баща им някога е влизал във финансови взаимоотношения със Скот. Питаше доколко е вероятно пощенският чиновник в Бат да е посочил правилния човек, изпратил писмата за изнудване след толкова месеци; повдигна и въпроса докъде са стигнали процедурите по легализирането в Лондон.

Отбелязвайки последното, се поколеба. Едуард твърдеше, че е предал всичко на Чарли. Вероятно сам можеше да прочете колко солидни са доводите му по случая и колко добре ги е поднесъл адвокатът. Всички тези документи се намираха в кожената чанта, но той не ги бе прочел. Още не бе приключил с изчитането на брачните регистри, въпреки съвестната работа през последните два дни. Те още стояха върху писалището и го затормозваха.

Чарли погледна писмото. Наследникът беше той. Не беше редно да търси помощта на по-малките си братя и за пръв път осъзна, че всъщност не я иска. Щеше му се да установи каква е връзката на Скот с Дърам и очакваше предприемачът да го въоръжи с повече информация, но това бяха гатанки и той трябваше да ги разгадае. Защо разчита Едуард в Лондон и Джерард в Бат да знаят или да направят повече от него, след като той е във Фром и може да се изправи лице в

лице със Скот по всяко време? Решително взе писмото и го скъса. Не бе постигнал нищо, следователно нямаше какво да съобщи на братята си. Ще им пише по-късно, когато научи нещо по-точно. Каквото и да е.

Доброто му настроение се изпари и се отказа от посещението във Фром. Нямаше да е добра компания. Зърна обаче набраните от госпожа Невил диви зюмбюли и си спомни как го погледна, когато ги натопи във вода. Нареди да впрегнат и да докарат каретата.

Съзнаваше, че за пореден път избягва регистрите, но искаше да мисли за нещо друго, а като мислеше за Теса Невил, настроението му определено се подобряваше. Докато пътуваше към Фром, си представяше лицето ѝ, нежните ѝ светлозелени очи и как му благодари за чашата лимонада. Тя започваше да го харесва, беше сигурен, но още по-сигурен бе, че той я харесва. Никога не бе срещал толкова пряма жена. Когато говореше за канали и инвестиции, всякаква бдителност и отчужденост изчезваха от лицето ѝ. Очите ѝ започваха да сияят, а гласът ѝ ставаше уверен и топъл. Чарли се хвана, че мисли за закони, свързани със строежа на канали, и се запита какво става с него. Та той бе Чарлс де Лейси, безгрижен и нехаен самоуверен негодник и нехранимайко... обаче страшно силно желаше вече да има своето място в Парламента, за да може със сигурност да осведоми Теса Невил какви закони ще бъдат предложени през тази сесия. Баща му щеше да е шокиран. Братята му нямаше да го познаят.

Спря пред странноприемницата, където бе отседнала, и слезе — в ръка носеше съживилите се диви зюмбюли. Сърцето му подскочи, докато хвърляше монета на момчето, дошло да поеме коня му, и влезе.

Дамите го посрещнаха приветливо; госпожа Бейтс издаде радостно възклицание. Дори госпожа Невил бе доволна да го види — усмихна му се широко и това значително подобри настроението му. Подаде ѝ саксията.

Тя поклати глава неприкрито изненадана и впечатлена.

— Вие ги спасихте. Благодаря, сър. — Прокара пръсти по нежните цветчета. — Надявам се да не ви е затруднило.

Неочаквано за себе си Чарли се запита как ли щеше да му благодари, ако ѝ направи истинска услуга. Неволно се загледа в изящните ѝ пръсти, които докосваха зюмбюлите.

— Заслужаваше си, за такова красиво нещо. А и не бе никакво затруднение. Саксия, малко пръст...

Направи отегчена физиономия и тя се засмя.

— Какво е това? — обади се госпожа Бейтс, която внимателно следеше размяната на реплики. — Боже, какви красиви цветя, Теса, скъпа.

Думите ѝ изтръгнаха и двамата от унеса им.

— Да — съгласи се госпожа Невил и отнесе цветята до прозореца. — Набрах ги вчера, а лорд Грешам ги е спасил да не увехнат.

— О, много мило, милорд — възторжено обяви госпожа Бейтс.

Чарли се ухили. Долови разочарование в думите ѝ. Освен ако дълбоко не се лъжеше, госпожа Бейтс насърчаваше интереса му към младата си приятелка.

Мили боже, интерес ли? Мисълта нахлу ненадейно в главата му и Чарли откри, че не е в състояние да я прогони. Призна, че намира госпожа Невил за възхитителна и необикновена. И за красива. И... изключително привлекателна. Тя се наведе през прозореца, за да постави саксията на огрято от слънцето местенце. За момент лъчите озариха лицето ѝ. Погледът на Чарли се прикова в тъмнокестенява къдрица — проследи как се измъква от събраната коса и се плъзга по шията ѝ надолу към извивката на гърдите ѝ. Тя нагласи саксията и го погледна с ясните си зелени очи.

— Тук ще им е добре.

Той прочисти гърлото, неизвестно защо пресъхнало изведнъж.

— Да...

— Напълно ще се съживят — обади се госпожа Бейтс и го дари с чаровна усмивка. — Теса ще се погрижи.

Госпожа Невил се върна и седна до компаньонката си на кушетката.

— После ще ги поля. Това са диви зюмбюли, Юджиния, и каквото и да направя, след няколко дни ще увехнат.

— Глупости — възрази възрастната дама и се изчерви. — Ще издържат много повече, ако се грижиш за тях.

Теса хвърли странен поглед на компаньонката си.

— Знаеш, никак не ме бива с растенията.

— Госпожа Невил е права, опасявам се — намеси се и Чарли. — Зюмбюлите ще издържат едва три-четири дни. — По лицето на госпожа Бейтс се изписа разочарование. — Те са диви и ще разцъфнат

отново едва на пролет догодина. Ако ги засадите в градината си, постепенно ще се размножат и ще я покрият цялата.

Възрастната жена го погледна с възхищение.

— Вие очевидно разбирате от градинарство, милорд.

Той се засмя.

— Син съм на градинарка. Майка ми обожаваше цветята и особено розите. Най-ранните ми спомени са как копая редом до нея в градината. — Направи пауза. — Но се питам дали някога изкопах дупка на правилното място.

— Едва ли — отсъди госпожа Невил усмихната. — Хванат ли се да копаят, момчетата се самозабравят, ако съдя по племенника си.

— Но така пък по-лесно правиш планина — отвърна той. — Помня как веднъж с друго момче се опитахме да вдигнем достатъчно висока планина, за да се изкачим по нея на дървото в пасбището... — Поклати глава и въздъхна, а този път госпожа Невил прихна. — Набиха и двамата и ни пратиха да четем за Вавилонската кула, но първо трябваше да запълним огромната изкопана яма.

— Справедливо наказание — отсъди госпожа Невил.

— Запълването на ямата беше жестоко наказание — защити се той.

Тя отново се разсмя, както бе очаквал, но Чарли се оказа неподготвен за въздействието, което това ще има върху него. Тя определено не само го интересуваше, а направо го омайваше.

Прочисти гърло.

— Господин Скот се отби при мен — смени той рязко темата. — Вие говорихте ли с него?

Изражението ѝ стана сериозно и напрегнато.

— Не. Защо?

Чарли си придаде нехаен вид.

— Ще има среща на Комитета по строителството на канала и ме покани да вечерям с тях. — По лицето ѝ пробягна разочарование и той побърза да добави: — По неговите думи щял да отпрати същата покана и към вас. И понеже вечерята ще е във Фром, с удоволствие ще ви придружа.

— Много мило от ваша страна, сър — обади се бързо госпожа Бейтс.

— Да — усмихна му се госпожа Невил без следа от предишната си наеженост. Изглеждаше доволна от предложението му и охотно го прие. — Благодаря.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Лорд Грешам си тръгна. Теса се чувстваше ведра; по-ведра, отколкото ѝ се бе случвало от дни. Обясняваше си го с неговата добронамереност — не бе изчезнала и това я освобождаваше от страха Юджиния, или още по-лошо — Луиза, да я държат отговорна, защото я е изгубила. Освен това той определено донесе интересната новина за събирането на Комитета по строителството на канала. Също така откри, че всеки път щом погледне саксията със зюмбюлите, неволно се усмихва. Налагаше се да потърси с какво друго да ангажира мислите си, преди този мъж да я умилюсти напълно.

— Негова светлост е доста мил, след като така грижовно се е отнесъл към цветята ти.

Репликата на Юджиния ни най-малко не допринесе да реализира намеренията си.

Теса потисна усмивката си, защото знаеше какво впечатление ще предизвика.

— Да, но те са твои. За теб ги набрах.

— Нищо подобно — възрази другата жена. — Набрала си ги, а той ти ги донесе. Твои са.

— Тогава са наши. — Теса не можеше да повярва, че спорят за саксия с цветя. — Имаш ли перодръжка? Моята се счупи, а трябва да пиша на Уилям.

— Толкова много писма му написа. Какви новини имаш да му съобщаваш от вчера насам?

Теса я изгледа навъсено. Отговорът бе „нищо“, тъй като чакаше Скот да ѝ даде счетоводните книги. Но се нуждаеше от нещо, което да я спаси от намеците на Юджиния относно лорд Грешам.

— Не довърших вчерашното писмо. Нали ти обясних: счупих перодръжката.

— Сигурно вече е заминал за Лондон — предположи Юджиния, търсейки копrienен конец за бродерията. — Според мен очаква да чуе окончателното ти мнение за канала. Интересува го дали си „за“, или

„против“. Ако въобще разбираше какво му съобщаваш, щеше да присъства лично.

Отговаряше на истината. Теса се размърда на стола с пълното съзнание колко безсмислено е да спори, независимо от желанието ѝ.

— Няма да навреди да му опиша цялостното си впечатление от проекта.

Юджиния откъсна със зъби яркосиния конец.

— Няма да навреди и да насърчиш лорд Грешам да промени мнението си за теб.

Теса застина.

— Не, разбира се. Не съм възразявала.

— Той определено иска *ти* да имаш добро мнение за него.

Юджиния дори не я погледна, а се захвана да вдява иглата.

— Мил е — обяви младата жена леко сковано, — но по-скоро има слабост към теб.

Сега вече Юджиния я погледна открито недоверчиво.

— Скъпа, далеч по-интелигентна си. Привлекателни млади мъже не посещават възрастни дами, освен ако до тях няма прекрасна млада жена.

— Не говори глупости!

Юджиния вирна вежди и обяви:

— За нищо на света не бих нарекла лорд Грешам слепец.

Теса скочи от стола и скръсти ръце пред гърдите си, за да скрие, че са стиснати в юмруци.

— Не знам какво иска, Юджиния, но определено не иска мен — отсече тя напористо. Не можеше да е така, нали? Или напротив? Не, не можеше, а дори да я искаше, това щеше да отпадне, ако чуе нейната история. — Въобразяваш си разни неща, защото ме съжеляваш. Недей. Напълно щастлива съм без съпруг и ти много добре знаеш защо.

Компаньонката ѝ нито се притесни, нито се извини, както очакваше Теса. Просто отпусна ръкоделието в скута си и изгледа Теса дълго и изпитателно.

— О, скъпа — подхвана тя нежно, но малко тъжно, — не те съжелявам. Ти си една от най-силните личности, които познавам. Но наистина ли ще си щастлива в ролята на помощник на брат си до края на живота си? Още си достатъчно млада, за да се омъжиш, да опознаеш радостта да обичаш някого и да бъдеш обичана. — Устните

й потрепериха и Теса си спомни, че съпругът на Юджиния умря само няколко години след женитбата им. — Освен това лорд Грешам въобще не е като онзи *долен мъж*! Наистина ли ще се самонаказваш до живот заради него?

Тя не се самонаказваше, а се предпазваше. Веднъж прекалено лесно падна в плен на чара и вниманието на мъж и бе твърдо решена това да не се повтори. Ричард също даваше вид на човек, който я желае. Разбра обаче истинските му намерения и основателно се разгневи, затова поиска да си отмъсти, ала накърни репутацията и на семейството си, и своята. Едва когато изцяло се посвети на семейното имение, възвърна доверието на близките си. Като помощник на Уилям, както Юджиния се изрази, тя се чувстваше в безопасност. Така тушираше опасенията на родителите си, че е луда, намаляваше тревогите на Уилям, че издръжката ѝ ще бъде бремене за него и ѝ осигуряваше извинение защо така и никога не се омъжи. Единствените мъже, с които се срещаше, бяха търговци и закупчици, банкери и адвокати. Никой от тях не бе подходящ за сестрата на виконт. Само Луиза не се отказваше от идеята си за съпруг на Теса, но самата Теса виждаше в желанието на сестра си нещо съвсем неприемливо. Луиза бе обладана от страст към лекомислен живот, към пазаруване и жажда за спектакли. Организирането на нечия сватба щеше да доведе Луиза до екстаз, а единственият необвързан с брак човек в семейството бе Теса.

Чувстваше се в безопасност, защото бе нащрек по отношение на лорд Грешам. А докато той я смята за опърничава, бе защитена от развеселените му тъмни очи и дяволитата усмивка, както и от кавалерската му загриженост към поуvehнали диви зюмбюли. Той поиска от нея да го запознае с Хайрам Скот. Добре, но ще пренебрегва ускоряването на пулса си, когато ѝ се усмихва и няма да си го представя как се наслаждава на слънчевите лъчи без жакет, само по риза. Той е граф; прекалено високопоставен за сестрата на провинциален виконт. Той е лондонски джентълмен, прекалено елегантен за пряма делова жена. Сега, в пустошта на Съмърсет, може и да я задява, но върне ли се към истинския си живот, едва ли ще я забележи сред красивите жени, които несъмнено кръжат около него.

— Не е като онзи подъл мъж — съгласи се тя най-накрая. Дори само от произнасянето на името на бившия ѝ годеник Юджиния щеше

да се разтрепери. — Никога не съм казвала, че е.

Юджиния се загледа в ръкоделието си все едно обмисляше нещо.

— Толкова ли ужасно ще е, ако се възхищава от теб, а те уверявам, че е така?

Теса копнееше да може да го отрече, пък било то и за да спре въпросите на Юджиния. Но дори тя, сякаш родена без обичайните женски инстинкти към мъжете, трябваше да признае, че лорд Грешам ѝ отделя доста внимание. Неизменно се държеше възпитано и добронамерено, дори когато тя бе груба или рязка с него. Полагаше големи усилия да я накара да се усмихне, като се самоиронизираше или ѝ носеше цветя, които лично бе засадил. Гърдите на Теса се стегнаха при мисълта за всичките му действия и какво биха могли да означават.

— Ще си купя нова перодръжка — обяви тя внезапно и отиде да си вземе палтото и шапката, изпреварвайки възраженията на Юджиния.

Разходката обаче не ѝ помогна. Колкото и енергично да крачеше, думите на Юджиния не спираха да се въртят в главата ѝ. *Той ти се възхищава... да опознаеш радостта да обичаш някого и да бъдеш обичана... въобще не е като онзи подъл мъж...* Най-накрая, вече останала без дъх, стигна до реката, спря и се опита да мисли логично.

Грешам беше привлекателен мъж; дори прекалено привлекателен. Това не бе недостатък, или поне не причина да го мрази заради това, нито защото е очарователен и с отлични маниери, независимо че мотивите му я изпълваха с подозрение. Засега, доколкото бе наясно, мотивите му не бяха непочтени. Не бе предприел нищо, за да заслужи враждебността ѝ и дори си бе дал труда да бъде чаровен и мил към нея. Юджиния, въпреки глуповатата си наивност, умееше да разгадава хората и го смяташе за най-чудесния мъж. Щом Юджиния мисли, че той гледа Теса с нещо повече от учтив интерес... вероятно е така.

Теса си пое въздух и продължи да разсъждава. Добре, даже и да ѝ се възхищава и да я намира за привлекателна, това не означава, че ще предприеме нещо. Ако го направи обаче... тя се запита какво ли ще е. В единствения си, пагубен опит с любовта, Ричард бе пряк; каза ѝ, че е прелестна и я целуна. Не ѝ остави друго, освен тя да каже „да“ и я поведе направо по пътя към ада, както се оказа. Тя си бе въобразявала,

че Ричард прилича на нея, а лорд Грешам бе пълната противоположност. За разлика от Ричард лорд Грешам нямаше какво да иска от нея, освен... самата нея. Когато Ричард я ухажваше, тя бе млада дама със скромна зестра. Сега бе по-възрастна, с опетнено минало и всякакви споменавания на зестрата ѝ постепенно бяха затихнали. Но сега бе и по-умна, по-уверена в себе си за всичко, освен по сърдечните въпроси и този път няма да се остави да бъде глупаво подведена от няколко красиви думи, пък били те и от лорд Грешам.

Намери тревисто място, където да седне, макар денят да бе хладен и с лек бриз. Това бе добре дошло, докато мислеше за графа. Наистина ѝ харесваше начина, по който накланя глава и се усмихва дяволито; гласът му сякаш отекуваше в кръвта ѝ, а смехът му я караше да се усмихне, дори да бе в лошо настроение. А и онзи ден, когато хвана ръката ѝ и така ласкаво се изказа за дивите зюмбюли. Теса затвори очи и потрепери. Толкова лесно би се увлякла по такъв мъж, ако му повярва...

Но именно в това бе проблемът. Независимо колко е чаровен или колко е грижовен към нея, Теса не успяваше да прогони досадното гласче в главата си. Ами ако интересът му е продиктуван от скука или по някакъв начин е привлечен от необичайното ѝ държане? Ако той всъщност е завършен женкар и съблазнител, с дарбата да открива слабостта на всяка жена? Или пък е почтен и честен, но двамата никак не си подхождат, за да имат общо бъдеще? Нямаше да ѝ е от полза — дори щеше да ѝ навреди — да се влюби в мъж, с когото няма шанс да намери трайно щастие. Дълбоко в себе си Теса се опасяваше, че това е същината на проблема. Похотта щеше да угасне; интересът щеше да се притъпи; щяха да останат само нетрадиционните ѝ интереси, липсата ѝ на елегантност и склонността ѝ да говори прекалено прямо. Това бе причината да не погледне мъж през последните няколко години. Така се намираше в безопасност. Юджиния я накара да забележи графа, но това не означава да постъпи глупаво.

След известно време стана и тръгна към странноприемницата. Обмисли вероятността и я намери за по-примамлива, отколкото очакваше, но все пак това бе само предположение от страна на Юджиния. Докато лорд Грешам не подаде неоспорим знак за по-дълбок интерес, най-добре е да остави нещата както са сега. Ще се

наслаждава на компанията му, дори ще ѝ се радва, но само толкова; и ще се пази все така предпазливо.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вечерята премина почти изцяло според очакванията на Чарли, но все пак с няколко значими изключения.

Първото изключение бе видът на Теса, когато мина да я вземе от „Златната кошута“. Вече бе свикнал с доста практичните ѝ рокли и остана шокиран — изненадващо приятно шокиран — да я види в златиста рокля, разкриваща бюста ѝ по начин, за който само бе мечтал. Тъмните ѝ къдрици, вдигнати на тила в семпла прическа, оголваха ушите ѝ. Чарли бе запленил от гледката и изпита внезапното, но не ново изкушение да притисне устни към меката ѝ кожа и да я целуне по шията в основата на ухото.

— Колко си прелестна! — възкликна госпожа Бейтс. — Теса, скъпа, много се радвам, задето последва съвета на лейди Удол и взе поне една вечерна рокля.

— Да — усмихна се суховато младата дама и наметна пелерината, която прислужницата ѝ подаде. — Сестра ми се оказа права. Признавам. Една дама винаги трябва да е готова за официална вечеря, където и да отиде. Готов ли сте, сър? — обърна се тя към Чарли.

Той си наложи да се усмихне, за да прикрие похотливите си мисли.

— Да ви предложи ръката си ли? Разбира се.

Тя му хвърли кос поглед и се усмихна.

— Имах предвид за вечерята с господин Скот.

— За това съм готов, колкото човек е готов да отиде при зъболекар — отвърна той. — Със стоическо мъжество и твърдата решимост да не заплача.

Тя за малко не прихна.

— Не се говори така!

— Шегувам се. Но нямам търпение да ви придружа до банкетата. — Сложи си шапката и ѝ подаде ръка. — Тръгваме ли?

— Довиждане — обади се госпожа Бейтс. — Желая ви приятна вечер.

— Благодаря, че дойдохте да ме вземете — погледна го госпожа Невил, щом тръгнаха.

Разстоянието до „Мечката“ не беше голямо, а вечерта бе приятна. Небето още не бе притъмняло напълно, а светлина от вратите и прозорците на околните къщи очертаваше пътя им по тротоара. Край тях минаваха хора, забързани към вкъщи, към близката пивница или към игралната зала. Фром бе малък, но не и заспал град.

— Не исках да се появя сам — отвърна Чарли. — Правите ми услуга.

— Подмазвате ми се — засмя се тя.

Той се ухили, както правеше винаги, ако я разсмее.

— Така е. Самата мисъл да се изправя лице в лице с bankerите... — Той потрепери. — А сега ще пристигна с прелестна дама под ръка и тя вероятно ще се окаже най-добре информираната от всички.

Чарли говореше шеговито, но погледът, който Теса Невил му хвърли, не беше такъв. Изгледа го колебливо, с любопитство и известна бдителност — сякаш искаше да приеме думите му сериозно и се питаше дали той ги е изрекъл така.

— Колко необичайно, милорд, да кажете такова нещо.

Чарли наведе глава към нейната.

— Не съм като повечето мъже, така да знаете, госпожо Невил.

— Определено — отвърна тя така разпалено, че на него не му остана нищо друго, освен да се ухили.

— Определено — повтори той доволен. — Боже, как само си играете с мен.

— О, нима?

Очакваше той да я порицае, но вместо това той продължи:

— Никога не съм наясно какво точно имате предвид. Например: „О, не, лорд Грешам, вие не приличате на никой мъж, когото познавам. Толкова сте безочлив“.

— Боже, не — отвърна тя веднага и се засмя облекчено. — Ако мислех така, само щях да се усмихна и да промърморя нещо възпитано.

— Значи е било комплимент. — Закрачи някак по-бодро. — Благодаря, мадам, задето признавате превъзходството ми над другите

мъже.

Веждите ѝ се стрелнаха във въздуха.

— Както желаете, милорд.

— Да, знаех си, че не мога да се надявам на комплимент.

— Да. Не се надявайте — отвърна тя. Бяха стигнали до „Мечката“. — Не очаквайте такъв и тогава всеки ще ви се стори приятна изненада.

Чарли спря, сложи ръка на вратата и погледна Теса. Изглеждаше сериозна. Не познаваше дама в лондонското общество, която да не очаква да получи комплимент или да не му се радва. Теса Невил леко се смущаваше, когато ѝ правят комплимент, и очевидно предпочиташе да се отнасят с нея като с равна. Съзнаваше си недостатъците и не се опитваше да прикрие слабостите си; изискваше същото и от него, накърнявайки гордостта му, ако се налага, но и го даряваше със същото внимание, с което се отнасяше и към канала на Скот, когато всички останали щяха да се превиват от смях при мисълта Чарлс де Лейси да купи акции в канала или въобще да знае за съществуването му.

— Вие сте доста необикновена жена, госпожо Невил.

— Да, съзнавам го — отвърна тя с леко отегчена усмивка. — Надявам се да не ми придирийте за това.

— Напротив — отвърна Чарли, все още наблюдавайки я с възхищение. Светлината от странноприемницата падаше върху лицето ѝ и подчертаваше откритото ѝ, прямо изражение. Всяка друга жена щеше да стои вкопчена в ръката му и или да флиртува, или цяла вечер да се прави на свенлива. У Теса Невил нямаше нищо свенливо. — На мен ми харесва.

Очите ѝ се разшириха от изненада, а той галантно ѝ отвори вратата. Тя влезе и съдържателят избърза да ги посрещне и да им покаже салона, където щеше да се състои вечерята.

Чарли я последва, донякъде озадачен как най-после го бе осенила тази мисъл. Теса Невил не приличаше на никоя жена, която познаваше, и това му допадаше; тя всъщност много му допадаше. Това не бе нещо ново. Чарли бе харесвал доста жени; новото бе интересът му какво изпитва тя към него. Първоначално бе хладна, после поомекна и накрая — поне се надяваше — започна да проявява нарастващо уважение. Идеше му да се присмее на себе си; ако лондонските дами се бяха досетили, че като го карат да полага усилие

да спечели уважението им, ще го измъчват така, той щеше да е най-презреният мъж в Лондон.

Скот веднага пристъпи напред да ги поздрави.

— Добре дошъл, милорд — поклони се той. — Госпожо Невил, много е мило да дойдете тази вечер.

Чарли само кимна. До него госпожа Невил направи лек реверанс.

— Добър вечер, сър.

— Да ви представя. — Скот ѝ предложи ръка и я поведе към джентълмен, застанал до камината. — Това е господин Толбойс от „Норсуик и Грег“ в Пул. Господин Толбойс е нашият banker. — Слаб мъж с оредяваща кестенява коса се поклони. Беше невзрачен подобно на всички срещани от Чарли банкери и адвокати. — Сър Грегъри Атуд, чийто имот лежи на трасето на канала. Както ви е известно, всички акционери са добре дошли да присъстват на събранията на директорите, пък било то и дребни акционери.

Скот се усмихна, но Чарли остана с впечатлението, че Атуд по-скоро е толериран, а не добре дошъл. Беше пълен човек с бледи сини очи, доста раздалечени на кръглото му лице. Капки вино вече бяха накапали жакета му. Той дари госпожа Невил с почти похотлив поглед.

— Тази вечер съм поканил също и господин Лестър, нашият местен инженер — посочи Скот последния мъж, застанал зад първите двама.

Беше снажен мъж, на възрастта на Чарли, но с обрулено от вятъра лице и мрачно изражение. Поклони се извънредно учтиво, когато Скот ги представи. — Малка компания сме, но според мен това ще е благотворно тази вечер.

Скот се усмихна широко на всички. Изглеждаше страшно доволен от себе си.

Толбойс, bankerът, се приближи към Чарли, докато Скот отвеждаше госпожа Невил настрана.

— За мен е голямо удоволствие да се запознаем, милорд. Господин Скот спомена името ви и загатна за интереса ви към начинанието ни.

Чарли откъсна очи от госпожа Невил, която си разменяше любезности със Скот и инженера.

— Да, или по-точно може би. Засега не съм решил.

Толбойс се усмихна.

— С радост ще отговоря на всякакви запитвания. Как бих ви убедил?

Милостиви боже, нима ще се наложи да говори за канала?

Въобще не биваше да позволява на Теса Невил да се отдалечи от него.

— Строежът изостава от графика — отбеляза Чарли, сецайки се за една подробност от всичко чуто. — Кога предстои да бъде завършен?

— Забавили сме се само няколко месеца. — Толбойс се впусна в подробни описания на създалия им проблеми акведукт, трудностите при наемането на квалифицирани работници по време на война и така нататък.

Чарли дори не си даде труда да се преструва, че слуша. Гледаше как госпожа Невил кима и разговаря съвсем свободно с господин Скот и господин Лестър. *Как издържа*, запита се той. Гласът на Толбойс жужеше като досадно насекомо в ухото му. Кой се интересуваше от проклетата цена на желязото или колко тухлари са нужни за канала? Чарли искаше да разбере какво имаше предвид Теса Невил, когато каза, че той не е като другите мъже.

Теса не спираше да мисли за последната забележка на лорд Грешам: била необикновена и това му допадало. Представляваше крачка по-напред от учтиво внимание или да я намира за странно впечатляваща все едно е музеен експонат. Юджиния несъмнено щеше да въздъхне и да се усмихне щастливо, ако го бе чула. Теса се зарадва двойно повече, защото той го промърмори само на нея и то мимоходом.

— Господин Лестър е местният ни инженер — обяви господин Скот при представянето на съответния мъж. — Всякакви въпроси отнасяйте към него.

Господин Лестър кимна.

— За мен е чест да се запознаем, мадам.

— Много мило, задето се присъединихте тази вечер — отвърна тя. — Благодаря, че отделихте време да дойдете. Вероятно сте доста зает с канала.

Той поруменя леко и сведе поглед.

— Той е част от работата ми, мадам. Ще ви обясня всичко, което пожелаете.

Човекът изглеждаше страшно притеснен и Теса остана почти доволна, когато господин Скот го потупа по гърба.

— Стига, Лестър. Няма за какво да се тревожиш. Госпожа Невил едва ли ще поиска да разгледа чертежите ти и да провери сметките.

— Не, разбира се — отвърна Теса усмихната. — Искам да преценя канала като бизнес предложение, а не като инженерно чудо.

Лестър се усмихна сковано и хвърли поглед към господин Скот.

— Не съм си и помислил подобно нещо, мадам.

Скот си прочисти гърлото.

— Лестър, би ли бил така добър да звънеш да донесат вечерята? Видимо облекчен, мъжът кимна отново и бързо се отдалечи.

— Много способен инженер е — тихо обясни Скот на Теса. — Навремето започна като строител и добре си разбира от работата. Но такива вечери го смущават. Доста затворен човек е.

— Разбирам.

Отговаряше на истината, макар да се смущаваше от елегантните светски събирания, а не от бизнес вечерите.

— Трябва да ви се извиня. Един от основните ни акционери щеше да присъства тази вечер, но сутринта получих бележка от него, че за съжаление няма да дойде. Лорд Уърли щеше да обсъди подробно с вас всяка част от начинанието. Той е един от най-важните ни защитници и в Парламента, и в местните кръгове.

— Собственик на земя ли е?

Скот кимна.

— Имението му е на запад оттук, сред скалисти, но красиви хълмове, а притежава и богата на възглед земя по на запад, по трасето на канала. Проявява, естествено голям интерес към канала, но е придирчив и изисква най-доброто от нас, уверявам ви. — Скот се засмя. — Смело твърдя, че обръща внимание на всички подробности точно като вас, мадам.

— Колко жалко, че е бил възпрепятстван да присъства.

На Теса ѝ се искаше да се срещне с човек, запознат с проекта от самото начало, особено ако има и задълбочен интерес към начинанието. Скот не би избягвал въпросите ѝ в присъствието на един от основните си акционери.

— Да. — Скот се поколеба. — Особено ми се искаше да се запознаят с граф Грешам. До този момент не успявам да определя

колко дълбок е интересът на Негова светлост. Смя ли да се надявам... вие да го попитате? След като отговоря на всичките ви въпроси, разбира се.

Теса присви очи.

— Лорд Грешам положително е в състояние да реши сам. Останах не по-малко изненадана от вас от намерението му да инвестира.

— Разбира се — промърмори Скот. — Разбира се. Естествено, ако посъветвате лорд Марчмонт да купи дялове, ще бъде в интерес и на лорд Грешам да стори същото. Всеки недостиг на пари би бил пагубен за канала.

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре.

— Има ли недостиг на пари?

— Не — отговори той веднага. — Никакъв! Но, както вероятно знаете, никой инженерен проект не се къпе в пари.

Скот се усмихна тъжно.

Теса му отвърна със същото.

— Да, знам.

Не възнамеряваше обаче да обещава каквото и да било от името на лорд Грешам.

— А, ето го и Лестър — възкликна Скот, когато инженерът се появи отново в салона, следван от прислужници, понесли подноси. — Мадам, господа — обърна се той към всички, — да вечеряме.

Господин Скот седна начело на масата и я покани да седне от дясната му страна. Сър Грегъри Атуд седна до нея, а лорд Грешам и господин Толбойс заеха места срещу тях. Господин Лестър мълчаливо отиде в другия край на масата. Скот се усмихна широко, докато наливаха виното.

— Това не е същинско събиране на акционери, но от името на „Саут Съмърсет Коул Канал“ добре дошли.

— Наистина добре дошли — вдига чаша и господин Толбойс. — Радостни сме да сме във вашата компания и се надяваме това да е началото на много бъдещи срещи.

— Да се надяваме — промърмори сър Грегъри, вдигна чаша и я изпи на един дъх. — Да хапнем, Толбойс. Никой няма да купи акции от теб, ако умре от глад.

Скот го погледна обидено, но кимна, и всички започнаха да се хранят. Известно време разговорът се въртеше около скучни и тривиални теми: времето, местната политика — все безинтересни неща. От време на време Теса се опитваше да подхване въпрос свързан с канала, но или господин Скот, или господин Толбойс неизменно отговаряха лековато и бързо сменяха темата. Господин Лестър, когото тя би изслушала с внимание, държеше главата си сведена и не говореше много.

Чарли нямаше нищо против цяла вечер да си разменят празни приказки. И без това не обръщаше особено внимание какво се говори, защото се мъчеше да измисли как да предизвика Скот да се издаде. Този мъж нямаше нищо: нито съпруга, нито деца, никакви страсти или интереси, освен фабриката му за желязо и проклетия канал. Така ли изглежда един амбициозен мъж? Притежаваше най-страхотното самообладание, което Чарли очакваше да види в един изнудвач, и нито за секунда не губеше усмивката си, независимо каква тема се подхващаше на масата. Започваше да го дразни почти колкото и господин Толбойс. Докато Скот се вживяваше в ролята на домакин, Толбойс се мъчеше да спечели благоразположението на Чарли. Само като пяхаше храна в устата си или отпиваше от виното, успяваше да избегне диалога със съседа си. Дори бе за предпочитане да слуша как госпожа Невил разпитва какви са източниците на вода вместо да му стърже гласът на Толбойс.

По едно време, след като Чарли бе парирал словесните му набези за известно време, банкерът се наклони към него и промълви:

— Вие, забелязвам, сте човек, който предпочита да слуша и сам да си прави изводите. Похвално, милорд.

— Да.

Чарли отново вдигна чашата, само и само да не се налага да говори.

— Господин Скот понякога се увлича в своя ентузиазъм — продължи Толбойс невъзмутимо. — Но смея да твърдя, че с неговия ранг и професия е склонен да проявява емоции и амбиции. Търговец е и от дете продава едно друго.

— Говорите за него сякаш е шарлатанин.

Остави чашата и веднага се появи прислужник да я напълни. Чарли се загледа как виното я изпълва. По негово мнение приличното

вино бе единственото хубаво нещо тази вечер.

— Не това бе намерението ми — уточни Толбойс бързо. — Имам предвид, че му липсват въздържаността и поведението на истински джентълмен.

Чарли познаваше неколцина джентълмени без задръжки и без подобаващо поведение; дори, честно казано, често и той бе такъв. Ако продължава да пие така, а Толбойс не спре да го дразни, нищо чудно да започне да се държи както обикновено.

Тази мисъл го наведе на друга, а тя — на трета.

— Вие сте банкерът — заяви той рязко. — Вероятно счетоводните книги са у вас.

Толбойс премигна, но кимна възпитано.

— Точно така, сър. Господин Скот също има набор от счетоводните книги. Желаете ли да ги видите?

— Госпожа Невил иска да ги прегледа. Скот не ѝ ги предоставя. Питам се защо.

— А, да, спомена, че дамата проявява интерес. Забавянето е неволно. Казах, че у Скот има набор от книжа, вярно, но той не е пълен. Разбрах, че госпожа Невил настоява да види всичките, затова ги донесох от Пул. Ще ѝ ги предостави скоро, предполагам, както би ги показал на всеки евентуален инвеститор. — Толбойс погледна дамата срещу тях. — Милорд вероятно желае да ги разгледа с нея.

Едното ъгълче на устните на Чарли се изви в усмивка. Рядко поглеждаше счетоводна книга и не възнамеряваше да се запознава с документацията на канал, към който нямаше никакъв интерес, пък било то и в компанията на Теса Невил.

— Не. Предпочитам да правя преценки по други критерии.

Толбойс стисна устни раздражено, но се овладя и кимна.

— Разбира се, милорд. Все така съм готов да отговоря на всякакви въпроси, за да си изградите критерий.

— Чудесно. — Чарли вдигна кутре и прислужникът веднага се притече да му налее вино. — Сър Грегъри — обади се той при едно от моментните прекъсвания на разговорите, — какво е вашето мнение за канала?

Сър Грегъри вдигна глава и погледна Чарли критично. До момента почти не бе промълвил дума, а лекетата по жакета му говореха за истинския му интерес: печения говежди бут. Ако Скот

възнамеряваше да привлече инвеститори с хубава храна и вино, той много добре се справяше със задачата. Атуд се наведе напред и избърса мазните капки от брадичката си.

— Той е чиста измама, сър.

Едната вежда на Чарли се стрелна нагоре. Хайрам Скот въздъхна, преди да се усмихне сковано и да отбележи:

— Стига, сър Грегъри. Отстранихме оплакванията ви.

— Не всички — тросна се по-възрастният мъж. Взе си чашата и фиксира Чарли с поглед. — Ще си глупак, ако дадеш парите си на тези хора, Грешам.

— Но въпреки това сте им разрешили да строят на ваша земя — обади се госпожа Невил. — Какво промени мнението ви, сър?

Очите на Атуд леко се ококориха и той се обърна към нея, за да я изгледа презрително.

— Това какво ви засяга, мадам? Промених мнението си. Това е!

— Нямах желание да ви засегна — отвърна тя сухо. — Просто смятам, че се е случило нещо драматично, за да промени така коренно мнението ви за канала.

Атуд изсумтя и щракна с пръсти, за да привлече вниманието на прислужника с виното.

— Не ви засяга според мен.

Чарли видя как лицето ѝ поруменява. Превръщаше се в абсолютна красавица, когато се изчерви, въпреки че това говореше за обзел я силен гняв.

— Напротив, сър — обади се той нехайно. — Дамата обмисля да направи солидна инвестиция в канала. Наложително е да обясните изказването си, особено след като го направихте в присъствието на двама от директорите на канала. Любопитно е, признайте.

Атуд погледна Чарли с присвити очи.

— Дамите не инвестират. Боже, човече, нали не подкрепяш подобно нещо?!

— Сър Грегъри — намеси се Скот, — госпожа Невил е тук от името на брат си, лорд Марчмонт.

Атуд продължаваше да седи все така навъсен.

— Редно е той лично да е тук! Що за мъж праща жена да взема решения вместо него?

Госпожа Невил го гледаше с ненавист в очите. Руменината ѝ се бе свела до две алени петна върху страните ѝ.

— Брат ми цени мнението ми по такива въпроси, сър.

— Значи е глупак! — Атуд насочи пръст към Скот. — Ти също, Скот, задето насърчаваш подобни безсмислици!

— Не казахте кое е променило мнението ви за канала — обади се Чарли. Облегна се удобно и отпи от виното. — Поради някакъв каприз ли, сър Грегъри? Приличате на човек, който взема прибързани решения.

Лицето на възрастния мъж стана пурпурно.

— Сякаш вие разбирате нещо от канали, лондонско конте такова! Чарли оголи зъби в усмивка.

— Научете ме тогава. Вече узнах много повече от госпожа Невил, отколкото от господин Скот. — Махна с ръка към Скот. — Не сега. Замълчи.

Със стиснати устни Атуд гледаше ту към единия, ту към другия.

— Не съм длъжен да давам обяснения — процеди той.

— Не. Имате пълно право да се държите импулсивно и да сте кисел — промърмори госпожа Невил под нос, но достатъчно високо, за да бъде чута от всички.

— Импулсивен ли?! — сопна се Атуд. — Как смеете!

— Значи внимателно сте премислили решението си. — Очите ѝ блестяха с гнева, който Чарли долови преди малко, но тя се владееше с ледено спокойствие. — Питам се как седите на една маса с мъже, подлъгали ви да направите глупава инвестиция. — Атуд я зяпна побеснял, но тя само вирна вежди. — Или сте сглупили първоначално, взели сте парите за земята си от чиста алчност, или сте попаднали на нова информация за канала, която е променила мнението ви и ви е накарала да съжалявате за вложените пари. Кое от двете?

— О, госпожо Невил! — възкликна Скот.

— Това е нечувано — възмути се Толбойс.

— Къде греша в разсъжденията си? — веднага отвърна тя.

Чарли я гледаше със страхопочитание, а съзнанието му бе замъглено от голямото количество изпито вино. Беше великолепна. Ако имаше сабя в ръката си, без съмнение вече щеше да е отсякла главата и на Атуд, и на Толбойс.

— Тази вечер не бе замислена като бизнес среща — намеси се Скот умолително. — Защо не се върнем към по-безобидни теми?

Тя веднага се обърна към него.

— Бих вечеряла с вас само по делови повод, господин Скот.

Мъжът се изчерви от обидата, но Толбойс се намеси, за да отговори.

— Мадам, бяхме напълно стговорчиви. Изумен съм от вашето недоволство. Възможно ли е интересът ви към канала да не е искрен?

— Значи се опасявате какво би могъл да каже сър Грегъри? — поинтересува се тя. — Не сте ли озадачен защо току-що предупреди лорд Грешам да не инвестира, или знаете от какво се оплаква?

— Сър Грегъри се пошегува — намеси се господин Скот припряно. — Държи всички ни нащрек. Нали така, сър?

Изглежда многозначително въпросния мъж. Атуд само свъси вежди и измърмори нещо неразбираемо.

Чарли със закъснение си даде сметка колко е прав Скот: да, Атуд създаваше проблеми, но също така играеше важна роля в плановете на Скот. Каналът минаваше през неговия имот, което го превръщаше в акционер и му даваше власт над Скот. Атуд можеше да измъкне каквото поиска от Скот, като му е постоянен дразнител и дори очерня канала пред потенциални инвеститори. Тази вечер Атуд вероятно правеше точно това, но в присъствието на други джентълмени, при съпровода на много вино и пури, щеше да оттегли обвинението си, а Скот с радост щеше да демонстрира своята ефективност — заради Чарли — като разреши проблема.

Теса Невил обаче явно не смяташе така. Разсъждаваше логично и съсредоточено, а чашата с вино пред нея бе почти недокосната.

— Сър Грегъри ще намери начин господин Скот да му помогне, не се съмнявам — обади се Чарли. — Нали така постъпвате, Скот? — Изправи се. Стаята се завъртя пред очите му за миг и той се подпря на масата, съжалявайки за изпитите последни няколко чаши вино. Тук, в пустошта, бе загубил способността си да носи на алкохол. — Нуждая се от свеж въздух. Госпожо Невил, да ви съпроводя ли до странноприемницата?

Хайрам Скот вече кимаше, скочил на крака сякаш и той нямаше търпение да си тръгне.

— Наистина. Стана късно. Трябва да вървя. Толбойс, тук ли ще прекараш нощта?

По лицето на Теса Невил се бе разляла руменина.

— Това ли е отговорът ви, сър? Съмнявате се в интереса ми към канала?

— След отличната „Мадейра“ Толбойс едва ли съзнава в какво се съмнява — отвърна Чарли. Толбойс я наблюдаваше с неприязън и май бе достатъчно пиян да ѝ каже нещо дори още по-обидно. — Скот, благодаря за информативната вечер. Атуд, Толбойс, за мен беше удоволствие. — Леко се поклонил към двамата. — И господин Лестър — добави той, зърнал инженера, все още отчаяно отпуснал рамене. — Лека нощ, сър.

— Приятна вечер — провикна се Скот, видимо облекчен, че Чарли извежда госпожа Невил от помещението, здраво стиснал я за ръка.

Тя не протестира, докато не стигнаха до вестибюла на странноприемницата, където прислужник побърза да донесе пелерината ѝ и палтото на Чарли.

— Как смеят! — процеди тя през зъби. — Не съм дете, за да ме залъгват! Заслужават да банкрутират, щом се отнасят така с потенциален инвеститор!

Чарли погледна към любопитната тълпа в съседния салон, която ги зяпаше.

— Разбира се — увери я той. Отвори вратата към малък салон и я придърпа в помещението. — Но те са идиоти, Теса.

— Имам пълното основание да задавам въпроси, особено след като сър Грегъри заявява такива провокиращи неща! — продължи да се възмущава тя. — Как ме нарекохте?

— Теса — отвърна той. — Слушай: Атуд се държи като магаре, за да получи нещо от Скот. Не искаше да те обиди, а просто...

— ... се държи пренебрежително с жените по навик? — Издърпа ръката си. — Не съм ви дала позволение да ме наричате по име.

— Но аз харесвам името ти — отвърна той нежно, опиянен от виното и зарязвайки всякаква предпазливост. — Не обръщай внимание на Атуд.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Бих могла — заяви тя след малко. — Но не мога да приема пълната незаинтересованост на господин Толбойс към моите опасения! И не ме наричайте по име!

Чарли кимна. Част от ума му признаваше, че тя има право да е раздразнена. Но друга част от него вече бе забравила за Скот, Толбойс и Атуд и виждаше единствено сияйната ѝ кожа на светлината на уличната лампа. Косата ѝ изкушаваше пръстите му да я докоснат; копнееше да усети как ръцете ѝ обгръщат врата му и да открие каква въздишка би издала, ако бъде целуната; ако той я целуне.

— Всъщност става дума за... — подхвана той, но спря, омаян от начина, по който блестяха очите ѝ и как бе вирнала брадичка към него.

Кога така силно се увлече по нея?

— Да? — подкани го тя.

— По дяволите — промърмори той, наведе се и я целуна.

Тя подскочи и тихо възнегодува, но Чарли вече я бе обгърнал през талията и я притискаше към себе си. Прокара ръка през искрящите ѝ къдрици и отново докосна устните ѝ със своите.

— Теса — прошепна той. — Скъпа. Божичко, Теса...

За миг тя застина. После, с примирена въздишка, обгърна врата му с ръце и се притисна към него, целувайки го така жадно, както правеше в сънищата си. В продължение на няколко минути времето за Чарли спря. Тя бе разгорещена, страстна и напълно женствена в обятията му, а не превзето, студено същество, нито съсухрена вдовица, а жена, която изпитва желания, сходни с неговите. През тези няколко минути нищо на света, освен нея нямаше значение.

Почукване на вратата развали магията. Той погледна Теса; имаше чувството, че са го ударили по главата, но същевременно разсъждаваше по-ясно от всякога. Тя премигна насреща му с нежни, сияещи очи, преди прислужникът с връхните им дрехи да потропа отново. Възкликна тихо, отстъпи и се обърна с гръб към него.

— Да — обади се тя с известно усилие. — Влез.

Теса взе пелерината и я наметна, преди той да успее да ѝ помогне. Не го погледна, докато я закопчаваше. Като изтрезняваше с всяка следваща секунда, Чарли си облече палтото и освободи прислужника.

— Вечерта определено беше необикновена — обади се Теса с потреперващ глас. Надяна качулката и скри изражението си от него. —

Госпожа Бейтс ме чака. Лека нощ, сър.

— Да... — едва промърмори той. — Ще се отбия утре...

— Не! — Отдръпна се от протегнатата му ръка. — Аз тръгвам.

Лека нощ.

— Нека поне те съпроводя до вратата — предложи той, но тя само го погледна разтревожено.

— Не. Оставете ме на мира!

Извърна се, отиде до вратата и излезе от странноприемницата с високо вирната глава.

Чарли изруга под нос. Нямахше да я остави да се прибере сама. Като съблюдаваше солидна дистанция помежду им, я последва по улиците, докато не я видя да влиза в „Златната кошута“.

Тръгна мрачен към „Мечката“, където го чакаха коня и каретата. Щеше му се да не беше присъствал на вечерята; щеше му се да не бе пил толкова много вино; щеше му се да бе застрелял Хайрам Скот още щом пристигна във Фром; щеше му се да бе запазил самообладание и да не я бе целунал; щеше му се да не я бе пускал, независимо кой тропаше на вратата.

Зави зад ъгъла и за малко да се сблъска с идващия насреща му човек.

— Извинете, милорд — измърмори мъжът, пристъпи встрани и свали шапка.

Беше Лестър, инженерът, който стоя напрегнат и мълчалив цяла вечер.

Чарли спря импулсивно.

— Какво, по дяволите, крие Скот?

Лестър не отговори, но на лицето му се изписа вина. Чарли се усмихна хищнически и загърби всякакви задръжки и скрупули.

— Нека те почерпя едно питие, господин Лестър.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рано на другата сутрин Теса събра, доколкото успя, достойнството си и изпрати ултимативно писмо на господин Скот, за да му съобщи, че ако до следващия ден не ѝ покаже счетоводните книги, ще го сметне за отказ да го направи, а тя ще се върне в Лондон, за да посъветва брат си да не инвестира. Написа го в стил, от който Луиза би припаднала: директен и остър, но на Теса ѝ беше все едно. Почти се надяваше Скот да не откликне; щеше да ѝ послужи за оправдание да напусне Фром, без да признае поражението си.

Остро поставеното искане обаче коренно промени поведението на мъжа. След час получи отговор с дълбоко извинение за забавянето и покана в удобно за нея време да посети железодобивната фабрика, където книгата я чакат. Донякъде умиловивена, Теса реши да му повярва и вместо да прати отговор се облече, за да отиде до Меле.

— Няма ли да кажеш на Негова светлост? — претраши се да попита Юджиния, докато я наблюдаваше как си връзва шапката.

— Защо?

Теса не откъсваше очи от огледалото. Не разказа на Юджиния почти нищо за ужасната вечеря. Ограничи се само да отбележи колко била неприятна и как си загубила времето. После побърза да си легне, за да предотврати следващи въпроси, особено свързани с лорд Грешам и защо не я е изпратил. Никой не биваше да узнава какво се бе случило. Ако можеше да го заличи от паметта си, щеше да го направи — особено последния опияняващ и издайнически момент.

— Да беше те придружил, скъпа...

Гласът на по-възрастната дама замря, защото Теса се обърна и я изгледа строго.

— Не ми трябва придружител. Не е нужно някой да ме кара. И аз мога да управлявам карета. А ако иска да прегледа счетоводните книги — добави тя и видя как лицето на Юджиния грейва, — добре дошъл е да ги види по всяко време.

Наистина бе добре дошъл; Хайрам Скот би скочил от леглото посред нощ, за да покаже на лорд Грешам всичко свързано с канала.

Лицето на Юджиния се издължи от разочарование.

— Какво, за бога, стана, скъпа Теса? Не криеше действията си от него преди.

Лицето на младата жена пламна.

— Не ми трябва да се грижи за мен от Фром до Меле! Изненадана съм, Юджиния, задето ме караш да се натрапвам на един зает човек.

Сега бе ред на Юджиния да се изчерви.

— Само защото се притеснявам за теб. Пътищата са отвратителни, както знаеш — и ти го призна, — и жена да пътува сама...

— Да, май си права. — Теса отиде в спалнята и се върна със заредения си пистолет в ръка. — Ще взема и това.

Юджиния ахна изплашено и се дръпна от оръжието.

— Боже, наистина ли би застреляла някого?

— Определено.

Пусна пистолета в чантичката. Дръжката му стърчеше навън, но в сегашното си настроение не ѝ пукаше. Нека всички във Фром знаят, че е въоръжена. Беше добър стрелец и в момента бе готова да застреля някого.

Юджиния се завайка, но не направи опит да я спре. Теса слезе и нае карета. Очите на ханджията се спряха върху пистолета, но коментар не последва. Все пак се намираха в провинцията, а не в Лондон, и тук смятаха жените за по-способни да се бранят, отколкото градските дами. Или пък изражението ѝ му подсказа да си замълчи? Каретата пристигна бързо.

Пътуването до Меле мина безпрепятствено, макар да ѝ се стори по-дълго, отколкото когато измина същото разстояние с лорд Грешам. Докато караше съсредоточено по окаяните пътища, се стараше да не мисли за Негова светлост, но се оказа невъзможно. Защо всичко ѝ напомняше за него? Стигна до един особено тежък участък от пътя и свъси вежди. Постара се да не мисли с каква непринуденост го преодоля той само преди няколко дни и колко чаровно осъдителен беше, подхвърляйки небрежно как се надява с времето тя да погледне

на него като на мил човек. Мил ли?! Та той бе най-опасният мъж, когото някога бе срещала.

Първоначално си повтаряше, че е бил пиян и затова я целуна. Забеляза с каква охота пиха снощи присъстващите мъже, но Грешам надмина всичките. Та той е лондонски джентълмен с по-декадентски вкусове и навици, напомни си тя. Така или иначе не бе свикнала да се сблъсква с подобно поведение. Но се налагаше да признае, че до последния момент не изглеждаше пиян — просто я погледна със странно изражение. Унесен ли беше? Впечатлен? Дори недоумяваше как да го опише. А после я целуна.

След това, със срам си призна Теса, вината вече не бе изцяло негова. Макар да беше пиян, а тя да се тресеше от гняв към Атуд, целувката ѝ се стори така естествена, необходима и тя загуби всякакъв контрол над разума и отвърна на ласката. Не въздържано, което би оневинило една дама, а диво, страстно и отчаяно. Все едно нещо заключено в нея най-после се бе освободило и тя не усещаше друго, освен как я обгръщат ръцете му, как устните му се впиват в нейните и как нашепва името ѝ. А след като тя започна да го целува, не бе никак сигурна дали някога ще спре, ако прислужникът не беше потропал.

Не, той не беше мил. Още от самото начало тя усети, че допусне ли го прекалено близо, ще се възпламени от него. И същевременно никога не бе допускала колко сладко може да е жертвоприношението.

Господин Скот веднага долови, че тя не е в настроение да я залъгват. С пристигането ѝ излезе да я посрещне и не спомена вечерята, докато я въвеждаше вътре.

— Счетоводните книги ви чакат, както обещах — увери я той любезно, все едно не се бе бавил две седмици да ѝ ги предостави. — Наредих да ги донесат в тихо помещение ето тук. Разглеждайте ги колкото желаете.

— Благодаря, сър.

Тя дори му се усмихна, макар и хладно.

Господин Скот се поклони и излезе, след любезно обещание да отговори на всякакви възникнали въпроси. Теса се настани на стол, отвори първата книга и долови миризмата на прясно мастило и хартия. Най-накрая нервите ѝ започнаха да се отпускат. В това я биваше; спретнатите колони я успокояваха и тя се почувства добре, докато ги изучаваше. Числата я изпълваха с увереност и компетентност; никога

не я караха да се чувства глупава. Цифрите, стабилни и точни, ясно разказваха историята си. Те, разбира се, можеха да увъртат истината и да лъжат, но наблюдателното око щеше да открие лъжите и да изтръгне истината. Не така стоеше въпроса с мъжете. Числата поне наистина бяха мили.

Прекара остатъка от деня в стаята. Само от време на време забелязваше някоя малка аритметична неточност и я отбелязваше в полето. Чиновниците на Скот явно не бяха от най-старателните, а надниците на работниците бяха малко по-високи от предвиденото, но като цяло всичко се движеше по план. Скот дори бе приспаднал цената на някои от преградите на шлюзовете, изработени в неговата фабрика. Според надлежни бележки направата им се е забавила и затова той не ги бе калкулирал. Теса одобри постъпката му. Тя особено зорко дебнеше да няма облагодетелстване. С чувство на задоволство най-накрая затвори последната счетоводна книга. Документацията за канала на Скот бе изрядна, в съответствие с неговите твърдения, и тя се радваше, че пътуването не е било загуба на време.

На излизане от стаята той лично я посрещна, а тя леко се изненада колко късно е станало.

— Виждам, че денят е свършил, сър. Благодаря за разрешението ви да проучвам книгите ви цял ден.

— Глупости. — Поклони ѝ се усмихнат. — Имате ли някакви въпроси? Други изисквания?

Теса поклати глава.

— Събрах предостатъчно информация, за да посъветвам брат си. Окончателното решение, естествено, ще е изцяло негово.

Не че Уилям не би последвал съветите ѝ, но тя винаги казваше така за всеки случай.

— Да, да, разбирам. Моля предайте най-искрените ми поздрави на лорд Марчмонт. — Скот остана все така широко усмихнат, докато я изпращаше до чакащата карета. — Надявам се пътуването ви до Съмърсет да е било ползотворно, госпожо Невил.

Теса се качи и пое юздите.

— Да, така е — кимна. — Хубав ден, сър.

Пътува обратно все едно светът, разтърсен от ненадейното внимание на лорд Грешам, отново бе застанал на мястото си. Постигна целта си тук. Всичко останало беше без значение; не я бе грижа дали

господин Толбойс я одобрява; не се интересуваше какво мисли за нея господин Атуд. В крайна сметка те се вълнуваха само от парите на Уилям, така както беше сигурна, че Грешам иска единствено да я съблазни по време на пребиваването си в провинцията. Той беше женкар и негодник и тя никога не бе изпитвала доверие към него; поне не напълно. Намеците на Юджиния, че е влюбен в нея бяха глупости и тя се радваше, задето го осъзна, преди да направи някоя глупост. *Отново.*

Стигна до „Златната кошута“, когато слънцето залязваше зад покривите. Остави каретата в ръцете на конярчето. Сега, вече изпълнила задачата си, нищо не я спираше да напусне Фром. Макар това да означаваше да се озове в Лондон. В столицата лорд Грешам щеше да е зает с други жени и няма да отделя време да я мъчи повече.

Спря долу само колкото да нареди да ѝ пратят понос с нещо за хапване в стаята и бързо се качи горе. Юджиния ще бъде разочарована да остави графа, но ще се наложи да се примири. Теса предполагаше, че той ще се отбие да ги види в Лондон от задължение към Юджиния, но тя може да излезе и да избегне срещата с него. В края на краищата, каза си тя, ще бъде доста по-просто, ако никога повече не го види; след няколко седмици в Лондон Луиза ще я пусне да се прибере и тя ще се върне към живота си сред счетоводните книги и сметките, вместо да се самосъжالياва, задето почти се е увлякла по привлекателен негодник.

Влезе в малката им всекидневна и си свали ръкавиците. За нейна изненада Юджиния скочи още щом тя прекрачи прага.

— О, ето те най-после — извика тя облекчено. — Лорд Грешам настоява веднага да те види.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нервите на Чарли бяха изопнати до краен предел.

Денят не започна добре. Прекаляването с виното предишната вечер му докара страшно главоболие. Въпреки силното изкушение да остане неподвижен, докато стаята престане да се върти, той се измъкна от леглото. Барнс, без намек да прояви съчувствие, му предложи студени дрехи и прахчета за глава, но Чарли му изсумтя да се маха. Чувстваше се сякаш са го бутнали от хълм с главата надолу. И все пак се налагаше да помисли. Отне, естествено, известно време мислите му да се подредят.

Един извод не търпеше възражения: трябваше да съобщи на Теса какво е научил. Разкритията на Лестър не му говореха особено, но за нея щяха да са изключително важни. Отначало си повтаряше, че въобще не иска да ѝ влияе. Ако каналът е доходоносно вложение, защо да я спира? Не го удовлетворяваше, но нарочно отделяше своята работа със Скот от нейната. Сега обаче разполагаше с важна информация за канала и бе длъжен да ѝ я съобщи, не само защото искаше да я държи далеч от Скот, независимо от нежеланието ѝ да вижда неговата персона в момента.

Ала дамата я нямаше, когато се отби. Госпожа Бейтс се притесни и закърши ръце, когато го видя.

— Боже, ужасно съжалявам, милорд! — възкликна тя. — Теса отиде в Меле.

— В Меле?! — смая се той. — Защо?

Нима Лестър си беше признал? Да не би Скот да бе извикал Теса в Меле, за да я притисне?

— Господин Скот ѝ писа, че е приготвил счетоводните книги — обясни госпожа Бейтс. — Толкова отдавна чака да ги види, че замина веднага, лорд Грешам, макар да я умолявах да изчака...

— Отишла е сама?

— Настоя — отвърна Юджиния, стресната от острия му тон. — Предложих да се обърне към вас... но не желаше да се натрапва,

макар ужасно да се притеснявах дето тръгва съвсем сама...

Чарли си пое дълбоко въздух. Не се бе обърнала към него; нищо чудно; заслужаваше подобно отношение. Тя наистина отдавна чакаше да се запознае със счетоводните книги. Не му допадаше съвпадението на събитията, а след снощи вече не харесваше нищо, свързано със Скот и проклетия му канал. Имаше шанс всичко да мине добре. Меле не беше далеч, пътят беше относително прав и Теса знаеше посоката.

— Милорд?

Гласът на госпожа Бейтс го изтръгна от мислите му.

— Да?

— Нещо... нещо случи ли се снощи? Имам предвид — на вечерята.

Той се поколеба.

— Госпожа Невил не е била в най-добро настроение, когато се е върнала, предполагам.

— Не. Направо не беше на себе си.

— Някои господа от компанията се оказаха недостойни за дамско присъствие. — Чарли обаче предпочете да не споменава, че той е бил един от най-недостойните. — Получи се доста неловко и далеч не онова, което госпожа Невил е очаквала.

— Боже — въздъхна госпожа Бейтс. — Така и се опасявах. Беше толкова напрегната сутринта и толкова рязка. Сякаш искаше да провокира господин Скот да ѝ откаже за пореден път. Това, както се досещате, доста ме разстрои. Тя вече губеше търпение заради ненужното му бавене, но когато извади пистолета...

— Пистолет ли?! — смая се Чарли.

Госпожа Бейтс поруменя.

— Тя умее да си служи с него, милорд. Доста добре при това. Настоя лорд Марчмонт да я научи и стреля не по-зле от мъжете в Уилтшър...

— Защо е взела пистолет за срещата с господин Скот?

— О, не възнамеряваше да застреля господин Скот. Поне не се сецям защо би постъпила така. Възразих срещу пътуването ѝ сама и именно тогава взе пистолета и каза, че е готова да застреля всеки. — Госпожа Бейтс го погледна изплашено. — Нали не очаквате да го използва срещу господин Скот? Според мен го взе за защита, ако някой я спре...

— Да, затова го е направила, убеден съм — увери я Чарли. — Разумно е да го вземе, ако е сама. Предполагам... Тоест очаквам, че се е зарадвала от перспективата да е сама...

Спомни си как Теса едва не побягна от него предишната вечер, настоявайки да я остави на мира.

— Да, вероятно. — По лицето на госпожа Бейтс се изписа облекчение. — Прав сте, разбира се, милорд. Винаги е търсила усамотение, за да има време да помисли. По едно време ние дори я смятахме за отшелник. — Тя се засмя, но изведнъж се сепна. — Беше много отдавна — добави тя разтревожено. — След... След едно голямо изпитание...

— В някакви моменти всички сме склонни да търпим само собствената си компания — въздъхна Чарли. — Не е в опасност според мен, но трябва да говоря с нея. Имате ли представа кога ще се върне? — Госпожа Бейтс поклати глава. — Ще ми дадете ли знак, когато се върне? Онова, което имам да й кажа, не търпи отлагане.

— Бихте ли искали да й оставите бележка?

Той поклати глава. Опасяваше се тя да не я скъса, ако още му е сърдита заради снощи.

— Съобщете ми, дори тя да демонстрира нежелание да ме види. Компаньонката доби тъжно изражение.

— Боже — промълви тя, — нима би отказала, сър?

— Не знам — отвърна той искрено. — Налага се обаче веднага да говоря с нея.

Госпожа Бейтс прехапа устни, но кимна. Чарли й благодари и тръгна, макар да бе пладне и Теса вероятно щеше да се върне скоро. Усещаше, че е по-добре да не тръгва към Меле да я пресрещне, а и се сети за пистолета й. Сърдита жена бе едно, но сърдита въоръжена жена бе друго. Трябваше да се възползва от отлагането по възможно най-добрия начин.

Вярна на обещанието си, госпожа Бейтс прати съобщение, щом Теса се върна. За жалост то дойде едва след вечеря и съдържаше предупреждение. *Красноречиво даде да се разбере нежеланието ѝ да говори с вас, сър, дори след като ѝ казах колко е спешно, пишеше госпожа Бейтс. Съобща също, че заминаваме за Лондон вдругиден, затова ви моля да побързате, ако искате да я видите във Фром.*

Последното го накара да изругае тихичко. Ще напусне Фром, естествено, ако е получила желаната информация от счетоводните книги на Скот, но нещо му подсказваше, че се е разбързала, защото я целуна.

Въпреки това се молеше да не е така.

Смачка бележката и я хвърли в огъня. Добре. Ще намери Теса сутринта и ще я застави да го изслуша, дори завинаги да се срине в очите ѝ.

Както очакваше, тя не беше в странноприемницата, когато той пристигна в необичаен за посещения час. Госпожа Бейтс, все още по сутрешна роба и боне, го посрещна разтревожено.

— Вече излезе — обяви тя. — Искаше да пие кафе и да се разходи.

Той кимна сдържано.

— Благодаря. Ще я намеря.

Отне му половин час да я открие. Отби се в кафенето, в книжарницата, дори в магазина за шапки, без да зърне слабата ѝ, решителна фигура. Най-после я забеляза да се взира замислено в една витрина и сърцето му подскочи, а на устните му се появи усмивка дори след като се сети, че тя нарочно избягва среща с него. Нещо у нея го привличаше.

Тя продължаваше да стои пред витрината, когато той се приближи. Чарли го прие за положителен знак, защото не бе прикривал приближаването си. Спря до нея, но на прилично разстояние, и също огледа витрината за момент.

— За лула ли мислиш, или за кутия за енфие? — попита той.

Витрината бе на магазин за тютюневи изделия.

— Мелачката — отвърна тя. Чарли се вгледа по-внимателно и видя, че в магазина продават и кафе. — Човек не може да намери свястно кафе в това графство.

— Прилича на трюмна вода — съгласи се той.

— За щастие с госпожа Бейтс заминаваме утре за Лондон — продължи тя. Тонът ѝ бе овладян и хладен, но не го поглеждаше. — Надявам се там да имат прилично кафе.

— Купи мелачката, ако искаш сносно кафе. По кафенетата няма хубаво кафе. Най-добре да си го смелиш прясно вкъщи и веднага да го

свариш. Готвачът ми в Лондон не ми поднася кафе, ако го е направил преди повече от половин час.

— Сестра ми го намира за нещо достойно за простолюдието — отвърна тя. — Не го предлага в къщата си. Това е тайният ми порок.

— Колко декадентско — хвърли ѝ той кос поглед.

Миглите ѝ трепнаха.

— След като казвате, ще ви повярвам.

Чарли се засмя.

— Да, далеч по-запознат съм с пороците от теб.

— И декадентството — добави тя.

Той се усмихна. Нямаше нищо против да я залее с малко декадентство.

— Търсих те.

— Госпожа Бейтс спомена нещо подобно.

Тя се обърна и тръгна да се отдалечава. Чарли я последва.

— Ще разбере, ако предпочиташ да ме избягваш. Редно е да се извиня за онази вечер.

— Защо? — Лицето ѝ беше спокойно, но той долови сухотата в тона ѝ. — Не сте виновен за поведението на другите джентълмени.

— Не за това се извинявам.

Тя направи няколко крачки в мълчание.

— Не се сещам за нещо, което заслужава внимание.

Той я погледна. Устните ѝ бяха свити по начина, който намираще за пленителен.

— Чудесно. Всъщност не съжалявам, задето го направих и след като не искаш извинение, няма да го предлагам.

Тя си пое дълбоко дъх, спря и се обърна с лице към него.

— Не е необходимо, милорд, да се извинявате за постъпки без особено значение. Нашето познанство така и така наближава края си и би ми било неприятно да се разделим в лоши отношения. Благодаря за любезността към госпожа Бейтс и за оказаната ми помощ. За мен беше удоволствие.

Подаде му ръка, готова да се сбогува.

Чарли я пое, но не я пусна.

— Огромно удоволствие, наистина. Ще дойдеш ли да се повозиш в каретата с мен? Искам да ти покажа нещо.

Тя се опита да се отскубне.

— Не, разбира се. Трябва да си приготвя багажа... Все пак заминавам...

— Но същевременно намираш време да купуваш мелачка за кафе. Няма да ти отнема повече от час-два. Госпожа Бейтс е достатъчно вещица да надзирава събирането на багажа.

Тя отново си дръпна ръката, този път по-силно.

— Пуснете ме. Не желая да ходя никъде с вас.

— Ако ставаше въпрос само за моите желания, щях да ви пусна, колкото и да ме натъжава това. — Без да я пуска, той преметна ръката ѝ през своята въпреки съпротивата ѝ. — За жалост причината ми е далеч по-земна и се налага да съм настоятелен.

— Пуснете ме, Грешам! — просъска тя през зъби, когато той я поведе към мястото, където беше оставил коня и каретата.

— Още не.

— Моля ви — произнесе тя с убийствен тон.

— Не, няма. Ще се разходим малко. Намеренията ми са съвършено невинни, Теса — добави той, защото тя го изгледа свирепо. — Но ако се опиташ да избягаш, ще те догоня и ще те донеса обратно.

— Добре — примири се тя враждебно. — Къде искате да отидем?

— На север от Вобстър.

Помогна ѝ да се качи и да се настани.

— Вобстър?! Какво има във Вобстър?

Той седна на капрата до нея и се почувства приповдигнат от близостта си до нея. Коляното ѝ се блъсна в неговото, докато се наместваше на тясната седалка и се наложи той да потисне желанието си да я хване през кръста, да я притегли и да залепи устни върху извивката на шията ѝ.

— Едва ли ще повярваш на думите ми и затова ще ти покажа — отвърна той в отговор на въпроса ѝ.

Тя го изгледа леко свъсила вежди, изсумтя тихо и се обърна напред.

— Карайте по-бързо.

Той се ухили, но не каза нищо. За броени минути се измъкна от кривите улици на Фром и се озоваха на пътя в западна посока. И двамата мълчаха. Чарли долови, че го поглежда от време на време, но

тя така и не продума. Копнееше да разбере защо целувката му я е разтревожила толкова много и накрая попита направо.

— Наистина ли беше без особено значение? Говоря за целувката. Тя извърна глава и периферията на шапката скри лицето ѝ.

— За мен не означаваше нищо, а за вас по-малко, подозирам.

Той кимна.

— Напълно си ме разгадала, а? Мързелив, нахален, невеж, арогантен нехранимайко.

Тя го погледна предизвикателно.

— Не съм казала такива неща. Повечето хора такъв ли ви виждат?

Въпросът го изненада.

— Някои, да, предполагам. Повечето хора, разбира се, виждат каквото искат да видят. Титла, състояние, привлекателно лице... — Сви рамене. — Това само по себе си е достатъчно да превърне всеки в негодник, готов да предизвика скандал.

— Привлекателно лице — повтори тя ехидно. — Разбирам защо споменахте и арогантност.

Той я дари с ленива усмивка.

— Не е арогантно да говориш истината.

Очите ѝ блеснаха, а страните ѝ порозовяха.

— Привлекателността е субективна.

— Добре, не се изразих правилно. Трябваше да кажа: „лице, което по всеобщо мнение е смятано за едно от най-привлекателните в Англия“. Това задоволява ли ви?

Руменината по лицето ѝ се засили. Боже, страшно приятно му беше да спори с нея.

— Не ме интересува какво мислят другите за лицето ви.

— Не, естествено, и това не ме учудва. — Чарли съзнаваше, че е редно да спре да се задява с нея, а и наистина беше арогантно да изтъква собствената си привлекателност, но Теса бе неустоима. И най-малкото отново му говореше. — А ти как намираш лицето ми?

Тя премигна. Нещо подобно на тревога пробягна в зелените ѝ очи, преди да ги впие в него.

— Жадувате за комплименти ли, сър? Колко грубо. Направо арогантно. Говори за липса на всякакви маниери и е присъщо за негодник, готов да направи нещо неприемливо.

Чарли прихна. Тя направо го срази със своето порицание.

— Унищожен съм. Напълно разбит. Признавам се за арогантен и всичко останало, както и че имам тъжно, неприветливо лице, което кара децата да бягат ужасени.

Тя го зяпна с отворена уста, после рязко извърна глава, за да гледа напред.

— Мразя, когато правите така — промърмори Теса.

— Как?

— Когато ме карате да искам да се засмея по средата на спор!

Не виждаше лицето ѝ, но шията под ухото беше поруменяла.

— Обичам да те гледам как се смееш.

— Аз съм... — поколеба се. — Аз съм доста скучен човек, прекалено сериозен. Според сестра ми нямам никакво чувство за хумор.

— А баща ми твърдеше, че при мен то е в изобилие.

— Достатъчно поне за двама души — отвърна тя.

Пътят започна да лъкатуши и Чарли забави хода на коня.

— Не те целунах от чувство за хумор, нито защото бях бил прекалено много вино.

— Ще ми се въобще да не го бяхте правили.

Не беше редно да я пита, но просто трябваше да знае. Никога през живота си не бе така увлечен по жена, нито бе държал да знае какво изпитва тя към него. До целувката бе готов да се обзаложи, че интересът му към нея я ласкае, но след това... Някоя жена не целува мъж по този начин, ако не изпитва нещо към него.

— Тогава защо отвърна с целувка?

Тя не трепна.

— Заради прекалено многото вино.

— Изпи само една чаша.

— И толкова не биваше да пия. Беше лудост. Момент на слабост. Бог ми е свидетел, че седмица във Фром е достатъчна да докара всекиго до лудост, поне временно. Ако бяхме в Лондон, това никога нямаше да се случи.

Чарли замълча. Вероятно беше права. Ако заради „дилемата Дърам“ не бе попаднал в провинцията, едва ли щеше да срещне тази нахакана вдовица, която се интересуваше повече от счетоводни книги, отколкото от неговото — или на когото и да е друг джентълмен —

привлекателно лице. Остана поразен колко отрезвително му подейства тази мисъл.

— Тогава съм благодарен на Фром, защото независимо дали е лудост, или не, не съжалявам ни най-малко.

Тя въздъхна тъжно.

— Къде отиваме?

— Вече почти стигнахме.

— Това заради... целувката ли е?

Гласът ѝ потрепери, споменавайки ласката.

— О, не. — Прочисти гърло. — Видя ли счетоводните книги вчера? Госпожа Бейтс каза, че си ходила в Меле.

— Да — отвърна тя бавно. — Господин Скот най-последно ми ги предостави.

— Те убедиха ли те да инвестираш?

— Да — заяви тя отново с нотки на досада в тона. — Каналът е благонадеждно начинание и само с малко превишава планираните разходи. Затова ли е всичко? Искате да чуете мнението ми за проекта ли?

Почти бяха стигнали целта му. Чарли отби от пътя и дръпна юздите на коня да премине в умерен ход.

— Писа ли вече на лорд Марчмонт?

— Не. Вече е отпътувал за Лондон. Където и ние с госпожа Бейтс отиваме утре сутрин — добави тя решително.

— Чудесно. — Чарли спря каретата, скочи и завърза юздите за дърво наблизко. — Ела с мен.

— Защо? — попита предпазливо тя. — Какво сте намислили? Нищо ли няма да ми кажете?

— Искам да ти покажа. Хайде, слез.

Със свъсени вежди и подчертано неохотно тя му подаде ръка. Чарли я пое и я дръпна, без да обръща внимание на сепнатото ѝ възкликание.

— Вече разгледах строежа на канала — обяви тя, докато той я теглеше за ръка. — Защо сме тук?

Той я преведе между дърветата. Спряха на билото на малка могила. Оттам се виждаше каналът и място, където се издигаше един от шлюзовете. Вчера бе узнал, че именно тук клиновете по оста на канала пречат на колелото да се върти.

— Ето там долу е проблемът — посочи той пред тях. Приличаше на другите строителни участъци по протежението на канала с купчините натрупана пръст отстрани, дълбоката яма и мъжете, копаещи трасето. — През този шлюз водата трябва да отива до акведукта към Вобстър.

— И какъв е проблемът? — попита тя, докато гледаше със свъсени вежди строителството. — Краде ли се нещо? Или не го строят правилно?

— Не, не — възрази Чарли. — Шлюзовете не работят. Особено този.

— Изпробвах един и всичко изглеждаше наред! — не се съгласи тя. — Господин Скот лично ги е проектирал и ги е отлял във фабриката си.

— Вероятно затова не признава, че са негодни, а те са точно такива. Ти сама прецени в каква степен каналът зависи от шлюзовете, заради голямата денивелация.

Тя се въздържа от коментар, но лицето ѝ силно пребледня.

— Каналът е неблагонадежден, Теса — съобщи той нежно. — Скот е укрil доста неща от теб, защото отчаяно се нуждае от още средства.

— Как разбрахте? — поинтересува се тя притеснено.

— Напих главния инженер. Отчаян е, защото очаква да го обвинят за провала.

— Няма ли начин да бъдат оправени...

— Вероятно е възможно, но с още много пари — предположи Чарли. — Ще рискуваш ли средствата на брат си? И то за човек, който вече скри истината от теб?

— Защо? — попита тя след малко.

Лицето ѝ бе все така бледо и безизразно. Чарли предполагаше, че премисля думите на Скот, всяко негово обещание, всяка показана от него разписка.

— Той е ковчезник на компанията строител на канала и лично е вложил десет хиляди паунда. Надява се, предполагам, както ти предположи, да събере достатъчно нови пари, за да поправи и усъвършенства шлюзовете, за да завърши съоръжението. Успее ли да го изгради, то ще бъде доходоносно, пък било и след няколко години. В противен случай акционерите ще си поискат парите обратно и

компанията ще се срине, като завлече и неговите средства. И няма да има канал, по който да превозва желязото си.

Тя се залюля и за миг той се изплаши да не припадне. Пристъпи към нея и тя се вкопчи в ръката му, за да запази равновесие.

— Как узнахте всичко това? Как? Зададох толкова въпроси, прегледах цялото счетоводство...

Не се впусна в обяснения, че мъже от рода на Скот и Толбойс лесно лъжат жените; не й съобщи, че Скот е отлагал предоставянето на счетоводните книги толкова дълго, за да успее Толбойс да напише нови, в които да заличи разходите за дефектните шлюзове и не са отбелязани възраженията на господин Лестър. Нито я осведоми, че предишния ден подкупи чиновник и един от бригадирите, след като чу опасенията на инженера и те потвърдиха измамата.

— Исках да знаеш — обяви той вместо всичко това, — преди да пишеш на Марчмонт да прати средства.

Тя се отдръпна.

— Как е възможно? — възкликна тя. — Как?! Не знам... — Притисна слепоочията си с длани и отстъпи още една крачка. — И не е правилно — настоя тя. — Има модели на изрядни шлюзове. Не се иска нещо повече, освен да построиш такива. Защо са продължили да работят по неточни чертежи? Не виждам никаква логика!

— Съгласен съм... — подхвана той, но тя поклати глава.

— Заведете ме вкъщи. Просто умът ми не го побира.

— Добре.

Последва я до каретата, където тя седна на капрата и извърна глава от него. Тресеше се от бяс и възмущение. По пътя обратно към Фром не промълви, нито когато той й подаде ръка пред странноприемницата.

— Да те изпратя ли догоре? — предложи той.

Щеше му се да поговори за кратко с госпожа Бейтс, след като видя колко потресена остана Теса от наученото.

— Защо? — Погледна го с безжизнени очи и се обърна, готова да се отдалечи. — Съвсем добре съм.

Улови я за ръката.

— Не си, виждам го — промълви той. — И съжалявам...

— За какво? — Не му каза да я пусне, но тонът й ясно подсказваше, че желае точно това. — Вие не сте направили нищо

нередно.

Тъжно му бе, защото я бяха излъгали, и още по-тъжно — защото тя бе повярвала. Не съжаляваше обаче, че сега го знаеше, нито че именно той ѝ отвори очите. Но познаваше Теса. Изключително умна е, бяха думите на госпожа Бейтс, а тя не се лъжеше. Теса вероятно бе най-интелигентното същество, което бе срещал — било то мъж или жена — и младата дама се гордееше с това. Но и не познаваше умен човек, на когото да му е приятно, че е сгрешил, и още по-малко, ако е бил подведен и не е забелязал измамата. Теса не се доверяваше лесно, но се налагаше дори такива хора да приемат някои неща на доверие. Скот се отнасяше към нея с видимо уважение, а всъщност през цялото време я бе лъгал. Чарли напълно ѝ признаваше правото да бъде ядосана, унижена и разтърсена.

Пусна ръката ѝ и Теса влезе, без да го удостои с поглед.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

През нощта той не мигна. След вечеря заваля; отначало леко, но постепенно се усили и забарабани по наклонения покрив и заудря по прозорците. Чарли изпрати Барнс и другите прислужници да лягат, седна пред камината във всекидневната, пи бренди и се отдаде на разсъждения.

Какво, по дяволите, правеше? Дойде в Съмърсет да залови изнудвач, да открие Дороти Коуп и да унищожи всяка заплаха за наследството си. До момента попадна на Хайрам Скот, но не бе влязъл в директен сблъсък с него, не бе чул и дума за Дороти и не бе научил нищо, което да спести на него или на братята му бедност или опозоряване. Вместо това си спечели завинаги симпатиите на възрастна дама, пи с инженери и работници и хлътна до ушите по пряма, самоуверена жена, която го мислеше за нещо като идиот. Вероятно, като вземеше предвид всичко, бе точно такъв.

Отпусна глава назад и въздъхна. Защо Теса Невил не се оказа весела жена на средна възраст? Защо Скот не се прояви като пресметливия крадец, какъвто си го представяше? Защо не бяха дошли Едуард или Джерард, а той да продължава да води безполезния си, но щастлив живот в Лондон?

Последната мисъл се изпари още щом се мерна в главата му. Едуард и Джерард нямаше да знаят как да разговарят с Теса. Тя щеше да учуди Едуард, да ужаси Джерард, а двамата определено не биха оценили никое от достойнствата ѝ. Поднесе чашата с бренди към устните си. Не съжаляваше, задето Теса е такава, каквато е. В това се състоеше проблемът му: прекалено много я харесваше точно каквато е и не знаеше какво да предприеме. Затова седеше на тъмно, пиеше сам и се питаше как да подобри настроението ѝ след съкрушителния удар днес следобед. Дали да не отиде да пребие Хайрам Скот? Така щеше да задоволи едновременно две потребности. Тъкмо когато почти се убеди колко брилянтна е тази идея, на входната врата се потропа тихо.

Теса Невил стоеше на прага мокра до кости. Тъмните ѝ къдрици, измъкнали се изпод шапката, бяха прилепнали по шията ѝ. Капки дъжд се стичаха от върха на носа ѝ. Погледна го с великолепните си зелени очи и обяви:

— Бяхте прав.

— Шокиран съм не по-малко от теб — увери я той. — Скрый се от дъжда.

— Откъде знаехте?

— Щастливо хрумване — отвърна Чарли. — Пеша ли дойде?

Зад нея не се виждаше карета или кон. Истинско чудо бе, че не се е загушила или талазите дъжд не са я помели.

— Не ви вярвам. Не е било хрумване — възрази тя.

— Влез — подкани я той отново. — Вали силно.

— Откъде знаехте какво да попитате? — Стоеше на прага все едно не е чула поканата му. Той се пресегна, хвана я за ръката и я дръпна навътре. Тя не оказа съпротива. — Как се сетихте да напиете инженера? Да...

Замълча и кихна шумно.

— Така постъпват пройдохите, скъпа. Напиваме се с всеки, готов да вдигне чаша с нас. — Свали мократа пелерина от раменете ѝ и я хвърли навън, после затвори вратата. Отвън, на стъпалата, нямаше да се намокри повече, отколкото беше. Извади от джоба си носна кърпичка. — Заповядай.

— Издирили сте инженера — продължи тя и му позволи да обвие пръстите ѝ около кърпичката, понеже тя не посегна да я вземе. — Защо?

Чарли сви рамене и развърза панделките на шапката ѝ. Теса стоеше пред него бледа, подгизнала и отнесена.

— Случайно.

Наистина не търсеше недостатъци в строежа на канала; дори да имаше такива, те въобще не го интересуваха. Надяваше се да научи нещо за Скот; каквото и да било, само и само да му подсказе защо е изнудвал Дърам с писма. Наистина се оказа чиста случайност инженерът да го вземе за скептично настроен инвеститор — достатъчен повод да му изложи съмненията си и в какво се състои неговата вина.

— Не сте пройдоха — промълви тя. На приглушената светлина очите ѝ бяха неземни. — Не сте и негодник.

— Знаех, че ако разполагам с достатъчно време, ще съумея да те накарам да подобриш мнението си за мен. — Свали ѝ шапката и отметна влажен кичур от челото ѝ. — Трябва да се изсушиш — констатира той, но не отмести ръката си, която продължаваше да докосва кожата и косата ѝ.

— Защо дойдохте във Фром? — Дрезгаво прозвучалият ѝ глас унищожи окончателно съпротивителните му сили. — Само заради канала ли?

— Да — излъга той. — Остави ме... Остави ме да извикам Барнс. Редно е да пийнеш чай... или кафе...

— Не искам чай. — Извърна към него поразителните си зелени очи. От подгизналите ѝ дрехи се стичаха капки по пода, но никой от двамата не помръдна. — Какво ще направите, ако ви целуна? — прошепна тя.

Той я изгледа дълго и изпитателно. Дори мокра до кости и почти посиняла от студ, тя беше красива. Наистина беше великолепна във всяко отношение.

— Ще отвърна на целувката ти — увери я той. — И ще те отведе в леглото си, където ще ти се наслаждавам цяла нощ и през по-голямата част от утрешния ден. — Устните ѝ се разтвориха и той с мъка си пое дъх. — Затова е редно да те откарам до „Златната кошута“ и да те оставя в безопасност под грижите на госпожа Бейтс. Трябва ти гореща вана, сухи дрехи и чаша чай, а ако останеш тук...

— Люби ме — прошепна тя. — Изнасили ме.

Той стоеше неподвижен.

— Според мен не се счита за изнасилване, ако жертвата го желае.

Тя го погледна и докосна гърдите му. Пръстите ѝ се заиграха с копчетата на жакета му.

— Не ме интересува как го наричаш. Желая те.

Сърцето му биеше лудо. Ръцете му трепереха, докато я милваше по брадичката, по шията, по ключицата.

— Боже, Теса, жена не говори такива неща на мъж...

Тя премигна. Пръстите ѝ се плъзнаха надолу.

— И ти ме искаш...

Чарли си пое дълбоко дъх и затвори очи.

— Госпожа Бейтс ме предупреди, че не си като другите жени — прошепна той през зъби. — Не подозирах колко е права...

Тя се облегна на него и прилепи гърди към неговите.

— Не ме ли искаш?

Желаяше я толкова силно, че дори не му трябваше легло. На три метра от тях имаше диван, а зад Теса — стена. Отново си пое дълбоко въздух и се постара да не лепне бедра към нейните, макар цялата му същност да копнееше точно за това.

— Разстроена си. Сутринта...

Тя прокара устни по брадичката му.

— Според теб не съм на себе си ли?

— Просто преживя ужасен шок — опита се да обясни той. Боже, ръката ѝ се движеше още по-надолу по корема му, а той не проявяваше елементарната почтеност да се отдръпне. — Недей... Ще... съжаляваш...

— Желая те — повтори тя с по-уверен тон. — Още преди да ме целунеш онази нощ. Моля те, Грешам... Чарлс...

И преди тя да успее да добави каквото и да било, устните му се впиха в нейните. Това бе Теса: волева, самоуверена и дръзка. Имаше чувството, че цял живот я е искал, а сега, когато и тя копнееше за него... не биваше да губи и миг в безсмислени протести.

Теса се измъкна от странноприемницата във Фром с пълното съзнание, че ще се озове в леглото на Грешам. Той я искаше, а тя не възнамеряваше да се съпротивлява повече на факта, че и тя го иска. Онази целувка, онзи бездиханен миг заличиха разумните ѝ възражения срещу него. Сега ѝ се струваше, че душата ѝ най-последно е намерила своята половинка. В продължение на два дни се стара да не мисли за това; душите нямат половинки, а дори нейната да има, тя не е на богатия, невероятно привлекателен, сладкодугмен граф на Грешам. Много по-вероятно е нейната сродна душа да е вселена в практичен селски търговец, който бди за всяко пени. Но по причини, абсолютно неразгадаеми за нея, с всеки изминат ден тя се влюбваше все по-дълбоко и безнадеждно в Грешам. Сърцето ѝ отхвърляше всеки довод, оформил се в ума ѝ. Тя не искаше да се влюби; дори не искаше да го харесва. А ето я сега, подгизнала до кости, обвива врата му с ръце и отвърща на целувката му, сякаш животът ѝ зависи от това.

Той простена и прекрати целувката.

— Мокра си — отбеляза той, а пръстите му сръчно се захванаха с копчетата на роклята ѝ. — Трябва да я съблечеш...

Теса кимна.

— Да, побързай.

Тя се залови с копчетата по-долу. Почти не усещаше вече студа. Пръстите ѝ трепереха не от студ, а от копнеж, докато се справяше с копче след копче. Неговите пръсти действаха по-бавно от нейните, но пък той същевременно целуваше шията и брадичката ѝ. Най-последно и последните копчета бяха измъкнати от илиците и той без никакво колебание смъкна бюстието от раменете ѝ.

— Дори долната ти риза е мокра — промърмори той.

Теса отново кимна и започна да сваля мократа риза, а той подхвана фустата. Остана само по бельо и отново почувства студа. Ръката му я обгърна през кръста, когато тя потрепери, но в следващия миг Грешам спря. Нежно, почти с благоговение, плъзна пръст по шията ѝ и надолу към гърдите. Там хвана набъбналото под камизолката зърно.

— От край време чакам този момент — прошепна той гърлено.

Теса навлажни устни.

— И аз...

Докосна кожата ѝ с палец и тя неволно изви гръб.

Погледите им се срещнаха. Никога не го бе виждала толкова напрегнат и сериозен. Погали го по бузата.

— Толкова ли си изненадан? — попита тя и се опита да се усмихне. — Бях убедена, че знаеш...

— Това е! — Той я взе на ръце. — Искам те... — Целуна я, докато прекосяваше всекидневната — ... гола... в леглото ми... дълги часове.

— Никъде няма да ходя — обеща тя, докато той отвори вратата и с ритник я затвори.

— Наистина дълго ще си тук — съгласи се той, остави я да стъпи и я завъртя, за да се захване с корсета. — Свали всичко — подхвърли той.

Тя поклати глава.

— Ти си свали жакета и жилетката.

Усмивката му бе опасна и пълна с обещания. Той започна да се разсъблича.

— Сега ботушите — продължи тя, отстъпвайки към леглото.

Тъмните му очи не се откъсваха от нея, докато я приближаваше.

— Ризата и панталоните — прошепна тя.

— Искам те гола — отвърна той, изхлузвайки ризата през глава.

Тя се блъсна в рамката на балдахина. Протегна ръка, за да се хване и запази равновесие. Той бе толкова красив с широките си рамене и дългите крака. Косата му падаше свободно по слепоочията, разрошена от нейните пръсти, но не скриваше горещината в погледа му. Без елегантните дрехи той не беше величествен граф, а просто мъж... който я желае така отчаяно, както и тя го желаше.

Изпиваше я с поглед. В очите му нямаше никаква насмешка. Лицето му говореше за обзелата го страст.

— Трябваше да донеса още една лампа — промърмори той, без да откъсва възхитения си поглед от нея.

— Аз ще отида да донеса — предложи тя дрезгаво.

Дяволитата усмивка веднага се появи.

— Няма да успееш да стигнеш дори до вратата.

— Нима?

Тя се престори, че се готви да отиде натам, но той направи две крачки и я задържа.

— Наистина ли искаш да си тръгнеш? — прошепна той. Отмести косата ѝ, за да я целуне по тила, а ръката му се плъзна към гърдата. — Не си играй повече с мен, Теса...

Тя потрепери от думите му и от начина, по който галеше зърното ѝ.

— Не си играя...

Чарли я погали по корема.

— Подлудяваш ме...

— Не исках...

Тя млъкна, защото ръцете му я обгърнаха.

Той я целуна по рамото, а горещият му дъх изгаряше кожата ѝ.

Теса простена и навлажни устни.

— Чарлс...

Чувстваше се дръзка и готова за всякакви интимности. Да, беше гола, притиснала гръб към неговото полуголо тяло. Гледаше леглото с копнеж.

— Чарли — прошепна той. — Мразя името Чарлс. Толкова е помпозно.

Теса неволно се засмя.

— В момента ти си всичко, но не и помпозен.

— Дълбоко се надявам да е така. — Плъзна ръка по бедрата ѝ. Този път тя простена още по-сладостно. — Омайваща си — промълви той. — Направо неповторима.

— Чарли... — Коленете ѝ се подкосяваха. Красивите му ръце не преставаха да обхождат тялото ѝ. Тя успя да се извърне с лице към него и с разтреперана ръка го докосна по лицето. — Люби ме...

— Да — той говореше сякаш е изтръгнат от сън. Със смайваща лекота я взе на ръце и я отнесе до леглото. — Обезателно...

Скоро всякаква въздържаност изчезна в леглото. Теса си мислеше, че никой мъж не бива да поражда такива чувства у една жена. Всеки сантиметър от тялото ѝ ставаше все по-чувствителен. Не беше на себе си от блаженство. Тя не бе девствена и предполагаше, че знае какво да очаква от Чарли... Междувременно дори не бе усетила, кога я е обърнал да легне по корем. Плътно прилепен към нея, той не ѝ позволяваше да мисли за каквото и да било, освен за чувствата ѝ, свързани с него и как двамата попадат в един и същи ритъм.

Изведнъж той рязко се отдръпна. Теса се извърна.

— Какво има?

— Всичко е наред.

Възбудата му бе повече от очевидна. Това само я накара да си даде сметка колко голяма е и нейната възбуда. Той разтвори коленете ѝ и се наведе над нея.

— Искам да видиш колко те желая, иначе няма да можеш да си го представиш.

Тя се изчерви, но не от свян.

— Бих ти повярвала...

Той само поклати глава. Изражението му бе напрегнато. Отметна кичур от челото ѝ и плъзна пръст по шията ѝ, по едната гърда, по талията ѝ и после докосна косъмчетата между бедрата ѝ. Погледът ѝ следваше пътя на ръката му. Теса се изви в леглото; след краткотрайното спиране сега удоволствието ѝ се стори още по-голямо.

— Да, точно така те искам — прошепна той гърлено. — Да се виеш, да ме умоляваш, да си превъзбудена от копнеж...

— Моля те — задъхано успя да промълви тя.

— Боже, да...

Той се надигна и с плавно движение проникна в нея.

Тя въздъхна сладостно. Той отметна глава назад. За миг и двамата не помръднаха. Изживяваха удоволствието от сливането си. Чарли отвори очи и Теса видя своята страст, отразена в тях. В този момент тя имаше чувството, че всичките му задръжки отпаднат и той е готов да разголи душата си пред нея.

— Пак — помоли тя, а гласът ѝ потреперваше от възбуда.

Устните му се извиха в усмивка. Той стегна бедра и започна отново и отново да прониква в нея.

— Да... Пак...

Движенията му ставаха все по-настойчиви. Сърцето ѝ ликуваше и тя изпитваше невероятно блаженство. Вдигна ръце, за да го привлече към себе си. Кръвта ѝ кипеше във вените. Обгърна го с крака през кръста. Разтвори се още по-широко за него. Дишането ѝ започна да звучи накъсано и учестено.

Усети как в очите ѝ напират сълзи.

— Чарли... — успя да простене тя.

Той хвана ръката ѝ и я поднесе към устните. После плъзна своята към мястото, където телата им се сливаха. Успя да пъкне пръст между срамните ѝ устни...

По тялото ѝ се разля наслада и цялото ѝ напрежение изчезна. Той също задиша учестено и след още няколко тласъка застина. Телата им стигнаха едновременно до освобождението.

Известно време и двамата лежаха застинали. Теса нямаше никакво желание да помръдне, а Чарли, защото... Вероятно защото тя така силно го стискаше с крака, че той не можеше да помръдне. Тя не искаше да го пусне. Той бавно се надигна, внимавайки да не я смаже с тежестта си. Взе я в обятията си и я притегли към себе си. Дъхът му пареше ключицата ѝ, когато се приближи да я целуне по шията. Вената на врата му пулсираше учестено, в синхрон с нейния пулс. Тя затвори блажено очи и на устните ѝ се появи усмивка.

* * *

Сигурно се бе унесла, но почти нищо не се бе променило, когато отвори очи. Чарли все още я притискаше към себе си, а главата му бе до рамото ѝ. Свободната му ръка нежно докосваше тялото ѝ. На моменти се спираше върху гърдите, на моменти се плъзгаше нагоре към лицето.

Теса не знаеше дали случилото се преди малко му се е отразило както на нея, но каквито и недостатъци да имаше, тя не лъжеше себе си и не биваше да лъже и него.

— Не съм вдовица — прошепна тя.

Пръстите на мъжа до нея спряха нежното си приплъзване по талията ѝ.

— Разбирам — обади се той след малко. — Господин Невил по-вещ ли е с пистолета, или да пратя Барнс да донесе сабята?

Тя се засмя леко.

— Нито едното, нито другото. — Навлажни устни. — Господин Невил не съществува. Никога не го е имало. Измислих го. Никога не съм била омъжена.

Той въздъхна облекчено.

— Чудесно. Преди години се отказах от омъжените жени.

Тя извърна глава. Не искаше да знае с какви жени е бил преди нея. Почака го да я попита защо е излъгала, но той мълчеше. Пръстите му отново зашариха по тялото ѝ.

— Не искаш ли да знаеш защо?

— А ти искаш ли да ми кажеш? — попита той след малко.

Не. Не искаше никога повече да говори за това, но не беше честно да не му каже. Не и когато лежаха прегърнати и голи в леглото му. Колкото повече избледняваше доскоро обзелата ги страст, толкова по-трудно ѝ ставаше да го подведе.

— Почти се омъжих — подхвана тя несигурно. — Веднъж. Много отдавна. Той сякаш ме разбираше. Приемаше странните ми, неженствени маниери, както ги наричат близките ми и не им обръщаше внимание.

— Било е някакво перверзно увлечение — промърмори той.

Теса свъси вежди.

— Не ми се присмивай сега.

— Извинявай — целуна я той по рамото. — Продължавай.

Целувката я смути. Той приемаше думите ѝ доста спокойно.

Или не я слушаше внимателно? Или не го интересуваше истински?

— Повярвах на обещанията му. Твърдеше, че ще имаме хубав брак, че сме създадени един за друг. Аз, а и всички останали, му вярвахме. Само Юджиния не го хареса от самото начало, но не обърнах внимание на възраженията ѝ. Юджиния ми е много мила, но понякога е малко глуповата. Не взех под внимание приказките и предупрежденията ѝ, защото мислех, че той ме обича. Винаги съм била доста решителна... направо твърдоглава...

— Не ти вярвам.

Тя се изчерви, защото взе репликата му за присмех. Въпреки това продължи.

— Чух го да говори с брат си в деня преди сватбата. Брат му ме нарече най-странната жена, която някога е срещал и вместо да възрази, той се засмя и се съгласи. Сподели, че не би бил с мен, ако не съм притежавала някои качества. Математическите ми способности щели да му помогнат да опази състоянието си, имала съм връзки в обществото и съм била достатъчно привлекателна, за да ме отведе без притеснения в леглото. — За неин ужас усети как гласът ѝ трепери от кошмарния спомен. — Увери брат си, че до година ще ме е дресирал достатъчно кога и какво да говоря, да си стоя вкъщи и да гледам децата, които ще ми направи, а той ще използва зестрата ми, за да се установи в Лондон. Там, естествено, щял да има любовница, защото жена с моя начин на мислене едва ли е удовлетворителна в леглото.

Дълго време той не отрони дума. Теса упорито не отместваше поглед от леко откренатата врата на дрешника. Чувстваше се отново наивно деветнайсетгодишно момиче, въобразило си, че е влюбено в джентълмен, който приема откритите ѝ маниери и уважава интелигентността ѝ. Отново се сети с каква тръпка обсъждаше инвестиции или авоари в банката, а не домакински разходи, както се очаква от една жена. Сети се какво внимание ѝ обръщаше Ричард и каква радост ѝ доставяше това. Ала най-много я болеше от унижението, че не е забелязала истинското му отношение: той не се интересуваше от нея, а я използваше, а тя — заслепена в самозаблудата си — му беше благодарна.

— Поне е признал, че в интелектуално отношение си го превъзхождала — обади се Чарли най-накрая.

Тя свъси вежди и извърна глава, за да го погледне. На лунната светлина лицето му изглеждаше бледо, но все така привлекателно, за да ѝ се свие сърцето.

— Не беше така — прошепна тя. — Допуснах да ме съблазни, защото мислех, че го обичам.

Той стисна зъби.

— Не схващай погрешно следващия ми въпрос. Страшно съм доволен, задето си се отървала от него, но... баща ти или брат ти предприеха ли нещо?

— Не им казах. Само Юджиния знае, а я заклек да си мълчи. Бях млада, бях наранена и изпитвах желание да го нараня и аз. Изчаках да стигнем до църквата. — Направи пауза. — Трябваше да съм сигурна, че няма да се върне. Ако просто бях развалила годежа, родителите ми щяха да настояват да премисля. Никой друг не бе искал ръката ми и неговата поява истински ги ощастливи. Но аз бях сърдита, Чарли. Жадувах да го унижа, както той постъпи с мен. Затова изчаках да се изправим пред олтара в присъствието на моето и неговото семейство и, когато свещеникът попита дали го вземам за мой съпруг, високо и ясно отговорих: „Никога, защото е хленчеца шушумига с мозък на овца“.

Чарли започна да се тресе от смях. Понечи да прочисти гърло, но се задави. Разтревожена, Теса го хвана за раменете.

— Какво?!

Той легна по гръб и прихна от сърце. После протегна ръка и я притегли към себе си, за да я целуне по челото.

— Боже, как ми се ще да съм бил там! Щях да се изправя на крака и да ти изръкопляскам.

— Не, нямаше — възрази тя. — Свещеникът загуби ума и дума, а майка ми се разпищя.

— Напротив, щях — увери я той и продължи да се тресе от смях. — Боже, наистина си го поставила на място.

— Той почервения като цвекло. Но аз бях горда от себе си. Връчих молитвеника на сестра си и излязох от църквата, като оставих ужасеното си семейство да се оправя с него. Постъпката ми беше отвратителна, не намираш ли?

След малко той най-после се съвзе. Прокара пръсти през косата ѝ. Теса застина от удоволствие. Никога не си бе давала сметка колко ѝ е приятно да я галят; или той да я гали?

— Какво? Отвратителна ли? Постъпила си много правилно. Наистина е бил същинска овца, ако си е въобразявал, че ще стоиш тихо и кротко в провинцията.

— Не, Ричард беше интелигентен. Въобще нямаше да му обърна внимание, ако не беше...

Той сложи пръст върху устните ѝ.

— Бил е голям глупак — обяви той решително. — Не си мисли, че не е такъв. — Плъзна пръст по шията ѝ. — Съжаляваш ли, задето го отблъсна?

— Не — отвърна тя след крака пауза.

За пръв път го признаваше. Често ѝ се искаше да бе измислила по-умен начин да го унижи и да спести на семейството си причинената болка, но дълбоко в душата си вярваше, че Ричард напълно си е заслужил пренебрежителното отношение.

— Значи повтарям: постъпила си правилно, а той е бил идиот. — Докосна устните ѝ със своите. — Наистина щях да ти изръкопляскам, когато му го казваш.

Теса отвърна на целувката. Беше глупачка да не забележи колко суетен и арогантен е всъщност Ричард Уилбър. Подведе се от интелигентността му, от привлекателното лице, от ласкателното внимание, което ѝ обръщаше. Ако не бе толкова наивна, щеше да забележи как не се интересува от чувствата ѝ, от надеждите ѝ и дори какви развлечения харесва. Той веднага бе забелязал колко недодялана дама е и едва ли би привлякла вниманието на някой джентълмен. Та майка ѝ почти го каза, когато той поиска ръката ѝ. *Не очаквахме някога да си намериш съпруг.* Теса, доволна, че няма да остане стара мома, както загатваше сестра ѝ, се съгласи. Постъпи като истинска глупачка, сляпа за недостатъците му, защото отчаяно искаше да е като другите млади дами и да не разочарова родителите си.

Но определено не бе станала по-умна. Взе Чарлс де Лейси за ленив, арогантен аристократ, който се интересува само от модната кройка на жакета си. Никога ли нищо няма да научи за мъжете? Той прозря истината за канала на господин Скот, докато тя при цялото внимателно проучване на счетоводните книги и чертежите на строежа не забележа нищо. Спаси я да не допусне ужасна грешка — тя, която толкова се гордееше със способността си да преценява нещата. Накара

я да се почувства харесвана, уважавана и дори красива — така както една жена винаги би искала и би мечтала да се чувства.

— Разкажи ми за измисления господин Невил — помоли той. — Надявам се да е бил по-мил с теб.

Тя се усмихна.

— Несравнимо повече. Беше сериозен и тих и никога не ме дразнеше. А после загина трагично. Идеята е на пралеля ми. Родителите ми ме пратиха при нея да си възстановя нервите, след като...

— Много умно са постъпили — прецени той, когато тя млъкна. — Преди време поисках да се ожена за момиче, което баща ми не одобри и той просто наложи волята си. — Замълча и Теса го погледна изненадана. Беше прекалено тъмно, за да види изражението му, но усети, че лековатият му тон е малко пресилен. — Накрая, разбира се, се оказа прав, но го разбрах едва по-късно, когато заминах за Лондон.

— За да си възстановиш нервите ли? — засмя се тя малко тъжно.

— Поне гордостта си.

Теса се замисли върху думите му. Пребиваването ѝ в Шотландия при нейната пралеля ѝ позволи да постигне същото. Година далеч от семейството и клюките ѝ осигури време да си възвърне самоувереността и да укроти гнева си към Ричард. После си изгради живот, какъвто искаше: замина опозорено момиче, а се върна свободна жена, макар и мнима вдовица.

— Гордостта също е важна — промълви тя.

Той мълча дълго.

— Може и така да се окаже — съгласи се той след време, но така тихо, че тя едва го чу.

Лежаха, докосваха се, наслаждаваха се на присъствието си и наблюдаваха как под лунната светлина по тавана танцуват сенки. Дъждът бе спрял и въздухът бе свеж, както става след буря. Тя се чувстваше по същия начин: сякаш през нея бе преминала буря, бе отвяла напрежението и оставила на негово място спокойствие. Не си спомняше кога за последен път се бе чувствала така, или дали въобще някога се бе случвало.

— Колко ли дълго ще продължи? — прошепна тя. — Опасявам се да не се събудя всеки момент и да откроя, че всичко е било сън.

— Не е сън.

Целуна я по рамото.

— Не е. — Обърна се, за да го погледне. — Но едва ли ще продължи.

— Защо не?

Теса отвори уста, но извърна глава.

— Свърших онова, за което пристигнах във Фром. Чакат ме в Лондон. Сигурно и теб.

— Да, предполагам. — Леглото изскърца, когато той се обърна. Едва след време подхвана отново. — Не бях откровен с теб. Аз също дойдох във Фром със специална задача.

— Разбира се — заяви тя леко озадачено. — Заради канала.

— Не точно. — Въздъхна и седна, сякаш щеше да стане от леглото. — Баща ми почина наскоро.

— Съжалявам...

Той махна с ръка.

— Не бях говорил с него от десетилетие. Ние... не се разбирахме.

Той се поколеба, а тя не знаеше какво да каже. Знаеше, че озадачава родителите си, особено баща си. *Що за момиче мисли повече за сметки, отколкото за рокли?* — чудеше се баща ѝ, но тя не се съмняваше в обичта му, дори след налудничавото си поведение в сватбения ден. *Що за човек е бил бащата на Чарли, за да не проговори десет години на сина си?*

— След смъртта му братята ми и аз разбрахме, че е имал тайна. — Отново замълча и този път стисна зъби. — Всъщност, ужасна тайна, защото има риск да ни струва наследството, а на мен — титлата.

Теса прехапа долната си устна. Тайната наистина трябва да е чудовищна, ако би довела до загуба на графството. Инстинктивно започна да мисли по какъв начини да разреши проблема.

— Нещата ще се оправят ли? Или тайната ще остане скрита? Ако никой не я знае, не може да ти навреди.

Той я погледна развеселен.

— Ти наистина не четеш жълтите вестници, а? — Тя поклати глава, а той въздъхна. — Баща ми беше херцогът на Дърам, Теса. Аз съм първородният син и наследник на всичко, но... преди шейсет години баща ми се оженил тайно и никой не знае какво е станало с

жената. Ако е била жива, когато баща ми се е оженил за майка ми, не е изключено да бъда обявен за незаконороден и да не наследя нищо.

Тя зяпна още някъде по средата на обяснението му.

— Херцог? — повтори тя. — Ти си херцог?

— Ако всичко е наред — да. Трябва да го докажа пред Комитета по неприкосновеност на титлата в Парламента, преди Короната да ми присъди титлата. — Погледна изражението ѝ и се засмя. — Боже, не е чак толкова зле, наистина.

— Не, не — опита се да си подреди мислите тя. — Не казвам, че е зле...

— Такова ти беше изражението.

— А защо се наричаш граф на Грешам, щом всъщност си херцог? Ако знаех, че си херцог...

— Какво? — насърчи я той, защото тя млъкна и свъси вежди. — Щеше да се държиш по-мило с мен ли? Щеше да си заслепена от височайшата ми титла и да ми правиш дълбоки реверанси, когато се срещнем?

— Не говори глупости — сряза го тя и той се засмя.

— Не съжалявам и няма да се извиня, ако това щеше да промени начина, по който се държа с мен. — Плъзна похотлив поглед и го спря върху гърдите ѝ.

Теса усети как се изчервява. Извърна глава, за да не се хвърли отново в обятията му. Когато я гледаше така, той не бе дразнещият лорд Грешам — или херцог Дърам — а Чарли, привлекателен, влудяващ и толкова скъп, че сърцето я заболяваше.

— Още не съм получил херцогството — обясни той вече не така похотливо. — То май и графството още не съм го получил, но ме наричат Грешам от рождението ми. Преди година някой започнал да изпраща писма до баща ми. Твърдял, че знае за някогашната му първа съпруга и искал пари в замяна на мълчанието си. Баща ми реагирал по обичайния си начин: наел цяла тайфа детективи да открият жалкия изнудвач и да сложат край на цялата история. За съжаление те не постигнали нищо и за още по-голямо съжаление за братята ми и мен, баща ни никога не ни призна това. Научихме го едва след като почина и сега на нас се пада задачата да докажем, че сме законородени. Иначе ще загубим всичко.

Тя се замисли, преди да попита:

— Жената от Фром ли е била?

В очите му се мерна одобрение.

— Нямам представа.

— Не? — Тя се намръщи. — Тогава защо си тук? Мястото не е кой знае колко привлекателно... — Погледна го. — Господин Скот ли е замесен?

Чарли кимна.

— Очаквах да се досетиш. Той е изнудвачът.

Теса зяпна.

— Изключено! Наистина ли? Откъде знаеш?

— Брат ми Джерард проследи изнудваческите писма до Бат, където две от тях са били пуснати. Пощенски чиновник без колебание идентифицира Хайрам Скот като човека, който ги е пратил.

— Невероятно. Но защо ще го прави пред погледа на всички, където всеки може да го види? Дори брат ми Уилям, най-добросърдечното същество на света, би го убил за подобно деяние.

— И Дърам щеше да постъпи по същия начин — съгласи се той със странна усмивка и тя заключи, че Дърам щеше да стовари Божия гняв върху господин Скот.

— Това не го очаквах. — Тя се замисли. — Но всъщност, разбира се...

— Какво?

— Срегнах господин Скот в Бат — продължи да разсъждава на глас тя. — В хотел „Йорк“, където ти отседна. Очакваше ли го, или е съвпадение? Интересно дали не си помислил, че и аз съм замесена, след като си видял да се срещам с него. През цялото време отдавах раздражението ти на моята забележка. — Погледна го и се усмихна широко, като видя невярващото му изражение. — Отдавна се питах, но сега всичко си идва на мястото. Затова така се залепи за Юджиния. Дошъл си във Фром, за да откриеш господин Скот — ето причината за желанието ти да те запозная с него — подреждаше тя парчетата от пъзела със задоволство. — Питах се от къде на къде ще ни обръщаш толкова внимание, но сега съм наясно!

Той започна да се смее все по-шумно и по-шумно и накрая тя се притесни да не му стане лошо.

— Не виждам нищо толкова забавно — сопна се Теса. — Защо се смееш?

По-пъргав от котка, той се завъртя и я притисна под себе си.

— Ти си невероятна. — Целуна я страстно и ръцете ѝ несъзнателно го обгърнаха през врата. — Теса, скъпа, смайваш ме. Часове наред се чудех как да скрия от теб подозренията си, че си замесена в изнудването. Проследих те до Фром с единственото намерение да изоблича Скот. Трябваше да съобразя, че веднага ще се сетиш каква е истинската картина.

— Не съм засегната — увери го тя. — Всичко съвпада напълно. Естествено е да си ни подозирал. Стараех се да те избягвам, но това не те спря.

— Ни най-малко. — Целуна я по шията. — И не беше любезно от твоя страна да ме избягваш.

— Ако бях решила да те изнудвам, нямаше да го разбереш толкова лесно — обърна му внимание Теса. — Щях да се погрижа *никой* да не ме види как пускам писмата и...

— А моето отмъщение щеше да е... това. — Той измъкна намоталия се около нея чаршаф и вдигна крака ѝ.

Излегна се отгоре ѝ, наведе глава и я целуна по шията.

Теса едва си пое въздух. Всичките ѝ мисли, целият ѝ разум я напуснаха. Чувстваше се безпомощна в ръцете му. Всяка негова ласка я изпълваше с възторг. Не се чувстваше странно или неловко, когато беше с него. Езикът му се плъзна по пъпа ѝ.

— Кога... Кога реши, че нямам нищо общо? — успя да попита тя.

— Когато те видях във Фром.

— Защото аз... — Загуби мисълта си, когато ръката му се плъзна по бедрото ѝ и леко разтвори краката ѝ. — Защото те запознах със Скот ли?

— Не...

Долавяше присмеха му, но не я интересуваше. Устните му стигнаха до чувствената пъпка между краката ѝ.

— Моля те, престани да мислиш — обади се той приглушено.

— Защото ти позволих да обходиш с мен строежа ли? — не се спираше тя.

— Не...

Докосна чувствената зона и тя безпомощно отпусна глава, но не спираше с въпросите си.

— Защото... Защото аз...

Езикът му се озова на мястото, където само допреди секунди бяха пръстите му.

— Теса... — вдигна глава и я погледна.

Беше най-привлекателният мъж, когото бе виждала; копнежът в очите му разтапяше сърцето ѝ; беше готова да приеме всякакви ласки, които си е наумил.

— Да? — успя да промълви тя гърлено.

— Престани да мислиш.

Той отново сведе глава и този път тя го послуша.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Теса отвори очи, видя непознат таван и се намръщи, питайки се защо ѝ изглежда различен днес. Трябваше ѝ малко време да се сети, но стана и я обляха горещи вълни. Почти без да смее да диша тя хвърли кос поглед настрани и видя Чарли да спи по корем, поставил глава върху ръцете си. Кичури от тъмната му коса се спускаха безразборно по слепоочието, а черните му мигли хвърляха сянка върху хлътналите страни. Чувствените му изваяни устни изглеждаха по-меки, но все така опасни, дори без дяволитата усмивка. Ако дотогава се съмняваше, че това е най-привлекателният мъж, когото е виждала, сегашната гледка я убеди. Стомахът ѝ се сви, а сърцето ѝ почти замря при мисълта за случилото се снощи.

Още по-лошо бе, че тя взе инициативата. Предишната нощ излезе сама в дъжда и отиде в квартирата на неженен мъж. Целуна го и поиска да я обладае; прекара нощта в леглото му, без да проявява каквато и да е дискретност. А сега навън бе светло и нямаше никаква надежда да се промъкне обратно във Фром незабелязано. Започна да трепери, като си представи последствията. Уилям ще бъде ужасен от нея; Луиза ще се облее в сълзи от мъка; дори Юджиния ще я гледа с болка и съжаление и няма да припадне единствено заради надеждата лорд Грешам да предложи на поверената ѝ млада дама брак.

Отново погледна Чарли, този път с копнеж. Бог да ѝ е на помощ, но не искаше надеждите на Юджиния да са безпочвени. Когато той се засмя на начина, по който бе унизила Ричард Уилбър, тя за малко не се разплака; тя, която никога не плачеше. Ненавистта я съпътстваше от девет години. Близките ѝ се безпокояха, защото била нестабилна; понякога ѝ се струваше, че продължаваха да я мислят за такава. Наложил се баща ѝ да плати на Ричард заради публичния скандал и нарушения брачен договор. Цяла година нито ѝ позволяваха да приема гости, нито я канеха където и да било, понеже всички познати обсъждаха шепнешком неуравновесения ѝ нрав. Тя самата бе толкова

бясна, че в продължение на няколко месеца това ни най-малко не я интересуваше.

Напрежението обаче продължи по-дълго от гнева ѝ към измяната на Ричард. Тя не възрази на решението на родителите си да я изпратят при пралеля Донела в Шотландия, макар да не спираше да негодува от къде на къде гледаха на Ричард като на наранената страна, а нея я смятаха за луда. Замина за Шотландия и се върна година по-късно с измислен съпруг, за жалост починал от пневмония заради шотландските мъгли. Пралеля Донела поддържаше тази версия — все пак идеята беше нейна — и семейството на Теса я прие с облекчение. На една вдовица прилягаше да си стои кротко вкъщи; на една вдовица бе позволено да върши неща, които стара мома, уравновесена или не, не биваше да прави. И най-вече: на вдовицата се гледаше като на почтена жена.

Теса се убеждаваше, че нещата са се уредили сравнително добре, защото опозоряването ѝ най-после склони баща ѝ да даде съгласие тя да поеме част от счетоводството му. Майка ѝ го бе правила години, но по онова време здравето ѝ силно се влоши; след броени месеци почина и Теса пое управлението на Ръшуд. А след кончината на баща ѝ Уилям с облекчение и радост я остави да продължи заниманието си. Нека е странна и непредвидима, но поне да е полезна по някакъв начин, разсъждаваха близките ѝ. В продължение на осем години това бе животът ѝ: имението, сметките, управлението на инвестициите на Уилям. Нямахше нищо против и си представяше, че така ще бъде и занапред. Едва сега призна колко самотно ѝ ставаше понякога и колко ѝ липсват моментите, когато някой я оценява, възхищава ѝ се и я разбира; както стана с Чарли.

Пое си дълбоко дъх, да си вдъхне кураж и внимателно се измъкна от леглото, за да не го събуди. Навлече долната риза, твърда и измачкана, и изпита моментна паника, защото не намираше роклята си. Не си спомняше кога точно Чарли я свлече от раменете ѝ. Във всекидневната ли? От външната страна на вратата? Боже, нямаше и най-бегла представа.

Запази спокойствие, заповяда си тя. Пристигна с рокля и пелерина, следователно и двете дрехи са накъде в къщата. Огледа се и намери копринен халат, който облече. Беше страшно мек и ухаеше на Чарли, на кафе, бренди и тютюн. Теса не издържа на изкушението да

зарови нос в яката и да вдиша дълбоко. Как не бе забелязала досега колко божествено може да ухае един мъж?

Прекося на пръсти стаята и тихо отвори вратата. Хвърли поглед навън, видя пустия коридор и предпазливо, излезе. Обърна се към стълбището и за малко да изпищи при вида на мъжа, застанал пред нея.

— Добро утро, мадам — поздрави той с поклон. В една ръка държеше димяща кана, а върху другата бе метната безупречно чиста кърпа. — Да ви предложи ли помощта си?

— Ами... Добре би било... Случайно да сте намирали рокля?

Лицето ѝ пламна, давайки си сметка какво ли си мисли прислужника и колко всъщност е прав.

— Да, мадам, намерих. — Лицето му остана безизразно. — Позволих си да я окача, за да изсъхне и отстраних калта от подгъва. Ще бъде изгладена и ще ви я върна в най-скоро време.

Теса прочисти гърло.

— Наистина няма нужда да я гладите... Бихте ли ми я донесли сега?

Той я погледна и отново се поклони.

— Както желаете.

Мина край нея и влезе в спалнята, от която тя току-що излезе. Теса се поколеба, но без рокля не можеше да отиде никъде. А ако стои в коридора, където и други прислужници биха я видели в халата на Чарли... Върна се в спалнята.

— Ето те!

Гласът му я накара да застине на място. Бързо погледна към леглото. Сега Чарли лежеше по гръб, с ръце зад тила и ѝ се усмихваше съблазнително.

Теса потисна внезапното желание да хвърли халата и да скочи обратно в леглото при него. Погледна прислужника: беше оставил каната и кърпата и сега подреждаше из стаята. Тя се изчерви от царящия безпорядък, защото ясно си личеше, че двама души трескаво са събличали дрехите си, за да се отдадат на порочни занимания.

— Да...

— Ела тук — привика я той с пръст. — Барнс ще направи кафе. Истинско, а не онази отврат, която предлагат във Фром.

— Не... Най-добре да си вървя. — Отново погледна прислужника смутено. — Благодаря, задето ме прибрахте снощи, когато се загубих в дъжда.

Чарли я изгледа изпитателно... И той като нея бе съвършено наясно, че Барнс няма да повярва на тази история.

— Като мой доверен камериер Барнс никога няма да спомене, ако е видял нещо нередно.

— Точно така, милорд — обади се веднага мъжът. — Не че някога става нещо нередно под покрива ви.

— Именно. И що за домакин бих бил, ако допусна жена, настинала от дъжда снощи, да извърви разстоянието до Фром тази сутрин? — Теса прехапа устни, а Чарли седна в леглото. — Барнс прави много хубаво кафе. Не толкова, колкото готвачът ми в Лондон, но напълно приемливо.

— Старая се според силите си, милорд — обади се прислужникът.

— Захващай се тогава — нареди Чарли, без да откъсва очи от Теса. Изглеждаше великолепа в халата му, с разпилени по раменете къдрици. Ако спре да наблюдава Барнс сякаш е стражар, дошъл да я арестува, Чарли бе убеден, че ще я вкара обратно в леглото, за да я поздрави подобаващо. А после ще дойде кафето. — Направи го силно и донеси и захарен петмез.

Барнс се изниза мълчаливо от стаята. Теса се отдръпна от вратата, за да го пусне, но не се приближи към леглото. Чарли отметна завивките и стана, за да я придърпа.

— Готвеше се да ме изоставиш тихомълком ли? — попита той, докато затваряше вратата с една ръка, а другата протегна към Теса.

— Да — отвърна тя, загледана в гърдите му.

Той приближи ръката ѝ, целуна я по кокалчетата, а после по дланта.

— Защо?

— Чарли, гол си...

— Да. — Целуна пулсираща вена на китката ѝ. — Възразяваш ли?

Погледът ѝ се плъзна надолу. Харесваше му как на лицето ѝ се изписва откровен копнеж, когато го гледа.

— Не.

— Тогава се върни в леглото — усмихна се той.

— Юджиния ще се притеснява — промърмори тя, но се остави да я поведе.

— Сигурно. — Остави я до леглото и отиде до писалището в другия край на спалнята. Върна се с перодръжка, мастилница и лист хартия. — Легни.

— Защо?

— За да ѝ напиша бележка и да я успокоя — обясни той невъзмутимо и разтвори ръцете ѝ, които все още здраво стискаха халата. — Бъди по-сговорчива. Правя го, за да е спокойна госпожа Бейтс.

— Не мисля, че това е най-ефикасният начин да се напише писмо — отбеляза тя, но се остави да я настани върху леглото.

— Как само работи умът ти! — възкликна той, събличайки халата и долната ѝ риза. — Кой каза, че искам да съм ефективен?

Тя се опитваше да не се усмихне, когато той я бутна назад, за да легне. Косата ѝ се разпиля по чаршафите като на русалка, показала се на повърхността на водата.

— Според мен не е *прилично* да се пише писмо така.

— Стой мирна, или посланието ще излезе ужасно разкривено.

Постави листа върху плоския ѝ корем и закрепил мастилницата между гърдите ѝ.

— Чарли — прошепна тя, преди гласът ѝ да заглъхне, защото той се наведе и прокара език по едното ѝ зърно.

— Да?

Той продължи със заниманието си и тя дори праметна ръка през врата му, за да го притегли по-близо.

— Ще разлееш мастилото — сепна се тя, когато той се насочи към другата ѝ гърда.

— Вярно — промърмори той и започна да опипва чаршафите, за да намери перодръжката. Положи огромно усилие, за да седне на пети и да я види легнала пред него, все едно е върху езически жертвеник. — Щом настояваш... — Разтвори коленете ѝ и се настани между тях. — Сега вече ще започна. — Разви капачката на мастилницата, потопи перодръжката и подпря лакти върху бедрата ѝ. — „Драга госпожо Бейтс, не се безпокойте за Теса — четеше той на глас написаното. — Тя е в безопасност при мен“.

Тя се засмя.

— Стой мирна — смъмри я той. — Ще размажеш мастилото.

— Гъделичкаш ме — оправда се тя.

— Чудесно. — Наведе глава, за да я целуне по корема. — Трябва да те гъделичкам по-често.

— С перодръжка?!

— Тогава ми позволи да завърша. — Отново потопа перодръжката. — „След като излязла под дъжда, попадна на моята къща и аз я прибрах, за да не хване пневмония“ — прочете той. Побърза да сгъне и подпечата писмото, преди Теса да го види, защото почеркът му бе безобразно разкривен. Щръкналите ѝ гърди, подпиращи мастилницата, и замечтаното ѝ изражение, с което гледаше към тавана и си играеше с кичур от дългата си коса, привличаха погледа му. Изглеждаше щастлива с него. И лежеше гола в леглото му. Налагаше се веднага да приключи с писмото. — „След като се уверя, че не е в опасност, ще ви я върна във Фром“ — добави той, направи се, че не вижда капката, която падна върху последната дума и със замах се подписа.

— „Не е в опасност“? — Теса се усмихна и обърна глава да го погледне. — С теб?

— Ти си в огромна опасност да бъдеш обладана, преди да пиеш кафе — обясни ѝ той. Затвори мастилницата и я постави заедно с перодръжката и листа на пода зад себе си. — Реших обаче да не пиша последното на госпожа Бейтс.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Не съм искала кафе.

— Чудесно. — Изглежда я с настървена усмивка. — Барнс доста се бави, докато го прави.

Отново се наведе над нея. Този път помежду им нямаше никаква хартия или мастило. Този път той не бързаше. Днес, на дневна светлина, разполагаше с време да изследва кожата ѝ, гладка и мека като мляко. Откри малка бенка на дясното ѝ коляно и я целуна; загледа се в свода на стъпалото ѝ и как се огъва, когато погали пръстите на краката ѝ. Остана омаян от пъпа ѝ и меката извивка на гърдите ѝ.

Нашепваше ѝ нежни, безсмислени слова, но не за да я съблазни или впечатли, а за да изрази възхищението си. От време на време тя нашепваше отговори, но той така бе потънал в омара от желание, че не

долавяше смисъла им, а само гальовния тон. Харесваше ѝ какво прави той. Бе погълната от него, както той от нея. За пръв път устните ѝ не изричаха възражения. Той изпълняваше всичко, което ѝ нашепваше, и тя се поддаваше както сламка се поддава на огъня.

Имаше известна ирония. Най-отявленият женкар в Лондон бе изцяло запленил от една непринудена жена, която без да прибягва до никакви хитрини го прелъсти и казваше истината, дори и да граничеше с глупост. Тя отвори очи. Зениците ѝ, така разширени от възбуда, бяха почти черни. В този момент Чарли разбра, че никога няма да я пусне.

— Желаш ли ме? — попита той тихо. — Тук?

Докосна с пръст нежната чувствена пъпка сред тъмните косъмчета между бедрата ѝ.

— Да.

Ноктите ѝ се впиха в китките му.

— Сега ли?

— Да! — кимна тя.

По челото му изби пот. Имаше сериозна опасност да свърши веднага. Ерекцията му, толкова твърда, стигаше до болка. Обожаваше да чува гласа ѝ, задъханото ѝ желание да я притежава. Теса, овладяната, уверената в себе си Теса, която владееше изкуството да се контролира, сега се разтапяше от същата безумна страст, завладяла и него. Той дори не мигаше от страх да не изпусне някой миг.

Пъхна два пръста в нея и разтри срамните ѝ устни с палец. Тя тихо извика и постави ръце върху неговата. Залюля бедра и насочи ръката му, показваше му къде да я докосва. Подчини ѝ се напълно и почти спря да диша.

— Сега! — нареди той и освободи ръката си. Прегърна я през талията и с ловко движение я обърна така, че тя да застане на колене и ръце. Приблужи пениса си към меката ѝ плът. — Милостиви боже! Теса...

— Да — насърчи го тя, извивайки гръб.

Той застина за миг, за да си възвърне поне част от контрола, но това се оказа невъзможно. Обгърна я през талията и отново проникна в нея. Когато тя отпусна глава и сведе рамене, той спря само колкото да я обърне по гръб. Искаше да съзерцава лицето ѝ, когато стигнат до връхната точка. По накъсаното ѝ дишане и както се стегнаха ръцете ѝ усещаше, че тя приближава и за нея...

Тя стисна клепачи, изви глава назад и се отдаде на освобождението си. Конвулсиите ѝ докараха и него до крайна забрава.

За миг той реши, че умира. Ушите му бучаха. Зарови глава в косите ѝ и долови лекия аромат на розмарин. Главата ѝ бе извърната настрана, но той виждаше профила ѝ и удовлетвореното блаженство в изражението ѝ. Заля го топла вълна и на устните му разцъфна усмивка. Отпусна се и нежно я целуна по шията.

И бог вече не можеше да му помогне; той бе напълно изгубен.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Барнс внесе подноса с кафето. Чарли вече бе придърпал завивките над тях. Теса не бе сигурна дали някога отново изобщо ще помръдне, но трепна като изплашена сърна от лекото потропване на камериера по вратата. Чарли само се ухили, виждайки как тя стисна завивките и потъна по-дълбоко под тях. Камериерът остави поднос, отрупан с чинии и чайник, чието ухание я накара да вирне нос като куче надушило лисица.

— Какво кафе е това? — попита тя, щом Барнс излезе.

— Най-хубавото — отвърна Чарли, стана от леглото и донесе подноса. — Сладко ли го обичаш?

— Да.

— Чудесно. Пригответи се за удоволствието да те омае.

Теса се засмя и се облегна на възглавниците. Вече се чувстваше омаяна от удоволствие и то нямаше нищо общо с кафето. Наблюдаваше как Чарли, все още гол, налива напитката в две чаши. Беше красив, с дълги крайници, силен, строен и със златиста кожа на сутрешната светлина. Разрошената му тъмна коса падаше по раменете и отчасти закриваше лицето му, докато добавяше и малко мляко към ухаещата напитка. Тя не бе в състояние да откъсне очи от ръцете му и как мускулите му потрепват, докато бърка с лъжичката. Обърна се, за да вземе още нещо от подноса и погледът ѝ се спря на силния му гръб. Възхити се на краката му, здрави и мускулести от години езда и си припомни как сладостно се преплитат с нейните. Изчерви се при мисълта как лежи и го изпива с очи. В този момент той ѝ хвърли поглед през рамо.

— Харесва ли ти, мадам?

— Да — отвърна Теса. — Не всяка сутрин джентълмен ми поднася кафе.

Той се обърна с лице към нея. Беше очевидно, че не по-зле от нея съзнава колко е привлекателен.

— Твоята страст към кафето явно надминава моята, ако съдя по изражението на лицето ти.

Тя се изчерви още по-дълбоко.

— Не всяка сутрин привлекателен, гол джентълмен ми поднася кафе. Няма начин да не го намеря за ненадминато привлекателно.

Той се засмя.

— И го казваш още преди да го опиташ.

Като видя как я гледа и как непринудено се настанява до нея в леглото, притегляйки я към себе си с ръка, Теса си помисли, че ще ѝ хареса дори да ѝ поднесе вода от Темза. Подаде ѝ димяща чаша. Тя се усмихна и я вдигна към устните си.

— Е? — полюбопитства Чарли след секунди, загледан усмихнат в нея.

— Божествено е — въздъхна тя и отново отпи. — Повече от божествено. Не съм пила такава!

— Радвам се — обяви той и също вдигна чаша.

— Как се научи да го приготвяш така? — Тя вдиша аромата с наслада, преди пак да поеме глътка. — В състояние съм да изпия целия кафеник.

— Сега вече разкрих слабостта ти — зарадва се той. — Да, днес Бърнс се е постарал. Кафето е почти като на Гилбърт, лондонският ми готвач.

— Готвачът ти приготвя по-вкусно кафе?! — Смая се тя. — Как успява?

— Представа нямам, но му плащам цяло състояние, за да продължава да го приготвя така.

Чарли облегна глава на таблата и въздъхна; чувстваше се особено доволен от света днес. Теса, топла и нежна до него, простенваше блажено през няколко минути, когато отпиваше от комбинацията му от кафе, захарен петмез и мляко. Барнс постъпи умно да донесе всичко в отделни чайничета, та той да пожъне славата. На Чарли му допаднаше неподправеното възхищение, изписано на лицето ѝ, все едно ѝ е свалил луната и звездите.

Тя допи кафето и с въздишка погледна празната чаша.

— Ти наистина си най-лукавият човек, когото познавам.

— Но тази лукавост май ти допада.

— Да — съгласи се охотно тя.

— А и снощи изглеждаше доволна.

— Суетен си — обвини го тя, усмихна се и леко поруменя. — Знаеш, че е така.

— Харесва ми да те правя щастлива.

Усмивката ѝ стана замечтана.

— Напълно го постигаш.

Сърцето му трепна. Погледна как спокойно и удобно лежи тя в леглото му, с разпилени по раменете коси, а очите ѝ сияеха и го гледаха нежно. Не го наблюдаваше кокетно и пресметливо, не като граф — и наследник на богато херцогство, а топло и открито. Мисълта, че държи на него, а не на титлата му, му подежда по-силно от удар в гърдите. Искаше да я направи щастлива завинаги. Искаше тя да го гледа по този начин до края на живота му. Виждаше го такъв, какъвто е, а въпреки това му се възхищаваше. Когато беше с Теса, искаше да е по-добър, да я кара да се смее, да въздиша от удоволствие и да я държи в прегръдките си през всяка минута от денонощието.

— Трябва да се върна във Фром — обяви тя, но не със стегнатия, неспокоен тон, с който го заяви миналия път, а с известно съжаление. — Юджиния вероятно е полудяла от тревога.

Чарли си пое дълбоко въздух. Барнс бе изпратил писмото му до госпожа Бейтс, която — дълбоко се надяваше — щеше да схване истинския смисъл. Каквито и щети да беше нанесло на репутацията на Теса оставането ѝ през нощта в Мил Котидж, те нямаше да се оправят с връщането ѝ в града сега.

— Щеше ми се да останеш. Нужна ми е помощта ти.

Очите ѝ, ясни и любопитни, се отвориха.

— За какво?

Той се усмихна мрачно.

— Да изобличи Хайрам Скот.

* * *

— Това ли са всичките?

Тя гледаше купчината прокълнати брачни регистри, без видимо да разбира за какво става дума. Докато изпиха кафето и се справиха със закуската, Барнс донесе роклята ѝ. Изглеждаше като нова. Чарли

предложи да ѝ помогне да се облече, но истинските му намерения бяха очевидни; тя отмести ръката му и се засмя на готовността му да прекарат целия ден в леглото, когато ги чака работа. Беше шокиращо как му въздействаше тя. След като обясни какво предстои да се прави, Теса се захвана с готовност, а странното бе, че Чарли се изпълни с нова решителност.

Отвори един регистър. Беше ѝ обяснил всичко: какви улики са намерили от баща му; колко е напреднал в издирванията Джерард; каква роля подозираха, че играе Скот в тяхното опозоряване и колко много се нуждае от доказателства, за да претендира за херцогството си. И без това щеше да ѝ сподели всичко, но не го напускаше усещането, че от всичките му познати най-голяма вероятност има Теса да му помогне. Тя притежаваше логична мисъл и върховно търпение. А тъкмо това му липсваше. Дори след цялостните разкрития за Скот тя само стисна устни и очите ѝ проблеснаха, макар мъжът да бе нанесъл доста вреди и на нея. И точно както очакваше, тя бе готова веднага да се захване с проблема. Отидоха в градината, при масата, където преди няколко дни пиха лимонада, готови да се захванат с брачните регистри, но този път — заедно. Този път задачата не му се струваше толкова зловеща.

— Те са отпреди шейсет или повече години. Някои страници са избелели от времето, други са сериозно съсипани от влагата. Онова, което търся, може и въобще да не е в тях. Повярвай, не е като откриването на разход за нов чифт чорапи в сметките на едно домакинство.

— Но са само осем, а ти си прегледал вече три. Господин Скот знае ли за съществуването им?

Тя седна на стола, който той придърпа за нея.

— Нямам представа. — Чарли погледна отново регистрите и се сети, че брат му ги беше открил заровени в конюшня в далечно провинциално село. — По-скоро не ми се вярва.

— Чудесно. — Тя го дари с победоносна усмивка, взе един регистър и го отвори. — Значи не подозира, че сме на път да го заловим.

— Ако има някакви подозрения, то ги прикрива доста добре.

— Израженията на змиите нерядко издават намеренията им.

Той не се въздържа и се разсмя.

— Много добре си го разгадала.

Тя бавно прелистваше страниците и четеше.

— Защо, мислиш, ти помагам да го унищожим?

Чарли я погледна смаян, после отново прихна.

— Бог да ми е на помощ, ако някога ти се опълча за нещо.

— Сякаш досега не си го правил многократно! — възкликна тя уж засегната, но той долови плахата усмивка в крайчетата на устните ѝ.

— О, да. Пристигнах в Бат. Наистина сериозен грях. — Ухили се при строгия ѝ поглед. — А после бях толкова мил с госпожа Бейтс.

— Подлъга я с шери.

— *Великолепно* шери — отбеляза той. — Винаги прилъгвам единствено с най-отбрани изкушения.

— Негодник — промълви тя тихо, но гласът ѝ потреперваше от смях.

— Всичко бе замислено, за да се запозная с теб — добави той.

Тя го погледна с леко свъсени вежди. Не успяваше да определи дали се шегува, или не.

— Не знаеше коя съм.

— Знаех обаче, че Хайрам Скот ти е оставил писмо, а ти нетърпеливо го чакаше — отвърна Чарли. — Това ми стигаше.

— А защо просто не попита за него?

Забели очи преди отново да насочи поглед към страницата пред себе си.

Чарли се наведе напред. Допадаше му как тя хапе долната си устна при съсредоточаване; харесваше му и леко свъсеното ѝ чело.

— Тогава къде щеше да е предизвикателството?

Веждите на Теса се стрелнаха нагоре. Посочи с ръка прашните брачни регистри на масата.

— Нямах ли достатъчно голямо предизвикателство пред теб сега?

Усмивката на Чарли се изпари.

— Да...

Беше забравил, че времето му изтича, а доказателствата за неговата легитимност не бяха повече отколкото при заминаването му от Лондон. Не успяваше да разгадае постъпките на Скот. Не намери Дороти, не знаеше и къде да я търси. Бе прегледал едва три от осемте

брачни регистри. Всеки момент Едуард щеше да го извика да се върне в Лондон, за да се яви пред Комитета по неприкосновеност на титлата, за да се реши той ли е наследникът на херцога. Оставаше му една последна крачка: да се изправи пред Скот с надеждата да разруши все още непоклатимата му овладяност. В противен случай, няма да разполага с никакви неоспорими доказателства, че той е законният наследник на баща си. Без такива доказателства щяха да го лишат и от титлата, и от очакванията му, а сега — повече отколкото преди — подобен развой му се струваше съвършено неприемлив.

Доста време двамата работиха мълчаливо, а Барнс сервираше чай и кифлички. В един момент Чарли приключи с поредния регистър, бутна го настрана и тихо изруга.

— Извинявам се — побърза да се оправдае той, защото Теса рязко вдигна глава. — Не е редно да се държа така.

— Не подобава на херцог — отбеляза тя с весели пламъчета в зелените си очи.

Той се усмихна леко.

— Намираш ме недостоен за титлата, а? За жалост, скъпа, нямам друг избор. Не се сещам за нищо друго, което бих могъл да бъда.

— Не си ли представяш как ще изглеждаш като адвокат? — поинтересува се тя. — Или счетоводител?

Чарли потрепери малко пресилено, за да изрази отношението си към изброените професии.

— Хммм... — наклони тя глава развеселено. — Всъщност какво би могъл да бъде един джентълмен?

— Страх ме е дори да помисля какво би предложила. — Взе поредния регистър и го отвори със замах. — Като по чудо съм изпълнен с енергия да продължа диренето сега, когато така ясно очерта алтернативите ми.

— Нищо не ти пречи да правиш каквото искаш, както постъпваше досега — отбеляза Теса.

Той се изсмя с известна горчивина.

— Нямам нищо против да съм джентълмен, отдал се на удоволствия, но без титлата и състоянието животът ми ще е доста труден.

— Да, едва ли ще изобилства само с удоволствия — съгласи се тя. — Но няма нищо лошо да предприемеш нещо. И други титулувани

господа са го правили. Херцогът на Бриджуотър се отдаде на манията си за канали, след като му хрумна идеята. А затова се искат умения, не по-малко отколкото за построяването на канал.

— Да, но има титлата и състоянието си, на които да се облекне, ако хрумването му се провали — побърза да възрази Чарли. — Да не говорим за въгледобивните му мини. Но мислех, че няма да говорим повече за канали. Определено се наслушах на приказки за тях.

— Просто това първо ми дойде наум. Според мен прекалено често насърчават джентълмените да не правят нищо и да си угаждат на прищевките. Сякаш като си се родил богат, не се налага да правиш нищо. — Поклати глава, а на челото ѝ отново се появи лека бръчка. — Не го намирам за разумно.

— Колко революционно си настроена.

— О, не бих казала. Просто смятам, че е жалко да пращат образовани и възпитани мъже да разширят кръгозора си с пътешествия, а понеже разполагат с достатъчно пари, те никога не са гладни, не им е студено и се отдават единствено на хазарт, пиене и преследване на чужди съпруги. Такива мъже трябва да се впуснат в научни изследвания, защото разполагат със средства да преодоляват препятствията и нищо не ги обременява да откриват нови идеи. — Теса сви рамене, защото Чарли я погледна удивен. — Редно е да оставят на света нещо друго, освен цифрата след името и титлата си.

— С тази цифра идват и големи отговорности — побърза да се защити той.

Неволно трепна от думите ѝ. С какво щяха да го запомнят, освен че е осемнадесетият херцог на Дърам? Ако, разбира се, въобще получи титлата.

— Огромни — съгласи се тя и отново се захвана да чете. — Брат ми е виконт и съдбата му е по-лека.

— Така е. Един херцог седи в Парламента, влияе на правителството, управлява имотите си... Това не е ли достатъчно?

Тя го погледна.

— В Парламента най-често се обсъждат тарифите върху зърното. Прекалено отдавна жените са изключени от тези сфери. Единственият начин една жена да притежава своя собственост е, ако е вдовица или стара мома в напреднала възраст, а и тогава зависи от позволенията или толерантността на мъжете.

— Да — кимна той, потресен от думите ѝ. Тя, естествено, беше права. Не се ли раздражни от нейно име, като видя как лорд Грегъри Атуд се държи с нея? Не видя ли как господин Скот я игнорира, за да му засвидетелства цялото си внимание, макар Теса да знаеше много повече за канала, отколкото него? Наистина не бе честно да отстраняват или пренебрегват интелигентна, способна жена само заради пола ѝ. — Напълно те подкрепям — промълви той почти на себе си.

— Сериозно ли? — погледна го тя с широко отворени очи.

— Шегуваше ли се?

— Не, но... — На лицето ѝ се появи доволна усмивка. — Наистина благородна подкрепа. Ти си доста почтен мъж.

Той се ухили.

— Благодаря, мадам. Хайде сега да се захващаме на работа, за да получа известно влияние, а не да стана фермер, отглеждащ свине.

Теса се засмя.

— Май вече си се захванал. Виж прасето върху онзи регистър.

Той погледна към книгите. Всички бяха пострадали от дъждовете и върху една от кориците голямо тъмно петно доста наподобяваше свиня. Засмя се.

— Така излиза. Можеш да се обръщаш към мен с Чарли, свинския фермер.

— Не се съмнявам, че би се справил, ако се захванеш.

След този делови коментар тя се наведе към регистъра пред себе си и млъкна.

— Да, мадам.

Все още ухилен той последва примера ѝ, като се питаше как намира такова огромно удоволствие в тази задача, само защото Теса е до него, и колко непосилна му се струваше едва преди няколко дни, когато проучваше сам регистрите.

Един час по-късно той намери каквото търсеше. На устните му се появи лека усмивка и той погледна крадешком Теса. Беше красива от всякога със съсредоточеното си изражение, докато обръщаше страниците. Пак погледна регистъра пред себе си и отново видя името на баща си — бе изписано с вече избледняло мастило, но все още се четеше. За момент го погледна невярващо. Подписът отдолу се различаваше от познатия му, но откакто се помнеше баща му бе

„Дърам“, а не господин Франсис де Лейси, както се бе подписал в регистъра през 1752 година.

— Теса — обади се той тихо. Не откъсваше очи от името. Тук, с избледняло мастило, бе доказателството, че баща му наистина бе застанал до темпераментна актриса в странноприемница в Лудгейт и за добро или по-скоро за зло, се бе оженил за нея. *Събрани в брачен съюз, на дванадесетия ден от юни, Франсис Лейси, ерген, и госпожица Дороти Коуп, мома.* — Намерих го.

Тя мигом застана до него.

— Боже — прошепна Теса. — Затова не си я открил досега. В регистъра името на булката е отбелязано като Дороти Коуп, както споменава и баща ти. Но после някой е прекарал черта през името Коуп и е написал със ситни сбити букви над него името Суайн. В закръгления подпис на жената отдолу ясно се чете Дороти Суайн.

— Суайн, не Коуп — промърмори Чарли. — Чудя се кой и кога го е сменил.

— Най-важно е какво е станало с нея — отбеляза практично Теса. — Сега поне ще търсиш правилния човек.

Чарли се отърси от унеса, който го обзе при вида на подписа на баща му — така уверен, младежки, окрилен от безразсъдна любов, без да си дава сметка как това ще хвърли сянка върху живота му след десетилетия.

— Да — промълви той. — И сега знам откъде да започна.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващото утро Чарли се облече както подобава на херцог. Беше занижил обичайните си изисквания към шивашкото изкуство, ала сега си възвърна не само отличната форма, поддържана в Лондон, но дори я надмина. Барнс се суетеше, обръсна го с обичайното си старание и донесе кутия с обсипани със скъпоценни камъни игли за вратовръзка и сребърни ланци за часовник. Чарли си хвърли последен поглед в огледалото и дори той остана впечатлен.

Отиде с карета до Меле. Намери Скот в офиса му в леярната, предоволен да го приеме.

— Влезте, милорд, влезте. — Скот побърза да придърпа стол. — Да ви предложи ли нещо освежително?

Чарли отказа. С крайчето на окото си видя дървения надпис отвън „СКОТ И СУЕЙН, ЖЕЛЕЗОДОБИВ“

— Не и днес, благодаря. Дошъл съм по работа.

— Чудесно. — Усмивката на Скот стана по-широка, а очите му заблестяха. — Радвам се да го чуя.

— Не се съмнявам — промърмори Чарли. — Разкажи ми за леярната си. Семеен бизнес ли е?

— Да, сър. От три поколения. Дядо ми я основа.

— Скот или Суайн? — попита Чарли импулсивно.

Леко изненадан, Скот премигна.

— Всъщност Суайн. Бащата на майка ми. Моят баща се включи, когато се ожени за нея и я пое след смъртта на дядо.

Чарли кимна, подреждайки информацията в ума си. Най-после се появи някаква връзка.

— И сега е твоя?

Домакинът му изглеждаше малко смутен.

— Да. Татко е доста възрастен и се оттегли преди няколко години.

— Хммм... — Чарли закрачи из помещението, мислейки усилено. — Много добре...

— Имате ли други въпроси? — обади се Скот след малко. — Ако желаете да видите всички счетоводни книги, които господин Толбойс донесе от Пул, с радост...

— Какво става с шлюзовете? — попита Чарли внезапно.

Скот застина за миг.

— Какво за тях, сър?

— Чух, че са изпробвани само веднъж — отвърна Чарли. Най-после седна на стола, предложен му от Скот преди малко. — Правени ли са повторни изпитания?

Скот бавно се отпусна на стола срещу него.

— Да, частични. За да се определи здравината на клапите.

— Приемам, че си доволен от конструкцията на шлюзовете. — Направи пауза и повтори нещо чуто от Теса. — На места по трасето на канала има големи спадове. За успеха на начинанието са жизненоважни надеждни шлюзове. Разбираш, предполагам, моята загриженост.

— Естествено. Уверявам ви: шлюзовете ще изпълнят предназначението си, милорд.

Усмивката на Скот бе малко вдървена; видимо лъжеше.

Чарли размисли. След като разпозна, че в момента Скот лъже, тогава какво да каже за случаите, когато се опита да го притисне за изнудването? Или сега се досети, че е лъжа, благодарение на информацията от господин Лестър?

Чарли се отърси от обзелите го съмнения. Явно Скот бе пуснал онези писма и по един или друг начин той възнамеряваше да го принуди да си признае или се издаде.

— Да ви впиша ли в списъка на акционерите? — обади се Скот, за да наруши мълчанието на Чарли, продължило прекалено дълго. Извади тефтер от чекмеджето и вдигна поглед; дежурната усмивка отново се бе появила на лицето му. — Ако нямате други въпроси, разбира се.

Чарли наклони глава и се приготви да нанесе удара си.

— Да, обезателно. — Наблюдаваше как Скот отваря мастилницата и топва вътре перодръжката. Изчака да приближи перото до хартията. — Най-добре да използвате новата ми титла. Сега, след като баща ми почина, скоро ще стана херцог Дърам.

Скот вдигна очи; лицето му изразяваше неподправено удивление.

— Херцог на Дърам?! Боже, Ваша светлост... Нямах никаква представа!

— Нима? — усмивката на Чарли бе тънка и студена. — Подозирахте, струва ми се.

— Ни най-малко, сър — възкликна Скот. — От къде на къде?

Чарли го наблюдаваше внимателно. Скот очевидно бе изненадан, но не показваше видима паника или вина. Нямахше логика. Или през цялото време Скот е бил наясно кой е той и е имал предостатъчно време да се подготви за този сблъсък, или в момента откриваше, че обектът на неговото изнудване обръща нещата в своя полза и следователно е редно да бъде разтревожен. Вместо това Хайрам Скот бе само леко смутен, макар и видимо доволен. Въобще не приличаше на притеснения човек относно шлюзовете.

— Беше оповестено във вестниците.

— Да, да... Видях нещо, свързано с името... Вярно... — Скот прочисти гърло. — Нямах представа, че вие сте наследникът, милорд... Ваша светлост.

— Аз съм. — Чарли направи пауза. — Нима не чу нищо свързано с титлата? — Нещо пробягна по лицето на Скот, но не и тревога. Положението беше вбесяващо. Чарли искаше мъжът да се гърчи като червей на кукичка, да разбере, че е заловен и да трепери пред евентуалното възмездие. — Но това няма да повлияе на решенията ми днес.

— Но естествено! Дори не съм предполагал подобно нещо — обади се бързо Скот, така изненадан, че очевидно смайването му не бе подправено. — Тук, в Съмърсет, не следя лондонските клюки. Пък и аз съм бизнесмен. Стига някой да иска да направи инвестиция, насреща съм. Не ме интересуват подробности от личния живот на хората. Кой няма от време на време неприятности заради жена или игра на карти?

Засмя се и хвърли на Чарли красноречив поглед.

— Така е. Но изглеждаш притеснен. Исках само да успокоя колебанията ти относно намеренията ми.

Скот се усмихна, видимо отново в добро разположение на духа.

— От графа на Дърам?! Не, нямам съмнения. Положението на Ваша светлост и състоянието на именията ви са добре известни, дори в провинцията. — Все така усмихнат се наведе напред и сниши глас. — Дори се чувствам някак свързан с Ваша светлост. Стара семейна

история, доста разкрасена през годините, но вероятно ще ви е забавна. Някога майка ми се е познавала с баща ви.

Чарли запази безизразно изражение, макар и силно шокиран. Нима Скот възнамеряваше да продължи с изнудването си и сега, лице в лице срещу него? Та тогава той е най-дръзкият или непохватен престъпник в историята на Англия.

— Така ли? — възвърна той нехайния си тон. — И как по-конкретно?

— Не е била най-изисканата връзка. — Скот отново се засмя. — Срещнали се в Лондон, когато баща ви е бил млад мъж, а майка ми — красиво младо момиче — и... Ами... Тя винаги се изказваше ласкаво за него. Бях малък, когато тя почина, но помня как щастливо се засмя, когато откри, че е наследил херцогство. „Можех да съм херцогиня“, обичаше да повтаря тя. „Почти да си хвана херцог“. — Скот се усмихна широко. — Колко странно да се срещнем след толкова години и да се захванем със съвместен бизнес.

Чарли не помръдна. Опасяваше се, че ако го направи, няма да се въздържи и ще размаже самодоволното лице на Скот. Как смее този негодник да се отнася с подобно нехайство към злепоставящия брак на Дърам и да гледа на грешката на баща му като на забавна шега? Как смее да го изнудва чрез писма, да заплашва да провали живота и на Чарли, и на братята му, а после да седи ухилен насреща му като самодоволен котарак, изпил млякото?

— Майка ти е била Дороти Суайн — процеди той през зъби.

— Да, да. Точно така. — Скот се усмихваше приятно изненадан. — Да разбирам ли, че баща ви си е спомнял за нея? В такъв случай тя щеше да е много доволна.

— Да, господи Скот, спомняше си я. Даже прекалено добре. — Чарли извади първото изнудваческо писмо от джоба си, постави го на масата и го остави да се отвори. Проклетите думи се виждаха ясно. *Знам за Дороти Коуп.* — Както ти се погрижи да стане.

Лицето на домакина му бе така лишено от всякакво изражение, че почти беше комично.

— Моля, сър? Какво имате предвид? Коя е Дороти Коуп?

Чарли измъкна и второто омразно писмо и го постави върху първото. *Тайната ви ще бъде огласена.*

— Подписала се е в регистъра като Дороти Суайн, но баща ми я е познавал като Дороти Коуп. Пощенският чиновник в Бат те е запомнил. След скорошното ти посещение в града е дал името ти на брат ми. Не сме открили още пощенски чиновник в Лондон, готов да се закълне, че ти си пратил и другите писма, но почеркът съвпада. — Прибави третото и четвъртото писмо, към купчината, без да откъсва очи от Хайрам Скот. Тях ги остави прегънати, но вече знаеше всяка дума наизуст. *Пет хиляди паунда в златни монети, оставени до гроба на Джеймс Адисън Флетчър, в църквата „Сейнт Мартин“ ще купят мълчанието ми. Миналото никога не се забравя. Ще те унищожи.* — Доколкото знам, изнудването е наказуемо — добави той.

Лицето на господин Скот пребледня, докато гледаше писмата.

— Милорд... Ваша светлост... Не знам за какво говорите — заекна той. — Изнудване? Никога не бих... При никакви обстоятелства...

— Вероятно си забравил съдържанието на писмата. Моля, прочети ги отново. Виж внимателно какво пише.

Чарли постави ръце върху дръжката на бастуна си.

Скот навлажни устни. Докато Чарли вадеше писмата, се бе свил на стола, но сега бавно се пресегна и взе едно наслука. Разчупи печата и прочете единственото изречение вътре.

— Аз не съм писал това — обяви той, дишайки тежко. Взе друго писмо. — Нито пък това. — Взе останалите две и ги прочете. — Ваша светлост, кълна се, не съм писал тези писма!

— Но си ги изпратил! — Чарли се навъси и го изгледа изпепеляващо. — Ако не си ги писал ти, тогава — кой?

Скот остави писмата и опря длани в писалището, сякаш искаше да запази равновесие. Имаше вид на човек, готов да повърне закуската си върху плота.

— Негова светлост — обяви той с дрезгав глас. — Той е единственият...

— Негова светлост — повтори Чарли високомерно, макар сърцето му да се сви при последните думи.

Имаше, естествено, и друг... Но въпросът бе кой го лишаваше от перспективата да открие истината. Чарли имаше лошо предчувствие, че се досеща чие име ще спомене Скот; беше го чул в Бат, макар и мимоходом, и го бе отхвърлил с убеждението, че е прекалено

невероятно и явно става въпрос за съвпадение. Възможно е да е грешал през цялото време...

Ала продължаваше зорко да наблюдава Скот.

— Звучи ми неправдоподобно. Пращал си чужди писма, а същевременно не си знаел съдържанието им, така ли?

— Не, не, нямах представа. Направих го като услуга. — Скот гледаше писмата с неприкрито смайване. — Ако знаех... Ако се досещах какво пише, никога нямаше да ги пусна.

— Не съм склонен да ти вярвам. Не си олицетворение на честността, нали? Каза на госпожа Невил, че имаш доста инвеститори, а всъщност набираш средства и отчаяно търсиш нови вложители. Опитваш се да привлечеш и мен, защото очакваш главните акционери да започват да си искат парите обратно, понеже шлюзовете са скъпи и трудно се правят. Ти си мошеник, господин Скот, а мошениците отиват в затвора.

Скот го стрелна с гневен поглед. Гняв измести първоначалното му смайване.

— Лъжец ли ме наричате?

— И изнудвач — добави Чарли.

— Кой ви каза, че шлюзовете са негодни? Да, има известни проблеми, но с малко време...

— Не ме интересува канала — прекъсна го Чарли. — Само писмата.

— Не съм ги писал аз. Нямах представа какво е съдържанието им. В противен случай нямаше да ги пратя. Как смееете да ме наричате мошеник...

— Смея, защото твоята заплаха към баща ми ни навлече доста неприятности! — Чарли светкавично скочи от стола и опря длани върху писалището. Наведе се към Скот, готов да го убие. — Кога почина майка ти?

Все още имаше шанс нещата да се изяснят. Скот каза, че е бил момче по онова време, а бе поне десетина години по-голям от него. Стига Дороти да е починала преди април 1774 година, женитбата на Дърам с херцогинята беше законна; Чарли и братята му се явяваха негови неоспорими наследници. Всичко зависеше от датата...

— Как смееете... — подхвана Скот бесен, но Чарли го прекъсна.

— В състояние съм да те съсипя — заплаши той тихо, но решително. — Мога и няма да се поколебая. Кога умря майка ти?

— През седемдесет и трета — изкрещя Скот. — През ноември, седемдесет и трета. Наистина при първия сняг.

Хиляда седемстотин седемдесет и трета. Чарли си пое дълбоко въздух. Датата му подейства като отговор на дълга, отчаяна молитва. Отпусна глава и рамене и изчака гневът да го напусне; 1773 година.

— Слава богу — промърмори той.

Скот отмести стола си и скочи на крака.

— Съжалявам за участието си, колкото и да е било неволно, в неприятностите ви, но прекалихте, сър!

Чарли си пое дълбоко въздух.

— Позволи ми да обясня. Не ти си моят враг, очевидно. — Отново седна. Вече знаеше какво се е случило с Дороти Коуп и не се налагаше повече да мълчи. — Майка ти не само е познавала баща ми. Не е било мимолетна връзка. В продължение на няколко седмици през 1752 година са били женени.

До момента Скот го наблюдаваше с недоверие и неприязън, но сега зяпна.

— Какво?!

— Не го ли е споменавала? Явно не, щом се е омъжила повторно. — Чарли сви рамене. — Сватбата е била в кметството. По въпроса знам само от писмото, написано от баща ми на смъртния му одър. С него ни умолява за прошка, задето толкова дълго е пазил тайната.

Скот се изчерви.

— Разполагате с доказателства за това, нали?

— Имам писмото на баща си, в което описва женитбата, раздялата им и в кой регистър са имената им и саморъчните им подписи. Можеш да го видиш, ако желаеш.

— Милостиви боже. — Лицето на мъжа стана сивкаво. — Но тогава... майка ми е извършила двубрачие — поизнесе той бавно. — Значи брат ми и аз...

Чарли го изгледа непроницаемо.

— Копелета ли? Да. Знам какво е усещането. — Даже прекалено добре; до този момент Чарли се бе опасявал, че ще излезе обратното: той, Джерард и Едуард да се окажат незаконородени и да бъдат лишени от полагаемото им се наследство от баща им. Недоумяваше

какво щеше да предприеме, ако Скот бе споменал дата за смъртта на майка си след 1774 година, но това сега нямаше значение. Хвала на всички светци. Започна дори да изпитва известно съчувствие към мъжа срещу себе си. — Извинявам се за грубия си тон преди малко и невъздържаността си, плод на гнева ми.

— Мили боже — прошепна Скот напълно потресен. — Тя така и никога не ни каза...

Думите от писмото — изповед на Дърам отекнаха в главата на Чарли.

— Баща ми е считал брака за разтрогнат и вероятно за невалиден още от самото начало. Въпреки това решил да не се жени отново и почти изпълнил закана си. Едва като получил титлата, му хрумнало, че в очите на закона може още да е женен за нея. Опитал да я открие, но не успял. — Направи пауза. Възможно е Дороти да е искала не по-малко от него да забрави за женитбата. Ако историята на Скот беше вярна, по времето, когато бащата на Чарли е станал Дърам, тя вече е имала ново семейство и деца, за които да мисли. Ако някой от двамата можеше да бъде обвинен в двуженство, това определено бе Дороти, а не Дърам. Освен това херцогът е щял да получи развод заради повторната ѝ женитба, стига да е знаел как са се развили събитията и да спести на законните си синове всички тези неприятности. — Какво ти е разказвала за пребиваването си в Лондон?

Скот потрепери, сякаш се измъкваше от някакъв унес.

— Ами отишла там доста млада — подхвана той глухо. — За приключение. В Меле е доста тихо и скучно, особено за енергична натура като майка ми. Искала е нещо повече, но успяла да си намери работа рамо като шивачка и две години по-късно се върнала тук.

— Според баща ми била актриса, когато са се запознали.

По-възрастният събеседник трепна, но не възрази.

— Твърдеше, че се срещнала с мъж, който станал херцог на Дърам, и говореше ласкаво за него. От всичките намигвания и намеци се досещах за неговите ухажвания и доста приятелско държание. Шегуваше се пред баща ми, че е щяла да стане херцогиня, ако не се била върнала в Съмърсет, за да се омъжи за него. Май никой не ѝ вярваше, но майка ми наистина бе пленителна. Баща ми разправяше как бил омагьосан още щом я зърнал. Като момче ми се струваше, че

ако мама реши да впечатли мъж, никой няма да ѝ устои, бил той херцог или коминочистач.

Прокара ръка през лицето си. За миг придоби вид на човек, готов да се разплаче.

Чарли се досещаше как се чувства. Преди няколко седмици и той изпитваше същата мъка за майка си, опасявайки се, че паметта ѝ ще бъде осквернена и тя вече няма да е любимата и оплаквана херцогиня на Дърам, а без да подозира съпруга на двуженец.

— Ще ми се никога повече да не говорим за това — подхвърли той вече по-меко. — И ти желаеш същото, сигурен съм. Но ми трябва доказателство за смъртта ѝ.

Скот вдигна тъжен, невиждащ поглед.

— Милорд... Ваша светлост, не знаех. Чух слухове за оспорване на титлата на Дърам, но не съм подозирал съучастие на майка ми. Дори през ум не ми е минавало, че вие сте бъдещият херцог. Кълна ви се във всичко свято за мен: не съм писал тези писма!

Дълго време Чарли мълча. Вече не така овладян и самоуверен, Скот приличаше на изненадан и нападнат човек, но същевременно колкото ужасен, толкова и разгневен.

— Господин Скот, нямам никакво желание да сипя клевети по адрес на майка ти. Нямам интерес да оспорвам законността на брака ѝ с баща ти. Точно обратното. При възможност да докажа, че никога не е била омъжена за баща ми, щях да го направя. Ако съдът обаче реши да приеме брака им за валиден, макар и сключен в странноприемница от съмнителен свещеник, който никога не е имал енория, абсолютно наложително е да докажа, че Дороти Суайн е починала, преди баща ми да се венчае отново.

— За да получите наследството и да бъдете законороден — промълви Скот.

— Да. Ще ти бъда много благодарен за помощта ти. Много.

По-възрастният мъж изглежда долови подтекста. Пое дълбоко въздух и кимна. Ако реши, Чарли можеше да хвърли сериозни съмнения върху наследството на Хайрам Скот. Това бе последното, от което Скот се нуждаеше, особено докато се опитва да спаси бизнеса си и проекта за канала. Да не говорим за тревогите на любимото му семейство, научат ли скандалната тайна на любимата му майка.

Не на последно място стоеше и проблемът със счетоводните книги. Нанесените в скоро време промени показваха розова картина, но няколко неудобни въпроса и недискретни подмятания щяха да предизвикат разследване от страна на Парламента. Без да е най-успешното начинание, във властта на Чарли беше проектът за канала да се осъществи веднага.

Приеме ли да сътрудничи, Скот щеше да си спечели благоразположението на херцога.

— Идете в църквата в Нънней — подхвана Скот тихо. — Пасторът ще ви покаже необходимото. Тя се е омъжила там и е погребана в църковното гробище. Преди да се омъжи за баща ми се е казвала Хестър Дороти Суайн. Всички я наричаха Хестър, но в Лондон вероятно е използвала второто си име.

— Добре. — Чарли събра писмата. Подозираше, че знае отговора на последния си въпрос, но все пак го зададе. — Изпратил си тези писма като услуга. Поне така твърдиш. На кого направи тази услуга?

Хайрам Скот преглътна.

— Един от най-големите ни инвеститори. Разказах му историята на майка си в пристъп на желание да се похваля. Няма как иначе да го определя... Възможно е да съм намекнал за някаква връзка с покойния херцог. Той видимо се развесели — отдавна се познавал с Негова светлост, но от години не разговаряли. Помоли ме да пусна писмата, когато отида в Бат или Бристол, защото не можело да се разчита на пощите в Съмърсет. Доста щедро инвестира в канала и го подкрепи в Парламента. С удоволствие приех да му свърша тази дребна услуга...

— И името му е? — настойчиво попита Чарли, неволно стягайки се.

Скот го погледна и отговори така, както Чарли се опасяваше:

— Графът на Уорли, сър.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сивата кула на малката старинна църква в Нънней се издигаше над спретнатите градини наоколо. Чарли отвори портата и даде път на Теса първа да мине по пътеката към солидната дървена врата. Вътре беше хладно. Теса изпита чувството, че отново върви към олтара, стъпвайки по цветните петна по пода, хвърляни от светлината, която се процежда през витражите. Беше тихо и спокойно, а сърцето ѝ бе свито, защото мечтаеше Чарли да открие тук търсените отговори.

Стигнаха до олтара. Никой не се появи да ги посрещне. Чарли прочисти гърло.

— Добър ден — поздрави той високо и гласът му изкълтя в помещението. — Има ли някого?

Отговор не последва. Теса го погледна. От начина, по който стискаше ръката ѝ, усещаше напрежението му.

— Да отидем сами да разгледаме надгробните паметници — предложи тя.

— Добре — съгласи се той, след като огледа още веднъж празния Божи храм.

Отидоха до гробището отзад — малко, спретнато и добре поддържано. Между гробовете се виеше тясна пътека. Търсеха стар надгробен паметник и не им отне много време да го открият.

— Ето го — спря той рязко.

Теса погледна плочата пред тях. Леко килната на една страна, тя стърчеше над скромен гроб. Сред тревата по него растяха диви цветя, леко поклащани от вятъра.

Хестър Дороти

Съпруга на Хайрам Скот

Четирийсетгодишна

Погребана на 7 декември 1773 г.

Ето го доказателството.

Усети как тръпка премина през тялото на Чарли. Пръстите му леко отпуснаха ръката ѝ.

— Мога ли да ви помогна.

Теса се сепна от приятния глас зад тях и се обърна. Мъж на средна възраст, в расо, стоеше на пътеката и им се усмихваше.

— Едгар Томас, свещеникът.

Тя направи реверанс.

— Благодаря, сър. Това е лорд Грешам, а аз съм госпожа Невил.

— Приятно ми е да се запознаем. Определен гроб ли търсите?

— Да — отвърна Чарли. — Този. Отдавна ли сте в енорията, господин Томас?

— От близо двайсет и пет години — отвърна той усмихнат. — Предишният енорийски свещеник бе служил тук четирийсет години. — Погледна надгробния паметник зад тях. — Роднини ли сте на семейство Скот?

— Познаваме господин Хайрам Скот от Меле — обясни Чарли. — Той ни насочи насам. Да влезем някъде да поговорим.

— Разбира се. — Господин Томас ги поведе към близката къща и изпрати прислужницата си за освежителна напитка. — Всички седнаха и той попита: — Как да ви помогна?

С добре обмислени думи Чарли обясни какво им трябва и подаде на господин Томас писмото от Хайрам Скот, с което го молеше за помощ. Чаят пристигна. Теса го наля мълчаливо и се приготви да слуша.

След като Чарли намери вписания в регистъра брак, тя се върна във Фром с усещането, че идилията е свършила. Предишният ден Чарли се бе видял със Скот; после се бе отбил във Фром и я бе попитал дали ще го придружи до Нънней, за да потърсят гроба на Дороти. През цялото време бе изключително сериозен и вглъбен; разказа ѝ за посещението си при Скот, но не така разпалено и емоционално, както тя очакваше.

Личеше си с какво старание избягва да отговори на въпросите ѝ за истинския изнудвач, лорд Уорли. Като се изключи беглото му споменаване от господин Скот по време на злополучната вечеря, Теса не бе чувала за него. При опита да попита обаче защо би пращал заплашителни писма на херцога, Чарли смени темата. Самата тя не умееше да лъже, но определено долови нежеланието му — каквато и да беше причината — да ѝ отговори. Останалият без отговор въпрос

замря, но в сърцето ѝ се загнезди зрънце съмнение, че грижите на Чарли няма да приключат с откриването на Дороти Коуп.

— Боже, доста деликатно положение — възкликна господин Томас след разказа на Чарли. — С радост ще удостоверя, разбира се, кога е починала госпожа Скот, но се надявам това да не бъде широко огласявано. Господин Хайрам Скот и по-малкият му брат са от тази енория и не ми се ще да им причиня болка или неудобство. Говорите за събития станали преди десетилетия.

— И аз, уверявам ви, не желая да се разчува излишно — побърза да го успокои Чарли. — Позоваването на името на дамата ми е нужно само за да уточня, че е починала преди родителите ми да се венчаят. Нито възнамерявам да огласявам тайната ѝ женитба с баща ми, нито да причинявам излишни тревоги на семейството ѝ. Хайрам Скот е съгласен да не застрашава по никакъв начин основателните ми претенции към полагащата ми се титла.

— Добре, милорд. — Свещеникът се изправи. — С радост ще ви дам писмо. Изчакайте ме няколко минути.

Той излезе, а Теса погледна Чарли несигурно. Продължаваше да е разсеян и напрегнат, а ръката върху коляното му бе стисната в юмрук.

— Нали само от това се нуждаеш? — престаши се да попита тя най-накрая. — Има ли друго, което да попречи на искането ти?

Той ѝ бе предоставил да прочете всички документи от брат си, включително и иска, заведен в Министерството на вътрешните работи в Лондон. Теса не беше адвокат, но според нея само този ранен брак се явяваше препятствие Чарли да получи титлата херцог.

Той се изтръгна от унеса си.

— Едва ли трябва да представя нещо друго на адвокатите си.

— Но нещо друго ли не е наред?

Почти се страхуваше от отговора. Очевидно нещо не беше наред, но нямаше представа какво е.

В продължение на няколко минути той не отговори, а след това заяви:

— Нещо, за което само аз съм виновен.

Чутото въобще не ѝ хареса. Вторачи се в чашата си с чай. И двамата потънаха в мълчание, изчаквайки господин Томас да се върне.

— Заповядайте, сър — връчи той писмо на Чарли. — С радост ще го запечатам, след като го прочетете.

— Благодаря. — Чарли го прочете и му го върна. — Много ми помогнахте. Няма да го забравя.

— Благодаря, Ваша светлост. — Господин Томас се поклони и запечата писмото. — Ако има друго, с което да помогна, с радост ще откликна.

— Добре. Желая ви приятен ден.

На връщане към Фром мълчаха. Чарли бе потънал в мислите си, а Теса не искаше да го безпокои. Не намираше как да определи поведението на Чарли в Нънней, освен като „високомерно“. Той не бе веселият ѝ, очарователен любовник, а наследствен херцог, вгълбен в себе си. Чувстваше се глупаво, че след като така често го бе упреждала в несериозност, сега ѝ се иска отново да е безгрижен и нехаен.

Ала вероятно в това се състоеше грешката ѝ. Той въобще не бе неин и е възможно това да е истинската му природа.

По пътя до Мил Котидж тя едва издържаше.

— Какво стана при господин Скот? — не се стърпя да попита тя, когато каретата спря. — Защо лорд Уорли изнудва баща ти? Очаквах днешния развой на събитията да те удовлетвори, но явно не се получи. Какво има, Чарли?

Той мълчаливо я хвана за ръката и така бързо я дръпна, че тя едва не загуби равновесие. Заобиколиха конюшнията и я отведе на тревистата морава, където преди няколко дни пиха лимонада. Теса прикрепяше шапката си с ръка, за да не падне, докато той я теглеше към рушащите се каменни стъпала на старата мелница.

— Какво има? — настоя тя повторно, останала почти без дъх, когато той я придърпа към мястото, където някога се бе въртял воденичният камък.

— Нищо — отвърна той и я целуна, притискайки я към стената.

Тя неволно затвори очи, потопила се в магията на настойчивите му и настоятелни устни. Едната му ръка придържаше тила ѝ, а другата се приплъзваше по гърба, талията и накрая по бедрата, за да я притисне по-силно към себе си, та тя да усети ерекцията му.

— Чарли... — успя тя да промълви, когато устата му се откъсна от нейната.

Сърцето ѝ биеше лудо. Неволно се вкопчи в ръкавите на жакета му.

— Тихо... — Той отмести ръката ѝ от своята и свали ръкавицата ѝ. — После ще говорим. — Постави дланта ѝ върху слабините си. — Разтвори си краката за мен.

— Тук?!

Тя го зяпна въпреки обзелата ѝ страстна замаяност.

— Направи го — подкани той с кадифен, но не търпящ възражения тон.

Теса усети как гърлото ѝ се свива. Бяха навън... Вярно, не на показ, но...

Тя отмести десния си крак няколко сантиметра.

Сега очите му бяха по-черни от въглени.

— Още — изръмжа той приглушено.

Приплъзна ръката ѝ нагоре-надолу, за да ѝ покаже колко е възбуден.

Теса вирна брадичка. Дяволите да го вземат, сега и тя бе възбудена. Покорно вдигна коляно и обви крака му със своя.

— Така... — промълви той и отново впи устни в нейните.

Освободи ръката си от неговата и започна да гали възбудения му член. С другата си ръка го обгърна през врата, за да запази равновесие. Без да откъсва устни от нейните, той започна да вдига полите ѝ. Пръстите му се плъзнаха по меката кожа между бедрата ѝ. Теса неволно простена. Палецът му напипа онова чувствително място и леко се плъзна в нея. Тя само мечтаеше той да го прави отново и отново. Свали ръка от врата му и се захвана с копчетата на панталона му.

Теса едва си поемаше въздух, когато плъзна длан под плата. Усети как мускулите на гърдите му се стягат и как той пъха пръст още по-дълбоко в нея. В следващия миг я изненада, защото я повдигна във въздуха и остави срамните ѝ устни да обгърнат члена му. Теса впи ръце в раменете му и се притисна още по-силно към Чарли. Той се облегна на стената и започна да обладава Теса с бърз, равномерен ритъм. Не спря дори когато тя, достигнала върха, извика. Само я повдигна по-високо, а после я отпусна и на свой ред затрепери, достигнал до оргазъм.

— Скъпа...

Целувката му бе нежна, макар ръцете му да потреперваха, а гърдите му да поемаха накъсано въздух.

Все още със затворени очи Теса облегна буза на рамото му. Скъпа... Той ѝ бе повече от скъп, повече от любовник. От първия миг, когато го зърна, знаеше, че Чарли е опасен. Не предполагаше обаче до каква степен ще попадне под чара му и ще бъде готова да се подчинява на всичките му желания. Той нахлу в живота ѝ, спечели уважението ѝ, изцяло плени тялото ѝ, а сега бе откраднал и сърцето ѝ.

Бе готова изцяло да му се пренесе в жертва. Чувстваше се като сламка, която пламва всеки път, когато той я докосне.

Той си пое дълбоко дъх и бавно я пусна да стъпи. Трябваше им известно време, за да освободят преплетените си крайници. Като я хвана ласкаво за ръка, Чарли я изведе от мелницата и я поведе към масата и столовете на поляната. При вида на каната прясна лимонада и чашите, явно подредени от ръката на невидим прислужник, Теса се изчерви. Какво ли си е помислил Барнс за тях, когато хукнаха така към мелницата, а сега се появяват отново?

Седна и напълни две чаша, но Чарли остана прав. Безгрижното му изражение изчезна, когато извади писмото на свещеника от Нънней.

Теса чакаше, но той мълчеше. Отпи лимонада. Питаше се какво ли е върнало сериозното му изражение.

— Още ли си гневен на баща си? — Той я погледна озадачен. — Заради скандала — уточни тя. — Заради всичките трудности, които ти създава.

Чарли въздъхна.

— Да съм гневен? Не... — Поколеба се и отново прибра писмото в джоба. — Трябва да предприема кратко пътуване.

— О? — Теса премигна. Вероятно щеше да иде при брат си. — До Бат ли?

— Не.

— До... Лондон? — попита тя неуверено.

Налагаше се да отиде в Лондон, да предостави писмото на свещеника, за да уреди титлата си, а отиде ли — нямаше причина да се връща във Фром.

— Не.

Не я гледаше, бе вперил взор в пътя.

Тя навлажни устни.

— Да се видиш с лорд Уорли ли?

Кимна едва забележимо.

Тя отново отпи от лимонадата. Той не бе докоснал своята. Тя остави чашата си и тихо попита:

— Какво ще правиш?

— Дълга му извинение — отвърна той със странни нотки в гласа. — А той ми дължи обяснение.

Определено не бе тук, с нея, а някъде другаде.

— Ще бъде ли...

Млъкна, защото не бе сигурна как да зададе въпроса. Дали щеше да е опасно; какво възнамеряваше да причини на лорд Уорли? Защо му дължи извинение? И въобще защо се налага да замине? Нима откриването на гроба на Дороти не бе лишило лорд Уорли от отровните му стрели? Не събираше обаче смелост да зададе отново въпроса защо Уорли го изнудва с женитбата на баща му.

— Ще бъде, предполагам, съвсем хладно, но същевременно цивилизовано.

— Цивилизовано?! — повтори тя. — *Цивилизовано?* Дори след като той е изнудвал баща ти?!

— Баща ми едва ли има много общо в крайна сметка — уточни той след минута.

Думите му я притесниха още повече. Разтърка ръце и съжали, че пи от лимонадата. В устата ѝ остана горчив вкус.

— Защо говориш така?

Той въздъхна. Седна на стола срещу нея и прокара ръце по лицето си.

— Когато се видяхме за пръв път, какво си помисли за мен? — попита той, без да я гледа в очите.

— Преценката ми беше прибързана — побърза да се оправдае тя.

— Но какво бе първото ти впечатление?

Теса прехапа устни.

— Богат, нахален, самонадеян нехранимайко. Направо негодник.

Той кимна.

— Точно така. Не си първата, която си съставя подобно мнение за мен, и то основателно.

Чувството на тревога в гърдите ѝ растеше.

— Как си засегнал лорд Уорли?

— Да направим аналог с разказа ти как твоето семейство те е изпратило в Шотландия да възстановиш нервите и достойнството си.

— Теса само кимна предпазливо. — Извадила си късмет. И аз имах злополучна любовна история на младини. Тя беше красива и лукава, а аз млад и нетърпелив. Баща ми не я одобри, възпротиви се на брака и в резултат аз заминах за Лондон с намерението никога да не му проговоря повече. — Придоби мрачно изражение. — Какъв арогантен самодоволен глупак съм бил.

Разтревожена, Теса не бе в състояние да отвори уста.

— Не виждах основателните причини да се противопостави. Отдавах значение само на наранената си гордост и на нещастията ми несправедливо да ме откъснат от единствената ми истинска любов.

Тя навлажни устни и изрече предположението си на глас:

— Лейди Уорли ли?

Той се поколеба, но после кимна.

В този момент тя откри, че не желае да научи нищо повече. Нещо друго казано от него, се завъртя в ума ѝ — отказа му да има работа с омъжени жени. Определено не желаше да слуша за шеметно красивата лейди Уорли, първата му любов и почти негово опустошение. Избърса длани в полата на роклята и скочи.

— Да, твой дълг е да уведомиш лорд Уорли за напразните му усилия — обяви тя високо, с прекалено жизнерадостен глас. — След писмото на господин Томас нямаш основание да се страхуваш от него.

Чарли също се изправи.

— Ще се върна след няколко дни.

— Нима?

Изгледа го мрачно.

Той отново се превръщаше в познатия ѝ Чарли. Хвърли ѝ кос поглед и се усмихна дяволито.

— Нима се опасяваш дали ще го направя?

— Ти не уточни — парира тя, защото не искаше да признае страховете си дали ще се върне при нея.

Тук, в провинцията, успяваше да пренебрегва факта, че той е — или съвсем скоро ще бъде — херцог. Тук, в тихата къща в Съмърсет не желаше да мисли за намеренията му, засега неясни и незаявени. Тук можеше да се преструва, че нещата ще продължат да са такива, каквито са, и няма да изпита намесата на семействата, на титлата или на влиянието на жената, в която е бил влюбен години наред.

— Ще се върна — заяви простичко той. — Ще ме чакаш ли?

Тя продължаваше да изпитва съмнения, но както винаги се разтопи под сияещия му поглед.

— Да — отвърна тя, загърбвайки опасенията си. — Ще те чакам.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ъпъркоум, седалище на графовете на Уорли от времето на Тюдорите, представляваше огромно имение върху хълмовете на Съмърсет над Килмърсдън. Докато яздеше по лъкатушната алея към къщата, Чарли хвърли бърз поглед за признаци за занемареност, но не забеляза такива; впрочем и не очакваше да види. Ако Уорли е изпращал писмата, то не е било нито от липса на средства, нито е било свързано с Дърам; дори не е имало нещо общо с Едуард или Джерард.

Причината бе, макар и краткотрайната връзка на Чарли с лейди Уорли.

Така и не забрави огорчението от отказа на Мария Гроноу на отчаяното му предложение да му пристане. Остави го съкрушен на моста в гората до Ластингс, след като го увери в дълбоките си чувства към него... Но не достатъчно дълбоки, за да се противопостави на баща си и да избяга с него. След по-малко от два месеца се омъжи за граф Уорли и така помрачи живота на Чарли, загубил завинаги любимата жена заради безапелационната намеса на баща си. Години наред таеше гняв, задето баща му отказа да благослови съюза и винеше Дърам за загубата на Мария. Замина за Лондон, готов на всякакви своеволия, само и само да отмъсти на херцога за причинената болка.

След година-две обаче престана да мисли толкова много за Мария. Многобройните други удоволствия запълваха дните му. Семейство Уорли не прекарваше много време в столицата, а през по-голямата част от годината живееше в провинцията. Чарли периодично дочуваше, че лейди Уорли е родила поредното дете, с което да запълни детската стая в Ъпъркоум, и беше убеден в щастието ѝ. Вероятно се бе влюбила в Уорли и се бе превърнала в предана съпруга и майка и вече не бе омайващата млада сирена, изпълнена с копнеж да застане начело на лондонското общество редом с него. Повтаряше си, че тя заслужава подобно щастие и с времето болката в сърцето му значително намаля, когато мислеше за нея.

Защо не прояви разум да остави нещата така?

Спря коня пред къщата, но не слезе от седлото. Дали да не се обърне и да си тръгне? Намери брака, вписан в регистъра, откри гроба на Дороти и осигури нужните доказателства, че баща му е имал пълно законно основание да се ожени за майка му. Наследството и титлата на Чарли бяха подсигурени и нито Уорли, нито друг можеше да възпрепятства това. Какво щеше да спечели, като разчопля стари рани и минали грешки?

Чарли слезе бавно от коня. Прислужник дотича да поеме юздите. Дължеше на братята си изчерпателно обяснение, включително и извинение за своите действия. Заслужаваше предстоящото възмездие. И трябваше като мъж да се изправи пред последствията от постъпките си, каквито и да се окажат.

При входната врата го чакаше иконом.

— Кажи на лорд Уорли, че съм тук заради писмата му — нареди Чарли и постави върху подноса картичката на баща си.

С изписаното с елегантен шрифт под родовия герб „херцог на Дърам“ сега тя по право му принадлежеше. Едуард бе сложил визитките заедно с другата документация на баща им, когато предаде кожената чанта на Чарли.

Не се наложи да чака дълго. Икономът го въведе в библиотеката, където лорд Уорли бе облегал лакът върху полицата над камината. Не отрони и дума, преди икономът да затвори вратата.

— Лорд Грешам — поздрави той с известно злорадство в гласа, — на какво дължа удоволствието от вашето посещение?

— Наричайте ме Дърам — отвърна Чарли.

Нито един от двамата не понечи да се поклони.

Веждите на Уорли се стрелнаха във въздуха.

— Малко прибързано, според слуховете, които се носят.

Чарли само се усмихна.

— Не бива да им давате ухо, сър.

Устните на графа също се свиха в насмешлива усмивка.

— Но те доставят и голямо удоволствие. Слабостите на себеподобните ни са по-добри дори от фарсовете, които ни предлагат на сцената, не намирате ли?

— Да. Но същевременно е разумно да се отнасяме към тях точно като поднесен от сцената фарс. В живота има повече измислици,

отколкото и в най-хубавата драма.

— Но, както и в пиесите, мълвата често съдържа истина.

От разговора им Уорли изпитваше наслада повече от очевидна за Чарли.

— Или поне предположения, както е във вашия случай — поправи той домакина си. — Стара история, довела до заплаха от изнудване.

— Човек прави каквото може — отвърна Уорли неопределено.

— Но въпреки това не сте подписали писмата. Смея да твърдя, че веднага щяхте да получите отговор, ако не бяхте укрили самоличността си.

Уорли се засмя удовлетворен.

— Да не би да мислите, че не съм искал да знаете кой стои зад писмата? В такъв случай сте толкова глупав и лекомислен, колкото ви описват. — Веселието в погледа му изчезна, мигом заменено с открита омраза. — Държах да знаете — просъска той свирепо. — Не очаквах дори на вас да ви отнеме толкова дълго време да се досетите, но никога не съм възнамерявал да го крия от вас.

— Следователно не биваше да ги адресирате до баща ми — сряза го на свой ред Чарли. — Повече от година той не спомена за тях пред никого. Ако сте се наслаждавали на причинената му агония, за ваше сведение тя започна едва след смъртта му, когато открихме писмата.

Уорли присви очи.

— Да, лошо прецених обстоятелствата. Очаквах брат ви Едуард да ги отвори и да извади всичко на бял свят. С удоволствие щях да наблюдавам как баща ви страда от моето отмъщение.

— Подценявате и баща ми, и брат ми. Братята ми и аз, всеки по свой начин, е достоен син на Дърам. — Чарли разпери безпомощно ръце. — Например, както виждате, не се колебая да заставам пред вас и не възлагам на трети лица, които нямат нищо общо, да изпращат вместо мен писма с цел изнудване.

Усмивката на Уорли стана отровна.

— О, горкият Скот, значи най-накрая ви е казал?

— Сам се досетих — възрази Чарли. — Откъде разбрахте, че Хестър Суайн всъщност е Дороти Коуп?

Това бе единствената липсваща брънка от веригата, доколкото знаеше.

— Нима щяхте да повярвате, че баща ви е ухажвал някакво момиче от простолюдието от Меле? Само предполагам, признавам, но историята се оказа по-заплетена. Изпратих човек да поразпита и той откри стария Джерема Скот — същинска златоносна жилка. Бутилка силно порто бързо развърза устата му. Признал, че е съпруг на двуженка. Изпитал е облекчение, предполагам, след като толкова дълго е крил тайната. Да, Дърам се бил оженил за нея! Удивително е какво са готови да направят мъжете, за да накарат една жена да разтвори крака.

Чарли стисна ръце в юмруци, пое дълбоко въздух и бавно отпусна пръсти. Уорли видимо се наслаждаваше на всеки момент и Чарли изпитваше непреодолимо желание да заличи победоносното му изражение. Отпусна ръце.

— Несъмнено. Именно това е причината за посещението ми. Не биваше да си губя времето с лейди Уорли.

При споменаването на името ѝ Уорли трепна, а изражението му стана мрачно. Устните му се извиха, но този път от гняв.

— Цял живот си луд от любов към нея, нали? От години и двамата само чакате да си отида от този свят. Тогава овдовялата лейди Уорли ще стане новата херцогиня на Дърам, както копнее от край време. Все се питам дали сте били истински запленил от нея, както тя неизменно твърди. Беше девица, когато се ожених за нея. Значи и теб те е карала да играеш по нейната гайда, както накара и мен.

Чарли бе потресен до дън душа.

— Откакто е с вас не съм я виждал — тросна се на свой ред той. — Да, някога, преди години, исках да се ожения за нея. Но тя ми отказа. Откакто отказа да ми пристане въпреки волята на баща ми, не съм я виждал. Тя замина за Бат и се омъжи за вас. Не съм говорил с нея отново до...

Млъкна.

Уорли отново го погледна; сега по лицето му нямаше изписана омраза, а мрачно примирение.

— До онази нощ? Почти ви вярвам.

Онази нощ. Онази проклета нощ преди три години, когато срещна Мария на бал в Лондон. Напи се почти до безпаметност и изпита старата си изгаряща страст към нея. Заради накърнената си младежка гордост възнамеряваше да флиртува безмилостно с нея и да я тормози с въпроси какво можеше да стане навремето. Вече напълно

оценяваше какво е да си привлекателен бъдещ наследник на богато херцогство. Онази вечер поне половин дузина дами в балната зала нямаше да се замислят да му пристанат, ако поиска. Ала докато прекосяваше дансинга той виждаше само Мария, единственото момиче, което някога му бе отказало. Все още беше красива. Когато направи дълбок поклон пред нея тя тактуваше с крак и ахна от учудване.

— Наистина ли си ти? — На устните ѝ се появи щастлива усмивка. — Боже, благодаря на небесата, ти си!

Останалата част от вечерта почти му се губеше. Била нещастна в брака си; след четири дъщери и три помятания Уорли бил недоволен от нея като съпруга. Третирал я по-зле от затворник в Ъпъркоум и през година я водел само за кратко в Лондон. Държал се рязко с нея и имал шокиращи, дори жестоки претенции в жаждата си да се сдобие със син. Призна на Чарли, хлипайки, че горчиво съжалява, задето му е отказала; след онзи ден не знаела какво е щастие; никога не била преставала да го обича, дори когато дългът ѝ повелявал да се отдава на студения си и груб съпруг. Историята ѝ бе пълна със самота и отчаяние и Чарли, под влияние на някогашното си увлечение и солидното количество изпит алкохол, повярва на всяка нейна дума.

Времето минаваше, виното се лееше и Мария сподели всичките си грижи и съжаления. След възклицанието ѝ колко късно е станало, той я хвана за ръка и я придърпа в тъмен ъгъл, за да я целуне. Обяви готовността си да я защитава, да я спаси от всички неволи. И тогава тя го поведе с поканата да отиде с нея в дома ѝ; Уорли отсъствал и сърцето ѝ щяло да се пръсне, ако Чарли не я люби поне веднъж. Последва я, без да се замисли.

На следващото утро той осмисли глупостта на постъпката си. Отваряйки си очите, видя, че е в леглото на друг мъж, със съпруга, която не е негова, и тутакси се укори за безразсъдното решение да я последва. Не познаваше лорд Уорли лично, но знаеше за репутацията му да не забравя и да не прощава. Предизвиканите до момента скандали от Чарли бяха незначителни в сравнение с дързостта му да люби съпругата на ревнив мъж. Мария се събуди и започна да намеква да се видят отново, дори загатна Чарли да ѝ помогне да се разведе. В този миг той осъзна каква ужасяваща грешка е допуснал.

Откъсна се от сълзите и обятията ѝ със съзнанието, че едва се е спасил. Легна с нея, защото беше прекарал огромна част от живота си да си представя как го прави, но инцидентът не промени нищо. Тя продължаваше да е омъжена за друг, а той с изненада откри, че вече не я желае така силно, както някога си представяше. На ярката дневна светлина си даде сметка, че вече не я обича. Вероятността да го въвлекат в съдебен процес, задето е прегрешил с омъжената лейди Уорли му се струваше немислима. Закле се никога повече да не ляга с омъжена жена, а най-малко — с лейди Уорли и въздъхна облекчено, задето не е станало нещо още по-лошо.

Но сега бе ясно, че не се е спасил напълно. Лорд Уорли бе разбрал за измяната на съпругата си и бе съсредоточил отмъщението си върху него, макар случката да бе отпреди три години и Чарли да не бе виждал Мария оттогава. И все пак реакцията на графа му се струваше пресилена заради еднократна греховна нощ. Изнудвачите отиваха в затвора и, ако Дърам го бе открил навреме, Уорли щеше да пострада доста. Ако Уорли наистина искаше да накаже Чарли, то процес за нанесени щети щеше да му свърши чудесна работа във финансово отношение и в обществено. Разбираше източника на гняв на Уорли, но не и избраните от графа методи.

— Беше само една нощ — уточни Чарли, — в неподходящ момент, за което бързо съжалих. Оттогава не съм я виждал.

Мрачното изражение на Уорли изчезна и изведнъж той заприлича на старец.

— През тези години те мразех — промълви той едва ли не на себе си. — Всичко, което правех, тя сравняваше с теб и все аз бях победеният. — Бавно прекоси стаята. — Примирих се с това. Примирих се с мисълта, че е готова всеки момент да ме напусне заради теб. Всеки път, когато ѝ отказвах нещо, ми напомняше, че съм вторият ѝ избор, защото съдбата ѝ е отнела истинската любов. И като глупак аз го приемах и си повтарях, че е моя и винаги ще бъде моя, независимо какво казва в моменти, когато е ядосана. — Дръпна звънеца, за да извика прислугата. — Но всичко това отиде прекалено далеч.

Почти веднага на вратата застана момиче.

— Доведете лорд Кранстън — нареди лорд Уорли.

Прислужницата направи реверанс и изчезна.

— Какво се надявахте да спечелите? — настоя Чарли, като се стараеше да овладее нервите си. Беше съгрешил със съпругата на този мъж; призна го, но се постара всячески да поправи грешката си. Беше разбираемо лорд Уорли да го извика на дуел или да потърси друго възмездие, но схемата да ги изнудва и да обърква живота и на братята му, и неговия, а и да причинява болка на баща му през последните месеци от живота му беше прекалено. Съзнателно проявената жестокост към семейството му го вбесяваше. — Заради онази нощ не избухна скандал. Тя напусна Лондон и аз повече не я видях. Ако сте търсили удовлетворение, защо не ме извикахте на дуел? Защо тормозехте баща ми на смъртния му одър? Ако бяхте направили необходимите проучвания, щяхте да разберете, че заплахите ви са безпочвени. Дороти Коуп е покойница от десетилетия. Бракът на майка ми е законен. Какво спечелихте от всичко това?

Очите на графа проблеснаха.

— Да спечеля?! — Изсмия се мрачно. — Колкото и да мечтаех да ви застрелям, не си заслужаваше. Защо да се излагам на опасност? Не възнамерявах да вгорча последните дни на Дърам, но тайната му женитба се оказа чудесна възможност. Какво щеше да нарани Чарлс де Лейси, всепризнат женкар и безполезен нехранимайко, повече от загубата на наследството му и обявяването му за копеле? Не ме интересува дали е истина, или не. Не ме интересува дали малко съм нарушил подредения живот на братята ви, или съм пратил Дърам в гроба със съзнанието, че лъжите му са го догонили най-накрая. Вие трябваше да бъдете наказан на всяка цена.

Чарли си пое гневно въздух, готов да избухне. В този момент вратата се отвори. Прислужницата се върна с чернокосо момченце, което се отскубна от ръката ѝ и се втурна към Уорли.

— Татко! Татко!

Всякакви следи на яд и гняв изчезнаха от лицето на възрастния мъж и изражението му се промени. На устните му заигра ласкава усмивка, а в очите му се четеше възхищение. Взе детето на ръце и го прегърна за миг.

— Ето ме, Алберт. Какво намери днес?

— Камъни, татко. — Момченцето отвори пухкавата си длан и показа камъчетата. — От градината са.

— Ясно. — Лорд Уорли погледна Чарли предизвикателно и се наведе да остави сина си. Детето се заклати и тупна по дупе. Уорли му помогна да се изправи на крака. — Алберт, поклони се на Негова светлост, херцога на Грешам.

Малкият извърна сините си очи към него и предпазливо се поклони. През цялото време не пускаше ръката на лорд Уорли.

— Ваша светлост — обяви графът суховато, — синът ми Алберт. Чарли се поклони леко.

— Как си, Алберт?

Момчето скри лице. Чарли с мъка задържа безизразното си изражение. Сега вече знаеше защо.

— Много привлекателно дете — отбеляза той.

Уорли стисна зъби.

— Така е. Върни се в детската стая, сине.

Момченцето се затича към чакащата бавачка, но пътьом хвърли нервен поглед към Чарли, който го наблюдаваше как се отдалечава. Беше предволен от настъпилата пауза. Милостиви боже. Момчето бе на подходяща възраст, а всички други деца на Мария бяха момичета. Обърна се отново към Уорли, когато детето изчезна; стомахът му беше свит.

— Той е моят наследник — обяви графът. Изправи рамене и погледна изпитателно Чарли. — Единственият ми син.

— Така ли? — успя да попита Чарли с пресъхнала уста. Идеше му да хукне след детето, да разгледа по-внимателно лицето му, да потърси чертите на рода Де Лейси в него. Момчето приличаше на Мария, но не и на Уорли. Не приличаше обаче и на Чарли като дете. Нима беше негов син, в резултат на онази нощ с Мария? Имаше ли син, към когото никога да не може да предяви претенции? — Или е мой?

Уорли дишаше тежко и потреперваше при всяко издишане.

— Той е *мой*! — обяви графът свирепо. — Независимо дали съм бащата, или не.

— Не знаете ли? — възкликна Чарли, също обзет от силни емоции. — Нима сте изнудвали баща ми заради евентуална възможност?!

— Тя ми призна — просьска Уорли. — Каза, че вероятно е ваш. Моят син. Моят единствен, обичан син, може да не е мой, а ваш! —

Беше като разярено животно. — Не знаех, че е била с вас, докато не ми го хвърли в лицето при един скандал преди година. А сега... Сега знам, че синът ми може и да е кукувица в гнездото ми...

Юмруците на Чарли трепереха.

— Момчето ли смятате да отхвърлите, или майката?

— Никога няма да дам сина си — процеди през зъби Уорли. — В очите на закона той е мой. Всяка вечер се моля наистина да е мой. — Пое дълбоко въздух и малко се успокои. — Що се отнася до майка му: и тя е моя. Аз не давам нищо мое.

След миг Чарли кимна; разбираше. Уорли бе наясно, че жена му го е предала, но нямаше как неоспоримо да се разбере кой е бащата на детето. Уорли обичаше сина си, ала го разяждаха съмнения. Мария вероятно също страдаше от съмнения, но независимо от това Уорли така или иначе я искаше. И двамата бяха попаднали взаимно в капаните си. Мария бе измамила съпруга си с надеждата да се спаси от брака си, а той я искаше прекалено много, за да ѝ даде свободата. Само Чарли не страдаше. Уорли не бе готов да го допусне. Джерард бе почти прав: единствената причина за изнудването не целеше да бъдат тормозени и тримата сина на Дърам, а само Чарли. Той бе причинил всичко това заради безумното си увлечение към Мария.

Боже, баща му бе напълно прав да се опита да го спаси от собствената му глупост. Без дума повече, той се обърна да си върви.

— Ако дори само чуя, че сте се поклонили на съпругата ми или сте се доближили на по-малко от сто метра до сина ми, ще ви убия със собствените си ръце — подхвърли Уорли, когато Чарли стигна до вратата.

Гостът се обърна и изгледа домакина си. Очите на Уорли бяха пълни с омраза, а тонът — леденостуден. Чарли напълно му вярваше, че всяка дума отговаря на истината.

— Не съм възнамерявал да виждам повече съпругата ви — заяви той тихо. — А до днес не подозирах за съществуването на сина ви.

— Знам, че по законен начин не мога да ви навреда — избоботи Уорли, — но няма и за миг да се замисля да ви убия, ако накърните интересите му.

Чарли поклати глава.

— Не, няма. — Поколеба се и добави: — Бъдете добър с детето. То в никакъв случай не е виновно.

Графът го изгледа свирепо.

— Махайте се от моята собственост! И никога повече не говорете за сина ми!

Чарли кимна и излезе.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

За щастие икономът се навърташе наблизко, когато Чарли се появи в коридора. Едва ли сам щеше да намери входната врата. Последва прислужника почти слепешком, осмисляйки новопридобитата информация. Нима детето наистина беше негов син?

Не. Дори кръвта на Чарли да течеше във вените му, никога нямаше да е негов син; законът предопределяше това право на Уорли. Рядко бе мислил какво е да си баща и именно по тази причина не бе дарил никоя жена с дете. Не беше толкова предпазлив с Теса, но... не се сепваше от мисълта Теса да носи негово дете. Дори почти я виждаше как гушка зеленооко дете и търпеливо му обяснява как да поддържа прегледни и точни счетоводни книги. Щеше да има най-умния и най-компетентния наследник в Англия, а Теса щеше да е майка на детето му. Тази мисъл го накара да се усмихне.

— Грешам...

Тихо произнесеното му име го накара да спре. Мария стоеше в подножието на стълбището, все така красива, с изписана на лицето надежда и радост. Притисна ръка към гърдите си и навлажни устни. За съжаление на Чарли икономът тактично се изпари. Последното му желание бе да остане насаме с Мария.

— Дойде за мен, нали? — прошепна тя. — Най-последно. О, Грешам...

Той вдигна ръка, когато тя се запъти към него.

— Не, Мария. *Не*.

Тя го улови за ръка, независимо от отчаяния му опит да я избегне.

— Знаех, че ще дойдеш. Знаех. Скъпи, нямаш представа колко отчаяно копнеех да те видя през тези безкрайни последни години...

— Дойдох да се видя с Уорли.

— Да, естествено. Необходимо е. — Пристъпи по-близо с ослепителна усмивка. — Той трябва да заведе дело, естествено. Ще

бъде ужасно, но накрая ще сме заедно. Грешам, ти си невероятен мъж да изтърпиш всичко това заради мен!

Беше недопустимо да ѝ позволи да се заблуждава повече. Не издържаше да слуша за надеждите и плановете ѝ и затова реши да ги прекрати веднъж завинаги.

— Каза ми за Алберт. Видях момчето.

Тя направи пауза, после леко се засмя, ала той забеляза появилото се междуременно неспокойно пламъче в очите ѝ.

— Естествено. Син и наследник! Нищо друго няма значение за него. Показва Алберт навсякъде като първокласно жребче.

— Спомена твърдението ти, че той е мой син.

Брадичката ѝ потрепери.

— Бях разгневена. Уорли е наясно какви врели-некипели говоря, когато съм ядосана. Карахме се... Такива неща се случват между съпруг и съпруга...

— Мария, той мое дете ли е? — Въпросът му сложи край на нервното ѝ бърборене. Погледна го разочарована, очите ѝ притъмняха.

— Защото, ако не си сигурна отвъд всякакво съмнение, че е, как смееш да заявиш подобно нещо на съпруга си? — Чарли бе загубил всякакво търпение. Как смееш да застрашаваш родословието на сина си?

Тя вдигна рамене, а на устните ѝ се появи крива усмивка.

— Да застрашавам? Нищо не е в състояние да попречи на Алберт да наследи титлата на Уорли.

— Това едва ли е от значение за съпруга ти. — Пое дълбоко дъх, за да успокои гнева си. — Вярно ли е? Той мое дете ли е?

Тя се поколеба.

— Не знам. Наистина, не знам.

Чарли преглътна, за да не изругае.

— Как посмя?! —

— Как?! — Тя тръсна глава със сълзи във великолепните си очи. — Престъпно ли е да поискам един миг щастие с мъжа, когото обичам от години? Да се отдам за една нощ на блаженство, след години, прекарани в нещастие? Защо въобще питаш?

— И посмя да рискуваш така? Няма начин да не познаваш съпруга си. Заяви, че сега обича детето, но не се знае дали чувствата му няма да се променят с времето. А аз... — наложи се да направи

пауза. — Ако е мой син, ти завинаги си ме лишила от него. Как можа да причиниш това на всички нас?

Устните ѝ потрепериха, но тя вирна брадичка.

— Не помислих за това. Мислех само колко съм нещастна и колко отчаяно копнея за теб.

На Чарли му идеше да я хване за раменете и да я разтресе, при цялото му съжаление към нея. Рискува да се озове в леглото ѝ и наистина да повярва, че е нещастна. Но не намираше сили да оправдае постъпките ѝ след това. Дори той да бе виновен наравно с нея, дори Уорли да бе заслужил презрението ѝ, тя завинаги бе отровила бъдещето на сина си. Уорли щеше да е неизменно нащрек дали у Алберт няма да се прояви и частица от Чарли. Грешам се помоли за доброто на детето, то да не е негово. Сега Уорли се държеше като мил баща, но когато момчето порасне и започне да се бунтува, да иска независимост или нещо, което Уорли не е склонен да му даде...

— Алберт най-вероятно е син на Уорли — продължи Мария, когато той не каза нищо. — Уорли не прекарваше и седмица извън леглото ми, преди да се роди. Беше с мен и през нощта, след като ти ме остави. Колкото повече мисля, толкова по-убедена съм, че е на Уорли. Странно дете е. Въобще не прилича на теб. Шепа камъчета може да го забавлява часове наред.

— Сбърках, когато прекарах онази нощ с теб — промълви той. — Ще ми се да не го бях правил. — На лицето на Мария се изписа шокирано изражение, но той не изпита никаква нужда да смекчи думите си. Прекалено дълго бе позволявал младежкото му увлечение по нея да оцветява живота му. — И двамата сбъркахме. Ти знаеше, че Уорли ще е недоволен, а аз... — Въздъхна. — Повече от десет години не проговорих на баща си заради теб.

— Така ли?

Тя го погледна силно изненадана и той остана с впечатлението, че е доволна, задето има такова влияние над него.

— Да, защото бях пълен глупак — заяви той направо. — Млад идиот, прекалено глупав да види колко прав е баща ми да ни раздели.

— Не! — изригна тя истерично и протегна ръце към него. — Не говори така. Вината е моя, аз сгрехих. Когато предложи да избягаме, глупаво ти отказах. Бях прекалено млада, прекалено безразсъдна,

прекалено изплашена. Но те обичам. През всичките тези години обичам само теб!

Той я погледна сериозно и изпитателно. Продължаваше да е красива, жизнена и примамлива, както и преди години. Застанала пред него сега, събрала примирено ръце, с умоляващи огромни очи, тя олицетворяваше всичко, за което бе мечтал... и същевременно не изпитваше никакви чувства. Е, може би съжаление за горчивото ѝ нещастие и леко разкаяние, заради малките жестове, с които бе насърчавал — съзнателно или несъзнателно — надеждите ѝ. Но лудото желание да я притежава беше изчезнало. За пръв път през живота си Чарли оцени от какво се бе опасявал баща му. Любовта му към Мария — както вероятно и тази на Дърам към Дороти — бе лудата страст на младостта, на опълчването срещу авторитетите, на потапянето в дебрите на първата любов. Ако бяха избягали навремето, едва ли щяха да са щастливи повече от година, дори да имаха благословията на Дърам.

— Не ме обичаш — обяви той накрая. — Не лъжи и себе си. И аз не те обичам. Няма да се намесвам в брака ти. Не съм дошъл да те отведа. Дори въобще не очаквах да те видя.

— Защо говориш така? — възкликна тя със сълзи в очите. — Не дойде ли да ме видиш? Не разбирам...

— Не съм дошъл да те избавя от нещастния ти брак — обяви той. — И без това няма да си щастлива с мен. Желанието ти да те отведа, е продиктувано от копнежа ти да избягаш.

— Да! Така е! — Избърса сълзите от лицето си. — Ако знаеше в какъв ад живея от десет години...

— Като графиня на Уорли? — прекъсна я той невъзмутимо. — Като всепризната красавица? Като богата жена? Нали това е всичко, което искаше?

Тя си пое дъх.

— Сърдит си ми, защото не си представях, че ще съм бедна. Същото обаче важи и за теб. Бяхме млади и глупави, но ако бяхме изчакали известно време, ако бяхме премислили, заедно щяхме да сме щастливи и да го преживеем. Но нали не е прекалено късно за нас?

— Късно е. Винаги е било. — Поклати глава. — Наистина ли ще оставиш децата си? Готова ли си да се потопиш в калта, за да получиш развод?

— Като твоя херцогиня нищо от това няма да има значение — прошепна тя, вече силно пребледняла. — Хората ще забравят...

— Не е така, знаеш. И скоро ще ме намразиш, както мразиш него. — Поклони й се учтиво и безразлично. — Сбогом, лейди Уорли.

— Чакай! — Вкопчи се в ръката му. — Той ще ме убие. Опита вече няколко пъти. Особено, когато се ядоса. Умолявам те, дори повече да не ме желаяш, отведи ме оттук. Ще умра тук, Грешам, ако ме изоставиш.

Чарли се поколеба. Уорли бе коравосърдечен човек, нямаше съмнение, и едва ли щеше да прости на невярната си съпруга. Нямаше начин да отведе Мария със себе си, но и честта не му позволяваше да я остави на милостта на съпруга й.

— Ако някога усетиш живота си застрашен или се опасяваш за благополучието на децата си, брат ми Едуард ще направи всичко по силите си, за да ти помогне. Нещата обаче само ще се влошат, ако дойдеш с мен. Уорли и без това ще ме мрази до края на дните си, заради съмненията относно сина ти. Каквато и да е истината, ще убие и двамата ни, реши ли, че има нещо помежду ни. За твое добро, Мария, и за доброто на сина ти, не ме преследвай.

Тя пусна ръката му. На лицето й се изписа отчаяние и той се запита дали тя наистина се страхува за живота си.

— Никога не си ме обичал, нали? — прошепна тя с гневни нотки за пръв път. — В противен случай нямаше да си така безчувствен.

Лека, тъжна усмивка, се появи на устните му. Преди три години — дори преди три месеца, вероятно — щеше да твърди, че не е така. Но сега знаеше по-добре. Навремето бе изпитвал към нея младежка, неразумна страст, разпалвана от похот към нея и от непосилния гняв към отказа на баща му.

— Някога те обичах, но не с любов, която би била вечна.

— Откъде знаеш?

Знаеше заради Теса. Да, искаше Мария, но никога не бе имал нужда от нея. Тя не го провокираше да бъде по-добър човек. Никога не беше едновременно бясна, възбудена и развеселена като Теса. Никога не му се опълчваше, когато постъпва неразумно, и не го подкрепяше в необходим момент. Ако Мария бе до него сега, когато имаше опасност да загуби титлата си, той не се съмняваше в решението й да го зарече; нямаше да твърди, че й е все едно дали е херцог, или учен. И

определено нямаше да го уверява, че от него ще излезе добър свиневъд.

— А ти обичала ли си ме някога? — попита той на свой ред. — Или бе хвърлила око само на титлата и състоянието ми.

Тя се поколеба и наклони кокетно глава. О, как добре помнеше той тази поза! Изглежда го изпитателно.

— Обичах те. Знаеш го. И още те обичам.

— Баща ти поиска пари от баща ми.

Тя премигна.

— Може... Бяхме доста бедни.

Чарли поклати глава.

— Няма значение. Наистина. Сбогом, лейди Уорли. Не забравяй какво ти казах за Едуард.

Чарли излезе и пое юздите на коня. Метна се на седлото и зърна Мария, последвала го до входната врата. Тя докосна устни с пръсти. Чарли я изглежда с безразличие и вдигна поглед към прозорците. Чудеше се дали и лорд Уорли наблюдава тръгването му. За момент се замисли за момченцето, за невинния му син взор, но прогони този образ. Нямаше какво да предприеме. По закон детето бе на Уорли, а Мария — единствената, която вероятно знаеше истината — твърдеше, че не е наясно кой е бащата. Помоли се Уорли никога да не си отмъсти на момчето заради съмненията си; помоли се момчето да порасне и да прилича на Уорли; и най-вече се помоли да получи прошка.

Обърна коня и пое, без да се обръща.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Чарли замина и часовете започнаха да се влачат. Теса копнееше да знае какво прави той и се притесняваше за реакцията на лорд Уорли. Щеше ѝ се да забрави намеците му за привързаността му към лейди Уорли, колкото и да я изпълваха с любопитство и неувереност. Обичаше ли я още? Лорд Уорли ще го предизвика ли на дуел? Или той ще предизвика на дуел лорд Уорли? Образът на простреляния Чарли, независимо от причината, не ѝ даваше мира часове наред. Появилите се сърдечни страдания я караха да се упреква, заедно не му спомена, преди той да отпътува, колко дълбоко държи на него.

За да си запълни времето, излизаше на разходки. Нямахше значение накъде върви или с кого. Първия ден Юджиния я придружи, но после помоли да не излиза. Теса ѝ се извини — съзнаваше, че е напрегната и неспокойна — но Юджиния само се усмихна.

— Напълно те разбирам, скъпа. *Напълно* — потупа я тя съчувствено по ръката. — И аз някога бях млада и полудяла по мъж.

Теса се засмя притеснено.

— Полудяла ли? Убедена съм, че веднага си омаяла господин Бейтс. Ти си хитруша, Юджиния, колкото и да го отричаш.

— Хитруша? — Юджиния поруменя. — Не разбирам за какво говориш. — Дяволитата ѝ усмивка обаче я опроверга. — Но вярно, моят Хенри имаше нужда от *малко* насърчаване.

Два дни по-късно по време на разходката си се поддаде на изкушението да мине край Мил Котидж. Само видът на къщата щеше да я успокои, пък и Барнс може да е отвън и да спомене дали е чул нещо от господаря си. Чарли едва ли щеше да пише на камериера си, особено след като възнамеряваше да отсъства броени дни, но Теса раздражено отхвърли този рационален довод. Той ѝ липсваше много и единствено това имаше значение.

Огромната карета на чакълестата пътека пред къщата я шокира силно. Беше впечатляваща — с черен лак и оцветени в яркочервено колела — и толкова не на място във Фром, колкото и ако се бяха

появили кралят и кралицата. Зяпнала, Теса замръзна на място и едва тогава различи герба на вратата. Видя същият и върху документите на Дърам. Следователно това беше градската карета на Чарли. Разбира се: най-вероятно се бе върнал в Бат и е решил да пътува удобно на връщане. Помнеше как бе пристигнал в хотел „Йорк“ точно с такава импозантна карета.

Стоеше на пътя и се надяваше да се е върнал. И тогава го видя. Седеше на огряната от слънце поляна, както и първия път, когато мина насам. Тъмнокосата му глава беше наведена, защото четеше нещо. Сърцето на Теса подскочи и трепна. Импулсивно тръгна бързо по тревата към него. Слънцето блестеше пред нея и тя присви очи, когато лъчите се отразиха върху пръстена печат. Вече съвсем наблизко забеляза, че си е подкъсил косата. Тя го харесваше с по-дълга коса, но призна, че така повече прилича на херцог.

Обгърна го през раменете и допря буза до слепоочието му.

— Върна се — прошепна тя. — Липсваше ми.

При допира ѝ той остана напълно неподвижен.

— Нима? — попита той след малко.

Теса премигна и отскочи ужасена назад. Не Чарли, а друг мъж се изправи и се обърна към нея. Приличаше на Чарли — същия прав нос, същите извити вежди — но очите му бяха сиви и в изражението му нямаше никаква закачка. Освен това бе малко по-слаб. Мозъкът ѝ сякаш отбелязваше всички тези разлики, докато тя стоеше пред него, зяпнала като лунатичка.

— Помислих ви за Чарли — промълви тя глуповато. — Аз... Аз смирено се извинявам, сър.

Той се усмихна. Сега заприлича повече на брат си, защото, естествено, пред нея стоеше някой от братята Де Лейси.

— Така и си помислих. Аз съм Едуард де Лейси, негов брат.

Изчервена до корените на косата си, Теса направи реверанс и промърмори някаква любезност.

— В момента не е къщи — обясни лорд Едуард, гледайки я с интерес. — Никой не знае кога точно ще се върне.

Тя навлажни устни.

— Така е. Не уточни, когато тръгна.

— Ясно. — Наклони глава. Теса стисна зъби, за да не свъси вежди; не ѝ допаднаше да я зяпат така изпитателно. — Знаете ли къде

отиде?

— Не. — Вирна брадичка. Инстинктивно реши, че Чарли не би искал тя да сподели каквото ѝ бе доверил. — И вие ли не знаете?

Едуард свъси вежди замислено.

— Не...

Теса се поколеба, но той изглежда не възнамеряваше да добави друго. Дълбоко съжеляваше, че дойде насам. Дори да беше Чарли, върнал се от частната си мисия, беше редно да изчака той да я потърси. Нищо ли не бе научила от Луиза?

— Ще вървя — обяви тя. — Скоро ще се върне и ще се радва да ви види, убедена съм.

— Така ли мислите? — Лорд Едуард гледаше хората сякаш знае какво искат да кажат, независимо дали го изричат, или не. — Едва ли ще се зарадва. Дошъл съм да го върна в Лондон.

Сърцето ѝ се сви.

— Нима? — попита тя, като се стараяше да звучи незаинтересовано. — Той и без това се канеше да се връща.

Той кимна и придоби сериозно изражение.

— Много хубаво, защото се налага да се върне, независимо дали иска, или не.

Съзнаваше, че не бива да казва нищо, но Теса изведнъж си спомни, че Едуард е също толкова заинтересован от съдържанието на писмото на господин Томас, колкото и Чарли.

— Той го намери — съобщи тя изневиделица. — Доказателството, което му трябваше за Дороти Коуп.

Лорд Едуард се напрегна, а очите му светнаха.

— Доказателства? — повтори той. — Законни доказателства?

Тя кимна.

— Смъртта ѝ е описана в църквата в Нънней. Ние видяхме надгробния паметник. — Забеляза какво беше чел брата на Чарли: брачните регистри. — Погледнете в онзи с петното във формата на прасе — посочи тя към регистрите. — В края на първата третина е. Истинското ѝ име е Дороти Суайн и е погребана в църковното гробище на Нънней през декември хиляда седемстотин седемдесет и трета.

Лорд Едуард я гледаше през присвити очи.

— *Ние?* — натърти думата той.

Теса кимна, но лицето ѝ отново пламна.

— Предложих помощта си. Беше тягостна работа, но Чар... лорд Грешам бе твърдо решен да я отметне.

Той продължи да я наблюдава.

— Благодаря — обади се той най-накрая. — Дълбоко съм ви признателен за помощта. Това е отлична новина за моето семейство.

Теса само кимна.

— Ще тръгвам — повтори тя. — И се извинявам за лошите си маниери.

— Няма защо — отвърна той с бегла усмивка. — За мен беше удоволствие, госпожо...

— Невил. Тереза Невил. — Направи бърз реверанс. — Хубав ден, милорд.

— И на вас, госпожо Невил.

Едуард де Лейси проследи с поглед как тя бързо се отдалечава, без да се обръща назад. Доста интригуващо посещение, помисли си той.

— Коя е тази жена, Барнс? — обърна се той към камериера, току-що донесъл поисканата хартия, перодръжка и мастило.

Барнс погледна към отдалечаващата се фигура.

— Госпожа Невил — отвърна той. — Овдовяла дама.

— Така ли? — Едва не го нарече Чарли. Прегърна го и само дето не го целуна, докато го смяташе за брат му. — Често ли гостува?

— Не мога да знам, сър — отвърна камериерът с безизразно лице.

— Ясно. Случайно брат ми да я е срещнал в Бат, преди да дойде във Фром?

Барнс се поколеба.

— Май тя и компаньонката ѝ бяха отседнали в същия хотел в Бат, както и Негова светлост, сър.

— Разбирам. — Едуард си припомни любопитната история, разказана му от Джерард: Чарли бил омаян от жена, която видимо го презира. — Това е всичко засега, Барнс.

Отново се настани до масата и взе регистъра, посочен от госпожа Невил. Позагледа се в корицата с петното във форма на свиня и се усмихна.

— А Чарли се присмя *на мен*, задето съм се влюбил — промърмори той. — О, как му го връща съдбата.

От енергичното вървене, докато едва се въздържаше да не хукне, Теса пристигна в „Златната кошута“ с остри болки в прасците.

— Юджиния! — извика тя с влизането в стаите им. — Юджиния!

— Какво има, скъпа? — Юджиния изскочи от спалнята. По роклята ѝ бяха полепнали конци от ръкоделието ѝ. — Нещо не е наред ли?

— Откъде ти хрумна? — Теса си свали шапката и пое дълбоко въздух. — Утре заминаваме за Лондон. Мери, пригответи багажа — нареди тя на появилата се прислужница.

Момичето кимна и отново изчезна.

— Утре ли? — зяпна Юджиния.

Теса кимна.

— Прекалено дълго отлагаме. Луиза ни чака и не бива да се бавим. Твоят багаж е почти готов, нали?

— Да, но Теса, скъпа... — Юджиния закърши ръце. — Ами лорд Грешам?

Малко бе да се каже, че когато Теса се върна след прекараната извън странноприемницата нощ, надеждите на Юджиния относно намеренията на лорд Грешам скочиха до небесата. Повереницата ѝ се зави с одеяла, за да поддържа версията, че е настинала от дъжда. Юджиния се суетеше около нея все едно тя се е поболяла. Но се усмихваше многозначително, а Теса се питаше дали вече не е пратила до вестниците съобщение за предстоящ брак.

— Интересно, че го споменаваш — отвърна Теса лъчезарно. — И той скоро ще бъде в Лондон. По време на разходката срещнах брат му. Дошъл е да го отведе в столицата.

Общо взето отговаряше на истината.

Теса обаче ѝ спести какво си мислеше по пътя. Лорд Едуард попита дали са намерили законни доказателства; той се занимаваше с правните искове относно херцогството Дърам и каза, че Чарли трябва да се върне в Лондон независимо дали иска, или не. Теса го изтълкува като начало на делото, заведено от Комитета по неприкосновеност на титлата в резултат на оспорването от братовчедата на Чарли. Според нея това водеше до три неоспорими заключения.

Първо: известно време Чарли ще бъде ангажиран в Лондон с гледането на делото. Разполагаше с необходимите доказателства, но не се знаеше колко лесно или бързо Комитетът ще ги приеме.

Второ: нямаше да има много време за нея. Естествено. Предстоеше му да се бори за нещо, което му принадлежи по рождение и за което е бил подготвян цял живот. Теса не искаше да го разсейва, макар сърцето ѝ да се свиваше. А след това той щеше да е херцог, благословен от Бога и Краля, и с прекалено висок статут, за такива като нея.

Затова — трето: най-разумно бе да отиде в Лондон сега. Като се бави, само отлага неизбежното.

Колкото и трудно да ѝ бе да тръгне без да се сбогува, тя предпочиташе да е така. Ако тръгне, преди той да се върне във Фром, ще спести обещания, за които по-късно да се съжالياва. А и ще му отнеме възможността, като се върне, да ѝ съобщи, че всъщност още е влюбен в лейди Уорли или току-що е осъзнал, че е херцог и от него се очаква в Лондон да се ожени за подходяща херцогиня. Няма да има неприятни сцени. А и какво бе очаквала тя всъщност? Да я придружи заедно с Юджиния до столицата ли? Спомни си лъскавата черна карета пред Мил Котидж и тръсна глава, смаяна от собствената си наивност.

Повтаряше си, че така е най-добре. Ако случайно той пожелае да я види отново, тя също щеше да е в Лондон. Ако пък не иска да я среща — Лондон е достатъчно голям. Разделиха се приятелски, без следа от скандал или лошо отношение, за което Теса бе безкрайно благодарна. Така се избягваше клопката отново да изпадне в глупаво положение.

Юджиния обаче я наблюдаваше потресена и Теса с усилие задържаше усмивката на лицето си.

— Хайде — насърчи тя компаньонката си, — знаехме, че ще отидем в Лондон. Вероятно отново ще го срещнем там, ако е писано.

— Бягаш ли от него, Теса? — попита Юджиния тъжно. — Боже, заради онзи *подъл мъж*, нали?

Теса пое дълбоко дъх. Въобще не се бе сетила за Ричард.

— Няма нищо общо с господин Уилбър. Не бягам. Придържам се към плана си, който ти споделих преди седмици в Уилтшър. Наех карета и се надявам да отпътуваме утре сутринта.

И така направиха. Юджиния надзираваше как Мери опакова, но изключително сериозното ѝ и вгълбено изражение напругаше Теса и тя едва смогваше да поддържа наложената си ведрост. На сутринта нямаше и следа от тези две настроения. След безсънната нощ Теса призна пред себе си, че всъщност бяга. Беше доволна от решението си да наеме каретата; ако се бяха забавили, тя вероятно щеше да загуби ума и думата и да хукне отново към Мил Котидж, защото... бе влюбена в него и сърцето ѝ се късаше пред неизвестността ще го види ли отново.

Дали Чарли щеше да я потърси в Лондон? Този въпрос я измъчва цяла нощ, докато гледаше тавана. Има такъв шанс, прецени тя, но вероятно е той да се запита какво е видял в нея, особено след като се върне сред отбраното общество. Как можеше да се състезава тя с жена, в която е бил влюбен от години? Как ще изглежда в сравнение с красивите и изтънчени дами в Лондон? Няма да е добре, прецени тя; или по-скоро ще е онова, което е: провинциалистка към тридесетте, без съществено богатство и особена елегантност.

Веднъж ѝ разбиха сърцето и тя се съвзе, защото беше изпълнена с гняв. Ричард я излъга, възползва се от нея и я съблазни и тя му желаше само лоши неща. Не можеше обаче да мрази Чарли за каквото и да било. Знаеше, че никога няма да го забрави и никога няма да мисли за него, без да се разплаче.

Юджиния, от своя страна, на сутринта бе изпълнена с надежди.

Погледна Теса на закуска и подхвана с успокоителен тон:

— Такова удоволствие ще бъде да видим отново лейди Удол и децата, а също лорд и лейди Марчмонт. Права си да се върнеш при семейството си, скъпа. Сигурна съм, че лорд Грешам няма да губи време и веднага ще ни потърси.

Теса се усмихна вяло.

— Може и да си права, Юджиния.

След два дълги, прашни дни на път стигнаха в Лондон късно следобед. Този път Юджиния нито веднъж не се оплака от неудобствата, но и да беше мърморила, Теса нямаше да я чуе. Беше потънала прекалено дълбоко в мрачните си мисли. Нямаше настроение да е дружелюбна и Юджиния сякаш се досещаше.

— Ще се обади — повтаряше тя уверено. — Ще го направи, скъпа, ще видиш.

Младата жена не знаеше какво да отговори. „Може би“? „Вероятно, ако му остане свободно време“? Да се засмее ли и да изрази надежда, но и да не възлага прекалено големи надежди? Или просто да се съгласи с Юджиния и да остави подмятанията без коментар, а не да изброява всички причини защо може той никога да не дойде да ги види?

Главата я заболя, докато стигнаха до площад „Сейнт Джеймс“, където Луиза бе наела къща. Юджиния спомена колко е приятен площадът, но Теса дори не го погледна. Слезе от каретата изтощена и скована, все едно бе вървяла пеша от Фром.

Луиза ги посрещна с приповдигнато настроение.

— От няколко дни ви очаквам — възкликна тя, допря буза до лицето на Теса и прегърна Юджиния. — Е, скъпи мои, не е ли прекрасно тук? Радвам ви се. Сега къщата заприлича на истински дом.

Теса успя да се усмихне леко, развърза панделките на шапката и я подаде на застаналия наблизо прислужник.

— Благодаря, Луиза. Чудесно е най-послед да сме тук.

Не отговаряше на истината. Несравнимо повече предпочиташе през следващите няколко десетилетия да е във Фром или още по-добре — в Мил Котидж и изцяло да разполага с Чарли; дори в Ръшуд щеше да се чувства по-добре.

Луиза я изгледа изпитателно и се намръщи.

— Какво има? Не изглеждаш добре. За бога, Теса, да не си се разболяла от нещо на канала? Предупредих те, че е глупаво...

— Луиза, скъпа, как са децата? — побърза да се намеси Юджиния. — Липсваха ми. Сигурно са пораснали през последния месец и едва ли ще ги позная.

— Добре са. Не знам защо още не са слезли — отвърна Луиза, без да откъсва очи от Теса. — Чули са ви да пристигате...

Още преди да довърши изречението, се дочу топуркане на крачета и децата на Луиза нахлуха в салона с радостни възгласи.

Теса веднага се обърна да прегърне племенничките си Пипа и Хелън и да поздрави племенника си Томас, вече по-висок от нея. Безспорно се радваше да ги види. Бяха прекрасни деца и тя много ги обичаше. Докато обясняваха оживено как са пътували до Лондон, как ръката на Пипа пострадала при затварянето на вратата на каретата, как гъска гонила Томас и какви елегантни хора живеели сега около тях,

Теса чу Луиза да се кара за нещо на Юджиния. Не разбра ясно отговора на по-възрастната жена, но от ахването на сестра си се досети какво ѝ е казала Юджиния. Увлечение; недискретно поведение; но никаква обвързаност... Горката Теса.

Потисна желанието да се обърне и да отрече всичко. Беше зряла жена, предполагаше се, че е вдовица и животът си беше неин. Никога не бе очаквала предложение от Чарли. Въобще не приличаше на връзката ѝ с Ричард Уилбър. Дори преди да разбере за херцогството, Теса знаеше, че Чарли не би се оженил за нея. Макар и дъщеря на виконт, баща ѝ предпочиташе да ловува из полята с кучетата си, отколкото да седи в светски салон. Майка ѝ, макар и внучка на банкиер, със зестра и достатъчно разум да осигури прилично препитание за семейството си, така и не съумя да го въведе в елегантните светски кръгове. От всички в семейството Луиза бе най-близко до доброто общество, но и това бе леко пресилено; виконт Удол не се бе движил в най-висшите кръгове. Семейство Марчмонт просто не бяха светски хора и Теса си даваше сметка, че подобна липса на статут е само един от многото ѝ недостатъци.

Краткотрайната ѝ връзка с Чарли представляваше приятно отклонение, нищо повече. Щом се завърне в своите среди, той ще се запита какво е видял в нея. И дори да прояви интерес да я види отново, ще се наложи да я издири. Даже тя си даваше сметка за лондонските нрави: тук дамите не преследват джентълмени, независимо колко добре се познават. Как да обясни на всички, че са били любовници и тя напълно си е загубила сърцето по него? Първо щеше да скандализира семейството си, а второ... второто си беше единствено нейна работа.

Икономката ѝ показа стаята и Теса веднага обяви, че е изморена и иска да си почине. Дори завъртя ключа в бравата, но това не спря сестра ѝ. Луиза не спря да тропа и заплаши да повика лекар, ако Теса не я пусне, затова най-накрая тя се принуди да отключи.

— Какво стана във Фром? — подхвана Луиза направо. — Юджиния каза, че е имало нещо.

— Да — отвърна Теса, без да я погледне. — Каналът се оказа разочарование. Налага се Уилям да се огледа за друга инвестиция, защото няма да му позволя да даде и десет шилинга на господин Скот. Той е шарлатанин.

— Не говоря за канала — сопна се Луиза. — Знаеш, никак не ме интересува. Какво друго?

Теса се напрегна.

— Юджиния се запозна с един джентълмен. Лорд Грешам. Не ти ли каза? За нея това беше върховият момент от пътуването.

Луиза присви очи.

— Лорд Грешам — повтори тя. — Лорд Грешам, наследник на херцог Дърам, допреди няколко месеца най-желаният ерген в Англия, но около името му се разрази страховит скандал.

— Страховит ли? — Теса се престори на заинтригувана. — Нали продажбата на военни продоволствия от херцога на Йорк и госпожа Кларк миналата година...

— Знаеш какво имам предвид! — Луиза махна нетърпеливо с ръка. — Какво стана във Фром и какво общо има граф Грешам?

Теса отиде до прозореца и се загледа навън. Погледнеше ли надясно виждаше кичестата зеленина на площад „Сейнт Джеймс“. Напомняше ѝ за зеленината около Мил Котидж, където до старата мелница растяха върби, потокът ромолеше, а Чарли я нарече „скъпа“...

— Лорд Грешам бе там да огледа канала. Отби се при мен и Юджиния няколко пъти. Доста мило от негова страна, наистина. Фром сигурно е най-тихото местенце на света, Луиза. Не беше хубаво от твоя страна да изпращаш Юджиния с мен само защото не искаше да ти се пречка.

Луиза постави ръце на хълбоците.

— Теса, кажи ми всичко!

Тонът ѝ подсказваше, че е напълно сериозна.

Теса си пое дълбоко дъх и бавно издиша.

— Според Юджиния той е проявил известен интерес към мен — промълви тя най-накрая. — Не беше нищо повече от светска любезност, убедена съм.

Сърцето ѝ се сви, докато го изричаше, макар да си повтаряше, че отговаря на истината. Луиза би се интересувала само от предложение за брак, а такова не бе отправено.

— Новият херцог на Дърам ти е обърнал внимание? — повтори Луиза сякаш не вярваше на ушите си. — Херцогът на Дърам?

— Още не е — обърна ѝ внимание Теса. — Продължава да е лорд Грешам. С Юджиния узнахме за „дилемата Дърам“... по-късно.

— Кога? — попита Луиза, доловила колебанието ѝ. — След какво?

След като я целуна; след като я люби; след като я увери, че е постъпила правилно по отношение на Ричард Уилбър и не е глупава стара мома; след като си загуби сърцето по него.

— След като го опознахме малко — отвърна тя на глас. — Знаеш, никога не обръщам внимание на клюките.

— Не обръщаш внимание? — Луиза я зяпна. — Теса, това е „дилемата Дърам“! Всички говорят за нея!

— И Юджиния не бе чувала за нея — защити се Теса. — И никой във Фром не говореше за това, уверявам те.

Луиза притисна слепоочия с пръсти.

— Добре — изрече тя напрегнато, — възможно е и да не си знаела. Доколкото те познавам, не бих се учудила. Но колко отблизо се опознахте...

Теса отново се извърна към прозореца.

— Беше там, за да разгледа строежа на канала. Така ни обясни. Помогна на Юджиния, когато не ѝ беше добре и продължи да се държи мило. Закара ме един-два пъти да видя господин Скот, защото и той имаше работа с него. — Сви рамене. — После тръгна за Лондон.

— Да — съгласи се Луиза, — трябва да е тук за делото. В Парламента ще се решава дали ще наследи херцогството, или не.

— Не е дело, а изслушване — поправи я Теса. — И е пред Комитета по неприкосновеност на титлата.

— Знаела си! — извика Луиза победоносно. — Допусках, че си по-наясно, отколкото твърдиш. Колко добре се опознахте? Боже, Теса, това е мъжът, за когото се говори най-много в Англия. Не осъзнаваш ли какво означава това за нас? Ако спечели делото или каквото е там, ще бъде *херцог на Дърам*! Не разбираш ли какво значи това?

Значеше, че може да избира сред всички жени в Англия. Дори като беден негодник, заради чара и привлекателността му на жените щеше да им е трудно да му откажат; с древна титла и огромно състояние... Щеше да забрави името ѝ до седмица. Теса докосна студеното стъкло с длан и прехапа устни, за да не се издаде какво чувства.

— Трябва да подходим деликатно — наставляваше Луиза с преливащ от радост глас. — Ще организираме среща на обществено

място, където всички ще ви видят... Толкова се радвам, че дойде, Теса, скъпа. Това ще ни въведе в най-елитните кръгове. След като се разчуе, че се познавате, ще го поканим на вечеря...

— Не! — Теса рязко се извърна. — Нищо подобно няма да предприемаш! Опиташ ли се да ме изправиш на пътя му, ще напусна Лондон завинаги и, ако се налага, ще стигна пеша до Ръшуд!

Луиза премигна насреща ѝ.

— Какво има, скъпа? — Тя май се досети нещо, което помрачи радостта ѝ от перспективата да се запознае с херцог. — Да не те е подвел?

На Теса не ѝ достигаше въздух. Сърцето ѝ беше свито.

— Не.

Сестра ѝ я погледна намръщено.

— Да не си е играл с теб?

— Не.

— Тогава какво стана? — не успя да прикрие любопитството си Луиза.

Теса понечи да каже нещо, но от гърлото ѝ не излязоха думи.

Влюбих се, искаше да сподели тя. Влюбих се в него, но дори и той да изпитва същото към мен, нищо няма да излезе.

Изражението на Луиза се промени.

— Мили боже...

Имаше вид на човек, който ще избухне в сълзи. Разтвори ръце. Луиза наистина имаше слабост към драматичните ситуации, повтори си Теса, но въпреки това прие прегръдката на по-голямата си сестра и потърси утеха.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Чарли потегли от Ъпъркоум колкото сериозен, толкова и развълнуван. Отначало яздеше безцелно, защото искаше да осмисли новината. По едно време си даде сметка, че доста се е отдалечил от пътя за вкъщи; прекалено много, за да се прибере същия ден. Малък хан му предложи идеално убежище, за да реши какво да предприеме нататък. Голям удар бе да научи, че може би има син, който винаги ще принадлежи на друг мъж; при това на мъж като Уорли. Не спа много; доста дълго мисли за баща си. Дърам бе строг и взискателен, ала Чарли се бе убедил, че държи и на трите си деца. Никога не ги наказваше жестоко. Като малък Чарли не мислеше така, но той наистина се заплиташе в най-големите бели. А най-големият грях на баща му — да го отдели от Мария — въобще не се оказа грях, а благодат.

Беше странно да признае, че прилича повече на баща си, отколкото си бе давал сметка. Запита се как ли щеше да реагира, ако Дърам му бе признал за Дороти, докато го разяждаше страстта към Мария. Дали подобно откровение щеше да влее малко здрав разум в главата му, или поне да го предпази от случката с Мария преди три години? Така щеше да бъде спестен целият този скандал и баща му щеше да умре спокойно.

Остана още един ден в хана, за да подреди мислите си. Ако се бе смирил и поне веднъж се бе върнал у дома, за да поиска обяснение от баща си, всичките сегашни неприятности щяха да му бъдат спестени.

И какво ли си мисли Теса за него сега? Целият скандал избухна заради негова грешка, продиктувана от неговата безразсъдност. Джерард сигурно ще изпита желание да го удари в лицето; Едуард ще го порицае за идиотската постъпка; и двамата му братя щяха да имат право. Но ако Теса го погледне с отвращение и омраза, когато научи цялата история... Не, това няма да го понесе.

Чарли пристигна в Мил Котидж късно, слезе от коня и подаде юздите на конярчето. Трябвате да признае пред братята си, че той,

макар и неволно, е виновен за всичко. Трябваше да обясни на Теса... Боже, колко искаше да я види. Повтаряше си, че тя би го разбрала... Нещата някак си се подредиха, след като ѝ разказа всичко и отчаяно се молеше и сега да стане така.

— Добре дошъл, милорд — поздрави го Барнс на вратата.

Чарли кимна разсеяно.

— Да, да... Напълни ми вана и ми донеси бутилка вино.

При цялото си нетърпение да види Теса се налагаше първо да се измие.

— Да, сър. — Барнс пое жакета и шапката му. — Лорд Едуард пристигна, сър.

Чарли се сепна.

— По дяволите. — По неизвестна причина се сети за реакцията на Джерард при пристигането му в Бат. Случваше се братята Де Лейси месеци наред да не си разменят писма и изведнъж да се появят на прага в най-неподходящ момент. — Къде е той?

— В задния салон, сър.

Едуард вдигна глава, когато Чарли отвори вратата. Пред него имаше куп книжа, както обикновено.

— Пак работиш — бяха първите думи на Чарли. — Как си, Едуард?

Брат му стана и подаде ръка.

— Доста добре.

— А съпругата ти? Надявам се и тя да е добре.

Очите на Едуард засияха.

— Много е добре, благодаря.

Чарли кимна.

— Радвам се.

Не попита какво е довело Едуард в Съмърсет. Не се налагаше.

— Дано и при теб всичко да е наред — продължи Едуард. — С Джерард се питахме, защото нямахме вести от теб. — Чарли не си даде труда да се оправдава. — Доста трудно те открих, тъй като Джерард знаеше само, че си отпътувал от Бат, за да търсиш Хайрам Скот. След твоето заминаване научил за железодобивната фабрика в Меле и първоначално отидох там. Не те намерих, попитах за дамата, която си последвал, госпожа Невил, и те проследих до Фром.

— Как е Джерард? — поинтересува се Чарли. — Не се зарадва да ме види, когато откликнах на повикването му вместо теб.

Едуард се усмихна.

— Решил е да купи къща в Бат. Съпругата му харесала града и смятат да останат. — Чарли кимна. Брат му го погледна с очакване. — А ти какво научи, Чарли? — попита направо Едуард. — Дойдох, защото е насрочено изслушване. Ще се разгледа иска на братовчеда Огъстъс и ти трябва да защитиш претенциите си. *Нашите* претенции.

Чарли се обърна и излезе от къщата. Едуард го последва, но и двамата не проговориха, докато пътеката не ги отведе до потока край старата мелница.

— Дороти отдавна е починала — обяви Чарли накрая. — Разполагам с писмо от свещеника в енорията, където е погребана. Споминала се е пет месеца преди Дърам да се ожени за майка ни. Ако Дърам не е сключил друг таен брак, който да излезе наяве, няма никакво съмнение за нашата законороденост.

Едуард кимна.

— А оправи ли се със Скот?

— Да.

— Някой ще открие ли трупа?

Чарли го изгледа свирепо. Едуард вдигна вежди и продължи:

— Убил си го, предполагам, задето е изнудвал баща ни.

— Скот няма вина. Пуснал е писмата, но не ги е писал. — Чарли направи пауза. — Дороти Коуп, или Хестър Суайн, както е по рождение, му е майка. На младини се подвизавала в Лондон. Когато татко наследил Дърам, подхвърляла как можела да бъде херцогиня. Каква шега само! Скот бил момче, но го запомнил. Мислел, че само е имала връзка с татко или той я е ухажвал. Въобще не ставало въпрос за венчавка. Тя, очевидно, не е приемала брака за истински, защото се върнала в Съмърсет, намерила си нов съпруг и създали семейство по времето, когато татко наследил Дърам.

— И ти разполагаш с доказателства за всичко това?

Чарли кимна.

— Джерард успял някак да открие свещеника, ако може да се нарече такъв, и взел регистрите му, включително и онзи, в който е вписан брака на Франсис Лейси с Дороти Суайн Коуп. Има вписвания и за бракове на проститутки и невръстни деца, а доста бедни хора

плащали на свещеника на вноски. Боже, Едуард, представяш ли си татко венчан в странноприемница от някакъв свещеник шарлатанин?

— Не. Но всеки от нас оглупява от любов по свой начин.

Чарли само изсумтя, сещайки се за Мария.

— Прав си.

— Госпожа Невил не ми се струва глупава — продължи Едуард.
— Тя, предполагам, те е измъкнала от тази каша. Желая ти щастие, Чарли.

Брат му го изглежда смаяно.

— Кога я видя?

Едуард се ухили като самодоволна котка, току-що сгащила мишка.

— Преди два дни. За секунди... те припозна в мен. — Зърна изражението на брат си и усмивката му стана още по-широка. — Напълно разбирам защо не си ни писал, откакто си я срещнал.

— Бях зает — процеди през зъби Чарли. — Преследвах изнудвач и се опитвах да спася наследството ни.

— За което те поздравявам — отвърна брат му сериозно. — Тя спомена, че ти е помогнала.

— Тя е изумителна, Едуард. По-умна е от теб и далеч по-красива.

— Да. Според мен ще е чудесно попълнение на семейството. — Едуард се обърна и тръгна към къщата. — Явно и ти си оглупял от любов — подхвърли той през рамо. — Ще пиша на съпругата си да организира вечеря в чест на новата си етърва.

Чувайки как брат му се смее, Чарли изруга тихо. Последва го и се качи горе, където Барнс му бе приготвил вана. Импулсивно отвори кожената чанта, връчена му от Едуард преди седмици. Разрови се из книжата и най-последна намери писмото, което търсеше. Беше го чел и преди, когато братята му дойдоха в Лондон и му съобщиха за тайния брак на Дърам, но тогава, силно разгневен от баща си, запомни само основните факти. Сега отнесе писмото, където Бърнс бе оставил бутилката вино. Свали прашните мръсни дрехи. Горещата вода започна да отпуска схванатите му мускули, а междувременно той се подкрепи с чаша бургундско. Разтвори последното писмо на баща си и се зачете.

Скъпи мои синове,

пиша това с натезало от съжаление сърце, заради постъпките си, описани по-долу. От всички грехове в дългия си живот

за този съжалявам най-горчиво, защото съм неспособен да го поправа. Горчиво съжалявам, че ви оставям това бреме.

Източникът на грижите ми е огнената ми натура. В младостта си, далеч преди са се сдобия с Дърам, бях млад мъж със средства и без отговорности. Като такъв се озовах в Лондон, готов да се потопя във всякакви наслади и удоволствия. През пролетта на 1751 или 1752 година срещнах млада жена на име Дороти Коуп, наричаха я Доли. Беше красавица, готова да се впусне във всякакви волности с мен.

Ако бях по-възрастен, по-умен или по-трезв, щях да избегна всички тези неприятности. Вместо това скоро реших, че съм страстно влюбен в Доли и се посветих на това да спечеля сърцето ѝ. Момичето искаше да пробие на сцената и със своята суета разчитах тя да разбере ползата от моята закрила. Вместо това тя ме отхвърли като момче, още не наследило състоянието си. Отговаряше на истината. Баща ми беше още жив и разполагах с приличен, но не огромен доход. Бях праплеменник на херцога на Дърам, не очаквах обаче да наследя титлата. Ако бях приел отхвърлянето ѝ, нищо от последвалото нямаше да се случи.

Тя отхвърли предложението ми да стане моя метреса, а аз обявих, че съм различен от другите ѝ ухажори. На въпроса ѝ „По какво по-точно“ отвърнах, че ще се оженя за нея. Тя отказа и това мое предложение със звънък смях, който само ме възпламени. Повтарях го многократно и накрая тя прие. Да, синове мои, постъпих глупаво: преследвах жена, която не ме желае и която трябваше да увещавам да се омъжи за мен. Бях прилична партия, защото бях роден джентълмен и със семейни връзки, с приличен доход, макар и не изцяло мой по онова време.

Ще останете и шокирани къде се скрепи нашият съюз — в странноприемница, близо до затвора, от съмнителен човек със свещеническо расо, а свидетели ни бяха полупиян докер и помощникът на свещеника.

И двамата се заклехме, че сме по на двацет и една, макар Доли още да не ги бе навършила, и че двамата живеем в Лондон, макар моят дом всъщност да беше в Съсекс. Свещеникът беше преподобният Уилям Огилви от Съмърсет. Докерът беше неграмотен и му платихме два шилинга, за да сложи кръстче като свидетел.

Името на помощника на свещеника не го помня, ако въобще някога съм го знаел. Свещеникът вписа брака в регистъра, а Доли и аз се подписахме. Отпразнувахме събитието с по питие в странноприемницата и Доли и аз се сбогувахме с преподобния.

Глупостта на постъпката ми скоро стана очевидна. Дотогава исках само да направя Доли моя; никога не съм си представял съвместен живот с нея. И двамата имахме горещи темпераменти и само след седмици се карахме и за най-дребните неща. Тя обяви намерението си да се върне в театралната си трупа и да пътува из страната с нея. Аз настоях да не го прави. Последва ужасна караница и тя обяви, че е било по-добре въобще да не се женим. Побеснял, аз изгорих брачното свидетелство. Тя заяви, че вече не сме съпруг и съпруга, а аз ѝ казах да напусне квартирата ми. Тя си събра багажа и си тръгна, след като изсипа още хули и обиди по мой адрес; аз — за свой срам — ѝ отвърнах със същото.

След това се върнах към стария си начин на живот. Стана съвсем лесно, защото малцината, които знаеха за увлечението ми по нея, приеха, че е била моя метреса и известно време сме се опитали да живеем заедно. Когато тя си тръгна, те решиха, че си търси по-заможен мъж, а аз посрещнах закачливите им коментари с мълчание. Едно е да те остави темпераментна метреса, но аз се бях венчал за нея — жена от нисша класа, само за да бъда изоставен. След няколко седмици случката се забрави. Единствено хазяйката ни смяташе за женени, но в онези дни не бе необичайно двойка да го твърди, за да е заедно.

Видях Доли още веднъж. Беше месеци след като се разделихме и страстите помежду ни се бяха уталожили. Тя се бе справила добре с живота в трупата ѝ, както дочух, си бе намерила богат закрилник. По време на случайната ни среща тя беше в добра форма. От чувство за дълг я попитах дали има нужда от нещо. (Разбирах пари.) Тя се усмихна и отговори отрицателно; разполагала с всичко необходимо за момента. Двамата отново се съгласихме, че нищо не ни свързва и се разделихме. Повече не я видях, не сме говорили и не съм ѝ писал.

В продължение на двайсет години правех каквото си искам и рядко мислех за нея. Беше младежка грешка и бе най-добре да я загърбя. Никога повече не се изкуших да се хвърля така след жена и не изпитвах потребност да се оженя. Не и докато ненадейно и внезапно

не наследих Дърам. Един херцог е длъжен да се ожени, той трябва да има наследници и те трябва да са законни. Признавам, че почти очаквах Доли да се появи и да претендира за наследството ми. Да отхвърлиш джентълмен със скромно състояние е едно, но перспективата да стане херцогиня на Дърам би изкушила всяка жена. Чаках, но тя не се появи. Все пак реших да се ожена — бях вече четирийсетгодишен и нямах време за губене. Положих усилия да я открия, но напразно. След двайсетгодишно отсъствие и два опита да я издиря, за да си осигуря законен развод, прецених, че сигурно е починала или е напуснала Англия, или няма защо да се опасявам от нея поради живота, който води. След време си взех съпруга — вашата обичана майка — и тя изпълни ролята си бляскаво, не само защото ме дари с вас, тримата ми скъпи синове. Минаха десетилетия и Доли почти изчезна от мислите ми.

Първото отвратително писмо пристигна миналото лято, след като се разболях. Беше кратко и шокиращо: някой твърдеше, че знае за Доли. Незабавно изпратих детективи да я търсят, но и те не постигнаха успех. Пристигна ново писмо със заплахи за изобличаване, а после — трето, с претенции за голяма сума пари. Всяко писмо ме измъчваше все повече и повече заради непростимото ми тихо самодоволство през годините. Люшках се между беса и отчаянието. Едуард, без съмнение, е забелязал раздразнението ми, но не го коментираше, а аз криех причината. За щастие по онова време Чарлс и Джерард бяха далеч от вкъщи. Не винете господин Пиърс, заедно не ви е осведомил. Забраших му да ви казва каквото и да било, а същевременно го карах още по-усилено да продължи издирването. Всичко се оказа напразно. Докато пиша тези редове, не съм открил нито Доли, нито мъжа, който твърди, че знае за нея, а сега е прекалено късно да променя стореното на младини.

Простете ми, скъпи момчета. Жертва съм на младежката глупост и на старческата гордост. По-добър човек веднага щеше да признае тъмните си тайни, така че поне да имахте шанс да ме разпитате за тях. Изчаквал съм, оказа се, прекалено дълго; сега времето ми изтича. Позорът, че оставям Дърам на вас с такава сянка, ме съсипва. Преправих си завещанието, за да ви подсигурия добре и тримата, но не съм на себе си при мисълта какво бихте загубили, ако този подъл изнудвач ме разобличи. Оставям ви всичко, с

което разполагам, за да направите недовършеното от мен. Дърам бе една съвършено неочаквана за мен награда, но през последните четирийсет години се превърна в целта на живота ми. Борете се за него; сега той ви принадлежи по право и всеки един от вас го заслужава повече, отколкото аз някога съм го заслужавал.

Моля за прощката ви, макар да не я заслужавам, и оставам ваш любещ баща,
Франсис де Лейси

* * *

Чарли остави писмото настрана. Да, най-накрая бе готов да прости на баща си, ако не за друго, поне защото и той се прояви като същия глупак. Злополучната любовна авантюра на баща им му навлече доста неприятности. Той, Джерард и Едуард — след първоначалното осмисляне на удара — не бяха пострадали кой знае колко. Ако не беше скандалът, Едуард щеше да се ожени за първата си годеница и никога нямаше да се запознае с огнената Франческа, която го омая и плени сърцето му. Джерард още щеше да се сражава с французите, а не да купува къща за богатата си съпруга Кейт. Вярно, ожени се, за да разполага с пари, но после безпаметно се влюби в нея. А той...

Никога нямаше да се озове сред отдалечените хълмове на Съмърсет, където пряма, зеленоока изкусителка го нарече ленивец, говори му за канали и плени сърцето му до степен да не може да си представи живота без нея.

За пръв път, откакто напусна Тъпъркоум, Чарли се усмихна.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Следващият ден не започна добре. Макар да се налагаше да бързат, Едуард не възрази срещу намерението на Чарли да се отбие във Фром, преди да потеглят за Лондон. Беше благодарен на брат си, но отклонението се оказа безсмислено. Теса и госпожа Бейтс бяха заминали. В „Златната кошута“ го чакаше само една кратка бележка.

Заминаваме изневиделица, милорд, пишеше Юджиния Бейтс. Теса ми обясни всичко и я разбирам напълно, но се надявам да имаме удоволствието да се срещнем в Лондон! Не само аз ще се радвам да ви видя, убедена съм.

— Проблеми ли? — попита Едуард, наблюдавайки го как чете.

— Май ме отблъскват.

Чарли пхна бележката в джоба и се опита да прикрие колко му е криво. Надяваше се да види Теса преди дългото пътуване до Лондон, а и тя обеща да го чака. Знаеше, че напуснат ли Фром няма да разполага с много време, защото щеше да е зает с уреждане на проклетото наследство, а толкова искаше да се наслади на компанията ѝ за известно време, пък било то и за четвърт час. Но тя бе заминала. Имаше бележка само от компаньонката ѝ и нито ред за сбогом от Теса. Какво се бе случило? Какво точно бе обяснила Теса на госпожа Бейтс? Защо не го изчака?

— Вече са заминали за Лондон — бе всичко, което каза.

Едуард вдигна вежди.

— Аха!

Чарли го изгледа свирепо.

— Това пък какво значи?

Брат му стана от стола в салона на странноприемницата и даде знак на прислужник да му донесе шапката.

— Предлагам да се отправим към Лондон веднага, преди да стане прекалено късно.

— Прекалено късно за какво?

Едуард си сложи шапката и взе бастуна със сериозно изражение, но в очите му играеха злоради пламъчета.

— Да си я спечелиш обратно, разбира се — поясни той.

Чарли изруга тихо и се насочи към чакащата карета, силно изкушен да изостави брат си.

По време на пътуването се наложи да каже на брат си за Уорли и Мария. Изповедта беше болезнена, но Чарли не спести нищо. Накрая Едуард прояви повече разбиране, отколкото раздражение.

— Не съм в положение да съдя когото и да било — подхвана той. — Самият аз бях на път да се ожения за напълно неподходяща жена, при това с одобрението на татко. Странно е как скандалът се превръща почти в благословия в някои отношения, нали?

— Благодарен съм на Бога за това. — Чарли кимна, зърнал вирнатите вежди на брат си. — Важи за всички ни. Без него тримата щяхме да продължаваме както досега и нямаше да се отклоним от поетия път. Не говоря от твое име или от името на Джерард, но потреперам при мисълта какво щях да изпусна, ако се беше случило.

— И аз стигнах до същото заключение — промърмори Едуард след няколко минути. — Но признавам — ти разреши дилемата, както и бях убеден, че ще стане. — Чарли го погледна изненадан и Едуард кимна. — Много приличаш на него, Чарли. Предизвикателствата те изкушават. И колкото са по-големи, толкова по-добре. Татко би бил дяволски доволен, че именно ти спаси Дърам.

— Имаш предвид — смаян.

— Не. Доволен. — Едуард се ухили. — И съвсем мъничко смаян.

В Лондон, както очакваха, попаднаха във водовъртеж. Всички вестници и светски колонки пишеха за „дилемата Дърам“, с описания на спорещите страни — Чарли и братовчед му Огъстъс, също претендент за титлата. Адвокатите на практика живееха в дома им. Нахвърлиха се на регистрите на преподобния Огилви и писмото на господин Томас като лъвове върху плячка. Дни наред сър Ричард Чалмърс подготвяше пледоарията си с помощта на колегата си сър Джеймс Уитърс, а Чарли прекарваше часове затворен с тях, за да наизусти всяка дума от петицията си до Короната. Една-единствена грешка при излагането на доводите щеше да опропасти цялата полза от писмото на господин Томас. В добавка през дома му минаваше поток от посетители — някои, искрени приятели, дошли да го уверят в

подкрепата си, други — тласкани от любопитство, и Чарли трябваше да приеме всички с овладените маниери на херцог. Съзнаваше, че на този етап нищо не бива да бъде оставено на случайността и като се държеше уверено, не спираше да отстоява пълното си право на титлата.

Но най-ужасното бе невъзможността да посети Теса. Ако отидеше сега, щеше да насочи общественото внимание към нея, а не биваше да го прави. Мъчеше се да подреди мислите си, но откри, че е неспособен да опише чувствата си с думи. Питаше се как ли е тя, дали е започнала да вижда Лондон в по-добра светлина. Чудеше се дали е намерила кафене с прилично кафе и дали й харесва повече от онова, което той й направи. Терзаеше се дали всъщност не го е изоставила и дали не предпочита връзката им да остане в тайна. Мисълта му обаче не се задържа дълго върху последната възможност. Колкото повече осъзнаваше какви почести, но и отговорности му предстоят, толкова повече копнееше тя да е до него и да ги споделят заедно. Щеше му се да разрешава всеки повдигнат от адвокатите въпрос заедно с нея. Всяка вечер, когато виждаше Едуард да се оттегля към своите покои, хванал съпругата си под ръка, мечтаеше ръката на Теса да е в неговата. Тя му липсваше изненадващо повече, отколкото бе предполагал.

Най-накрая, отчаян, се обърна за помощ към леля си Маргарет, лейди Доулинг. Хукна по стълбите да я спре, щом разбра, че е идвала да се види с Франческа, съпругата на Едуард. Леля Маргарет, помалката сестра на баща му, въобще не приличаше на Дърам. Щом узна за срина между баща и син преди единайсет години, тя отвори дома и обятията си за своя племенник. От цялото семейство само тя го разбираше и Чарли се молеше този път да не е изключение.

— Искам услуга — подхвана директно той, доволен, че Маргарет не е в компанията на приятелката си лейди Еккестън. Лейди Еккестън беше чаровна и забавна жена, ако човек се интересуваше от клюките, но Чарли би предпочел да сподели намеренията си по-скоро с жълтите вестници, отколкото да ги изрече пред нея. Лейди Еккестън не умееше да пази тайна.

— Каквото кажеш — увери го леля му. — Да повикам ли Доулинг?

— Не. Ти ми трябваш. — Поколеба се, преди да започне. — Има една дама... Не разполагам със секунда свободно време, откакто съм в

Лондон, но искам да знам... Питам се дали е добре — завърши той вяло. — Ще се отбиеш ли при нея да ѝ предадеш почитанията ми?

— Да съм ти посланик ли? — учуди се тя. — Коя е тази дама?

— Не е от Лондон. — Погледна строго леля си. — Това ми допада. Ако я стреснеш някак, никога няма да ти го простя.

— Продължавай — насърчи го Маргарет, вече силно заинтригувана.

— В момента, когато мога да я посетя, ще го направя. Ако отида сега, ще привлече внимание върху нея, а не желая да ѝ го причинявам.

— Каква утеха за всяка жена — промърмори леля му саркастично.

Чарли отпусна ръце, стиснати допреди малко в юмруци.

— Значи, според теб, трябва да отида, независимо от всичко? Така да бъде. Ще кажа на Чалмърс и Уитърс, че ги оставям за час...

Маргарет се засмя.

— Не, разбира се. Аз ще отида. Но все пак ми кажи коя е.

Чарли се усмихна смутено.

— Добре. Теса Невил. Жената, за която се надявам да се ожения.

* * *

Трескавата възбуда започна скоро след като Теса се върна от сутрешната си разходка. Луиза не поддържаше карета или коне в столицата и на Теса ѝ оставаше да се разхожда пеша. След няколко дни дивите хълмове на Фром започнаха да ѝ липсват повече, отколкото допускаше. В Лондон нямаше спокойствие; където и да отидеше, по което и да е време, навсякъде се тълпяха хора. Потискаха я високите, построени близо една до друга къщи — огромните им прозорци сякаш я следяха, докато се разхождаше в района на Пел Мел. В парковете беше по-приемливо, но пък Луиза се притесняваше, че сестра ѝ се отдалечава много от къщи и рискува да се загуби. Най-накрая постигнаха компромис, предложен от Юджиния. Теса обикаляше парка „Сейнт Джеймс“ два пъти с Мери по петите, а после прекарваше остатъка от деня вкъщи.

Всъщност Теса не се интересуваше къде ще се разхожда; искаше само да се махне от Лондон. Знаеше, че Чарли е пристигнал —

пишеше го във всички вестници, както и всевъзможни подробности за предстоящото изслушване — но така и не дойде да я посети. Дори бележка не пристигна за нея. Повтаряше си, че е много зает, както се очакваше, но това никак не я утешаваше. Дори Юджиния престана да споменава името му, а щом тя губеше надежда, Теса знаеше, че нещата са станали необратими.

Не беше свикнала да се справя с емоциите си. Обикновено обмисляше рационално вариантите и действаше. Сега отчаяно жадуваше да го види, но се страхуваше какво ще ѝ каже при евентуална среща. Копнееше да избяга в Ръшуд, но искаше да е и в Лондон, където продължаваше да мъждука шансът да я навести. Тези терзания, съчетани с насилствено наложеното безделие, я изнервяха. Тук не водеше счетоводство, нямаше проблеми за разрешаване, не се налагаше да надзирава организацията в къщата. Нищо не я разсейваше от окаяното ѝ състояние. Луиза настояваше да ходи по соарета и да посещава непознати хора или да седи кротко и да бродира. Теса очакваше да полудее и дори се надяваше това да стане, защото пристъп на лудост щеше да склони Луиза да я прати вкъщи, при Уилям.

Гледаше невидящо страница от един от романите на Юджиния, когато долу се чу суматоха. Не беше нещо необичайно за дома на Луиза и Теса отдавна не обръщаше внимание. Но този път се озадачи, защото Юджиния потропа на вратата и връхлетя, зачервена и останала без дъх.

— О, боже... Боже...

— Какво има? — разтревожи се Теса. Остави книгата и скочи да помогне Юджиния да седне на стол. — Станало ли е нещо?

Юджиния кимна и започна да си вее с кърпичка.

— Да... Става въпрос за... Ох, не знам... Но трябваше да те предупредя...

— За какво?

Теса едва дишаше. Сърцето ѝ се качи в гърлото. Дали Чарли е дошъл? Дори не смееше да зададе въпроса.

— Не е лорд Грешам — подхвана Юджиния, разбивайки всичките ѝ надежди. — Но почти толкова невероятно... Скъпа, трябва да се приготвиш...

— За какво? — Теса започна да се паникьосва. Изтича до прозореца. Пред къщата бе спряла карета, но не забеляза познатия

герб. — Какво, Юджиния? — обърна се тя настойчиво към компаньонката си.

В този момент на вратата се потропа отново и Луиза връхлетя.

— Боже милостиви! — възкликна сестра ѝ. — Графинята на Доулинг е тук и иска да те види!

Лейди Доулинг беше леля на Чарли. Искрица надежда пламна в гърдите на Теса.

— Сега ли? — попита тя глуповато.

— Да, сега! Оправи си косата! — Луиза грабна шнура на звънеца и почти го изтръгна от стената. — Кажи на Мери да намери подходяща рокля. Ощипи си страните, за да им придадеш малко цвят. Юджиния, вика и теб. — Възрастната жена зяпна и лицето ѝ преbledня. — Не съм виждала по-елегантна дама... Каква рокля! Никога толкова високопоставена персона не е стъпвала в салона ми. — Обърна се към Теса. — Моля те бъди учтива и внимателна. Лейди Доулинг е близка приятелка с лейди Еквестън, а тя знае всички клюки в Лондон. Движат се в най-висшите кръгове. Представа нямам защо е дошла да види точно теб, но моля те, моля те, впечатли я!

— Знам коя е, Луиза. Тя е лелята на лорд Грешам.

Луиза ококори очи.

— Негова леля? — прошепна тя благоговейно. — Леля...

— Наистина ли вика и мен? — попита Юджиния потресена.

— Да — увери я Луиза.

Теса си пое дълбоко въздух. Не знаеше защо я посещава лелята на Чарли, но нямаше да влезе в салона сама.

— Да, Юджиния, ще дойдеш с мен. Не бива да караме графинята да чака.

Слязоха заедно. През цялото време Юджиния не спираше да кърши ръце. Теса бе бледа и напрегната от нерви. Пред вратата на салона прокара длани по полата на роклята, пое си дълбоко въздух и влезе.

— Добър ден, лейди Доулинг.

Чула гласа ѝ, привлекателна възрастна жена се обърна и ѝ се усмихна. Сребрилата ѝ коса бе подредена семпло, но елегантно; и тъмносинята ѝ рокля бе такава. Теса си помисли, че и тя би облякла подобна дреха. Сините очи на гостенката гледаха предразполагащо.

— Госпожо Невил, госпожо Бейтс, извинете, ако ви притеснявам.

— Ни най-малко — увери я Теса. — Приятно ни е да се запознаем.

— Да, милейди, много ни е приятно — обади се и Юджиния.

— Едва ли ви е и наполовина толкова приятно, колкото на мен — отвърна дамата. Изглежда Теса, преди да насочи поглед към Юджиния. — Чух, че имаме доста общо, госпожо Бейтс. Племенникът ми разказа за запознанството ви. Надявам се да не се е държал нахално.

— О, милейди, беше олицетворение на учтивостта и очарованието — не спести похвалите си Юджиния и отново поруменя. — Образец за джентълмен.

Лейди Доулинг се засмя.

— Радвам се да го чуя. Обичам го като собствен син. Повярвайте, нямаше да ви се натрапя така, ако не ме беше уверил, че няма нищо нередно.

— Няма — обади се Теса, докато изгаряше от желание да попита лейди Доулинг защо е дошла. — Надявам се... Надявам се да е добре — не се сдържа да добави тя.

Изражението на графинята се смекчи, щом долови топлината в думите ѝ.

— В отлично здраве е — отвърна тя, — но в друго отношение е много зле.

Теса замръзна.

— О... — бе единственото, което се отрони от устата ѝ.

— Дълбоко нещастен е, защото адвокатите запълват всяка секунда от времето му — продължи лейди Доулинг. — Помоли ме да се отбия и да ви предам почитанията му. — Наклони замислено глава. — Давам си сметка, че не съм му равностоен заместник, но той се надява лично да ви посети при първа възможност, стига да е добре дошъл.

— Разбира се — побърза да откликне Теса и поруменя. — Искам да кажа, вие също сте добре дошла и сте му напълно равностоен заместник.

Лейди Доулинг отново се засмя. Изражението ѝ бе пълно с разбиране.

— Скъпа, няма защо да се страхуваш от мен. Ако някой трябва да е нервен, това съм аз. Една погрешна дума и семейството ми ще се отрече от мен.

— Чарли никога не би... Няма от какво да се страхувате, убедена съм.

На Теса ѝ идеше да се удари през устата. Говореше като идиот.

— Не бъди толкова сигурна. Мъжете в рода Дърам са непреклонни, наумят ли си нещо. Привързаността на леля му към него въобще няма да го умилостиви, ако с нещо те разочаровам от негово име.

Напрегната, Теса мълчеше; обземаше я надежда. Нима това означаваше...

— Госпожо Невил... — Лейди Доулинг се поколеба. — Ще говоря направо. Предлагам на млада жена съвета на възрастна дама: дай шанс на Чарли. Той е искрен.

Теса навлажни устни.

— Относно какво, милейди?

Гостенката се усмихна.

— Ще го оставя той да ти го съобщи. А ако увърта, попитай го направо. Подозирам, че така предпочиташ.

— Да, милейди... — Теса се изчерви.

— Много добре. — Лейди Доулинг им се усмихна лъчезарно. — Това първото ти посещение в Лондон ли е, госпожо Бейтс?

— О, да, милейди.

— Надявам се да видите всички забележителности. Лондон беше впечатляващ, когато пристигнах тук, а сега е още по-хубав. Разгледахте ли „Колекцията Бриджуотър“? Племенникът ми Едуард твърди, че не е за пропускане.

Теса седеше и почти не чуваше разговора между компаньонката и графинята. В маниерите на лейди Доулинг забелязваше същия непринуден чар на Чарли и наблюдаваше как лицето на Юджиния засиява, както стана и преди толкова седмици в хотел „Йорк“. Това породя копнежа ѝ той да я посети, но и я изпълни със страх от евентуално посещение. Бил искрен, каза графинята; с такива думи човек не описва временна връзка, а и Теса бе сигурна, че лондонските джентълмени не осъществяват връзки с помощта на родственици. Следователно той говореше за женитба — нещо, което хем я изпълваше с трепет, хем я плашеше. На фона на елегантното, овладяно държание на лейди Доулинг Теса се почувства непохватна и тромава; непринуденият маниер на гостенката да води разговор накара Теса да

оцени приказките си като остри и неучтиви. Никак не си представяше, че при посещение на непознати ще съумее да се държи топло и дружелюбно в стила на лейди Доулинг. Това я изпълни с паника; вероятно Чарли имаше предвид леля си, когато ваеше образа на своята херцогиня, а Теса съзнаваше, че никога не може да бъде такава.

Не след дълго гостенката си тръгна и Теса въздъхна почти облекчено. Щом графинята изчезна, Луиза застана на прага. Всяка надежда на Теса да остане насаме с мислите си угасна.

— Е? — настойчиво попита сестра ѝ. — Какво стана?

— О, скъпи мои! — възкликна тържествуващо Юджиния. — Не е ли изключително изящна дама? Толкова елегантна, мила и приятна! А кройката на палтото ѝ...

— Да, така е — прекъсна възторга ѝ Луиза. — Защо искаше да види Теса?

Юджиния млъкна и погледна Теса гордо.

— Дойде да предаде поздрави от Негова светлост на Теса. В най-скоро време ще го видим тук, в салона, не се съмнявам.

Луиза приседна.

— В моя салон? — повтори тя благоговейно. — Херцогът на Дърам?

Юджиния кимна.

— Освен това Нейна светлост каза, че той е ис...

— Юджиния! — прекъсна я Теса. — Достатъчно!

— Да, скъпа — веднага се разкая компаньонката ѝ. — Наистина е достатъчно.

— Теса! — възкликна сестра ѝ със сълзи в очите; сълзи от радост, ако се съди по широката усмивка на лицето ѝ. — Теса, мило момиче. Ти си невероятна. Херцогът на Дърам!

Теса се изправи рязко. Нямахте да издържи и минута повече.

— Отивам да се разходя — обяви тя, макар да се бе прибрала само преди час.

Луиза, изпаднала в опиянение, не спомена за договорката им Теса да не излиза повече от веднъж на ден. Младата жена завърза бързо шапката си, извика Мери и използва суматохата, за да се измъкне през вратата.

Този път се насочи право към Грийн Парк, без да се интересува колко ще се отдалечи от къщи. Хвърли притеснен поглед към къщите

в западния край на парка. Една принадлежеше на лорд Спенсър; Юджиния бе чела за изящната ѝ фасада в някой от туристическите си справочници. Къщата на Чарли вероятно беше несравнимо по-елегантна, защото той беше херцог. Теса се сети за дома им в Ръшуд, по-скоро удобен, отколкото красив. Там ѝ беше мястото, в неугледна провинциална къща, а не сред облицованите с мрамор домове край „Мейфеър“.

В главата ѝ се въртяха подобни мисли, но сърцето ѝ пееше друга песен; тя го обичаше. Нима това не значеше нищо? И ако и той я обича, няма ли да преодолеят всички трудности? Опита се да си представи живота с Чарли: от блаженството да споделя леглото му и да се събужда всяка сутрин до усмихнатото му лице, до мъката да посещава всевъзможни балове и соарета и да се притеснява да не го изложи с прямите си маниери. Мислеше какъв избор ѝ предстои: избор, разкъсващ сърцето, или безопасен избор — да продължава да живее като предполагаема вдовица под закрилата на брат си, а не да предприеме опасната крачка да се омъжи за херцог, когато от нея щеше да се очаква много, а не само да се радва на щастието да е съпруга на Чарли.

Вървя из парка, докато сенките започнаха да се удължават и Мери я помоли да се прибират. Все още нямаше отговор на въпросите си, но едно Теса знаеше със сигурност: не бе уверена кой избор ще я направи щастлива.

* * *

Чарли дочу гласа на леля си Маргарет долу и само дето не изхвърча от стаята, оставяйки след себе си смаяния адвокат наред с някакви правни обяснения.

— Видя ли я? — попита той веднага. — Добре ли е? Ще ме приеме ли?

Маргарет направи знак на лакея да се отдалечи.

— Видях я. Тя, скъпи, въобще не е като жените, с които се захващаш.

— Приключих с тях. Какво каза тя?

— Нищо особено. Май доста изненадах младата дама и компаньонката ѝ. Чувствах се неловко да се отбия при напълно непознати.

— Лельо — процеди той през зъби и тя се усмихна.

— Добре е и според мен си добре дошъл. Но... — направи пауза.
— Защо не си ѝ казал нищо? Горкото момиче изглеждаше разтревожено и напрегнато. Жените не предполагат, да знаеш. Мъжът трябва да декларира обичта си, иначе никак не сме сигурни. А тази дама, според мен, обича да е сигурна.

— Така е — въздъхна той. — Щях да ѝ кажа, лельо, но докато си дам сметка какво чувствам, тя замина.

— Тогава предлагам да не губиш време и да я увериш. Сестра ѝ, лейди Удол спомена за предстоящо пътуване до Уилтшър. Ще ти е трудно да ходиш чак до Уилтшър, за да я ухажваш.

Чарли кимна.

— Комитетът се събира утре, но вдругиден нищо няма да ми попречи да отида на площад „Сейнт Джеймс“. — Импулсивно се наведе и я целуна по бузата. — Благодаря, лельо.

— За мен беше удоволствие. — Накани се да си върви, но се обърна. — Знаеш ли? — фиксира го тя с пронизателните си сини очи. — Според мен баща ти много щеше да се гордее и с трима ви, но особено с теб.

— Недей...

Тя обаче сложи пръст върху устните му.

— Говоря истината — настоя тя. — Познавам го по-дълго, отколкото ти го познаваш. Освен това имам предимството да не съм негово дете. Франсис бе упорит като магаре, но само когато се смяташе за прав. Когато грешеше, признаваше и се опитваше да изгладя стореното.

— Аз не съм в състояние да изгладя стореното.

— И баща ти не успя по отношение на едно нещо — прошепна тя. — Редно е да му простиш, Чарли.

Той помълча, но накрая призна:

— Простих му.

Тя се усмихна.

— Той не би желал нищо повече. Повярвай ми: за отчуждението между вас винеше себе далеч повече, отколкото теб. Само защото не се

смири да поиска прошката ти не означава, че не страдаше от раздялата ви така болезнено, колкото и ти. — Отстъпи и си сложи ръкавиците. — Сега му се отплати, като се поучиш от грешката му. Иди и се ожени веднага за това момиче. Баща ти, а и майка ти, щяха да я одобрят сърдечно.

Чарли я зяпна, после прихна.

— Точно това възнамерявам да направя, лелю.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Следващият ден и половина сякаш продължи цяла вечност. Изслушването пред Комитета мина като в мъгла. Чарли бе доволен, задето е пропуснал предишните заседания. Сър Ричард Чалмърс изложи доводите в негова полза с такъв напевен тон, че щеше да засрами всеки професор, но пък наблегна безкомпромисно на всички факти. Отхвърли претенциите на адвоката на Огъстъс, който започваше да изглежда все по-недоволен и по-недоволен. Дори за Чарли бе ясно, че неговият иск се базира на слухове и е продиктуван от алчност. Представянето на регистрите на преподобния Огилви промени отношението на Комитета, а писмото на господин Томас изцяло спечели членовете му на страната на Чарли. Накрая официалният орган прочете окончателното си решение. То не бе изненада за никого, но все пак предизвика огромно облекчение у братята Де Лейси.

След заседанието Чарли дори не чуваше поздравленията.

— Браво, Дърам — потупа го чичо му Доулинг по рамото. — Чудесно си се справил.

— Благодаря, сър — успя да продума той, преди да го наобиколят другите доброжелатели.

Предстоеше Комитетът да представи решението си пред Парламента, а после пред Короната, но това бе формалност. Херцогството беше негово.

Легна си късно след полунощ, но с чувство на удовлетвореност. Дърам му принадлежеше. След утрешния ден се надяваше и Теса да му принадлежи.

Каретата спря пред една къща на площад „Сейнт Джеймс“ и сърцето му заби учестено. Въпреки това по лицето му заигра широка усмивка. Бяха минали две седмици, откакто не я бе виждал. Направо изскочи от каретата, без да дочака кочияшът да отвори вратата.

Посрещна го иконом.

— Да, сър?

— Идвам да видя лорд Марчмонт.

— Разбира се, сър.

Прислужникът го въведе в елегантен салон и бързо изчезна. Прекалено нетърпелив да седи, Чарли закрачи напред-назад.

Дали тя бе чела вестници? Знаеше ли, че всичко е уредено? Спомни си реакцията ѝ, когато узна, че му предстои да наследи херцогство и усмивката му стана още по-широка. Сети се какво последва и когато икономът се върна, Чарли почти бе забравил, че е редно първо да се види с брат ѝ и бе готов да помоли да повикат Теса.

— Насам, Ваша светлост. Лорд Марчмонт ви очаква.

Домакинът му имаше приятно, дружелюбно лице, но без решителността на Теса. Дори изглеждаше малко притеснен, докато му се покланяше.

— Как сте, сър? — поздрави Чарли. — Извинете за часа, в който ви безпокоя, но имам да обсъдя с вас нещо спешно и признавам — не ми се чака.

Марчмонт премигна нервно.

— Моля ви, не е никакво безпокойство. Няма ли да седнете?

Преди да успеят да се настанят обаче отвън се чу шум и влезе една красива жена. Чарли си даде сметка, че това е сестрата на Теса, независимо от някои дребни различия. Косата ѝ бе по-тъмно руса и бе малко по-ниска от Теса. Очите ѝ бяха зелени, но обикновени, а не сияещи.

— Простете, не знаех, че има някой. — Дари Чарли с ослепителна усмивка. — Аз съм сестрата на лорд Марчмонт.

— Изключително приятно ми е да се запознаем.

Чарли се поклони и ѝ целуна ръка.

Марчмонт се прокашля.

— Ваша светлост, това е сестра ми, лейди Удол. Луиза, Негова светлост, херцогът на Дърам.

— За мен е чест — промълви тя и направи дълбок реверанс. Ако миглите ѝ пърхаха по-бързо, в стаята щеше да стане течение. — Дано не съм прекъснала нещо.

— Ами...

Марчмонт погледна въпросително Чарли, който се усмихна.

— Не, мадам. Всъщност дойдох да видя сестра ви, госпожа Невил.

— Теса? — не повярва лейди Удол. — Дошли сте да видите Теса?

— Да — увери я Чарли и кимна.

Марчмонт отново прочисти гърло.

— В момента тя не е вкъщи...

— Всеки момент ще се върне — намеси се лейди Удол бързо. — Да позвъня ли да донесат нещо? Чай? Закуска? Или бренди?

Той неволно се усмихна на желанието ѝ да му угоди.

— Не, благодаря. — Поколеба се, но реши, че сега не му е до учтиви маниери. — Всъщност, идвам да получа разрешение да ухажвам сестра ви, Марчмонт.

— Ясно...

Виконтът изглеждаше напрегнат, но лейди Удол нададе радостно възклицание.

— Не сте изненадани, предполагам, защото след като случайно се срещнахме в Бат, силно се привързах към нея.

Чарли не бе сигурен какво им е казала Теса, но не се съмняваше, че госпожа Бейтс е споделила всяка подробност от съвместното им пребиваване.

— О, да, госпожа Бейтс ни разказа колко мил сте бил към нея и Теса в Бат, а по-късно и във Фром. Позволете ми от името на цялото ни семейство и аз да ви благодаря, Ваша светлост. Толкова се притеснявахме, че сама предприема пътуването...

— Луиза — прекъсна я Марчмонт решително и сестра му млъкна веднага, макар и леко недоволено. — Едва ли ще се изненадате, Ваша светлост, ако ви кажа колко малко значение има моето мнение. Другата ми сестра е невероятно самостоятелна, и ако възразява, моето мнение по въпроса с нищо няма да ви помогне.

Едната вежда на Чарли се стрелна във въздуха.

— Мислите, че каузата ми е обречена ли?

— Не, не, не — намеси се лейди Удол. — Боже, как ви хрумна?

— Не знам — отвърна на свой ред Марчмонт. — Ще се наложи да попитате Теса.

— Ще бъде трогната от оказаната ѝ чест, убедена съм — вметна и лейди Удол, на което Чарли се изсмя.

— Наясно съм колко ще е трогната сестра ви, мадам, уверявам ви. — Той ѝ намигна. — Но въпреки това възнамерявам да я убедя.

Марчмонт видимо се поуспокои.

— Тогава, вероятно, имате шанс.

— Прекрасно. — Лейди Удол се усмихна сияйно и на двамата. — Да седнем и да прием чай, докато я изчакаме.

За щастие на Чарли му бе спестена необходимостта да отговори, защото долу се чу как вратата се отваря и затваря. Прозвучаха възбудени трели в гласа на Юджиния Бейтс и сърцето му подскочи. Теса сигурно беше с нея. Марчмонт също се досети; вече се обръщаше към вратата, когато тя се отвори и госпожа Бейтс влезе.

— Лорд Грешам! — възторгна се тя. — О, извинете. Сега сте Ваша светлост — сети се тя и поруменя.

Понечи да направи реверанс.

— Никакви такива между стари приятели — отсече Чарли и пристъпи да я хване за ръцете. — Огромно удоволствие е да ви видя отново, госпожо Бейтс.

— И за мен е така, наистина. — Направи пауза и хвърли поглед през рамо. — Но подозирам, че предпочитате да видите друг. Теса беше до мен. Къде изчезна?

Сякаш по сигнал тя влезе в стаята. Усмивката на Чарли изчезна и за момент той се потопи в сияйните зелени очи, които направо го пронизваха. Тя стоеше на прага овладяна и уверена. За миг никой друг на този свят не съществуваше.

Марчмонт прочисти гърло.

— Имаш посетител, Теса — обяви той абсолютно ненужно.

— Да, виждам. — Без да откъсва очи от него, тя направи реверанс. — Ваша светлост.

— Влизай, Теса — подкани лейди Удол. — Влизай.

— Луиза, скъпа, ще ми помогнеш ли в трапезарията? — подхвърли госпожа Бейтс. — На Бонд Стрийт видях чуден начин за подреждане на цветя. Трябва да ти го покажа веднага, преди да го забравя.

С изненадваща бързина тя прекоси стаята и поведе лейди Удол, която дори не успя да възрази.

— Звъннете, ако ви трябва нещо — намеси се Марчмонт и побърза да последва оттеглилите се дами.

Теса не помръдна, докато семейството ѝ излизаше, но когато брат ѝ затвори вратата, руменина заля страните ѝ.

— Уредил си всичко, разбрах.

— Относно титлата — да.

Тя кимна.

— Чудесно. Зарадвах се да го прочета във вестника сутринта.

— Нима? Защо?

Тя отвори уста да каже нещо, но пак я затвори и свъси вежди.

— Искаше титлата. Сега я имаш. Не си ли доволен?

— О, да, за нея се радвам.

Тя преглътна.

— А посещениято ти при лорд Уорли?

Той си пое дълбоко въздух. Да, най-добре бе да ѝ каже веднага и с това да се приключи.

— Изпращал е писмата, защото имах връзка с лейди Уорли. — Руменината от бузите ѝ изчезна, но изражението ѝ не се промени. — Беше преди години. Веднага съжалих, че се е случило.

— Искал си да се ожениш за нея — напомни тя тихо.

— Преди много време — съгласи се той. — Бях млад и глупав.

— Усещането ми е познато — промълви тя.

Той кимна и се приготви да ѝ съобщи най-лошото.

— Баща ми предотврати брака, но нямаше как да ме принуди да проявя разум. Поддадох се на младежкото си увлечение, когато я срещнах по-късно, вече като лейди Уорли, преди три години. Бях пил прекалено много, а тя твърдеше, че още ме обича. Аз... — Направи пауза, колкото да си поеме дъх. — Оказа се, че все още съм глупак. Просто ѝ попаднах под ръка, а тя беше нещастна със съпруга си. След онази нощ обаче заминах и повече не я видях. И се заклях да нямам работа с омъжени жени. Ако с това всичко бе приключило, на Уорли, предполагам, щеше да му е безразлично, но... тя е родила дете. Наследникът на Уорли.

Сега Теса пребледня като сняг.

— Твой син ли е? — прошепна тя.

— Няма как да се разбере. В продължение на година Уорли вярвал, че е негов и има вероятност да е прав.

— А ти на какво вярваш? — попита Теса.

Той се поколеба.

— Не знам — призна той накрая. — Но искрено се надявам да е син на Уорли. — Тя мълчеше. — Ще ми простиш ли? — попита той. — Не е лесно да се преглътне подобно нещо, знам.

— Както е лудост да се държиш неподобаващо в църква — обяви тя. Лицето ѝ възвърна част от цвета си. — Въпреки всичко не е редно Уорли да постъпи така.

— Щеше да е много по-достойно да ме застреля.

— Не говори така! — възкликна тя.

Чарли усети в сърцето си надежда и облекчение.

— Щеше да е по-честно — добави той. — А аз далеч повече ценя прямата честност.

Тя се усмихна, но изражението ѝ бързо се промени.

— Още ли си влюбен в нея?

— В лейди Уорли ли? — Чарли поклати глава. — Не вярвам някога да съм бил. Поне не истински. Но това не ми беше ясно, докато не срещнах теб.

Тя го изгледа изпитателно и сведе поглед.

— Има ли друго, което желаяш, Ваша светлост?

— Да желая? О, да — увери я той. — Искам отново да ме наричаш Чарли, а не „Ваша светлост“.

— Не е подобаващо — отвърна тя. — Тук сме в Лондон, а не в провинциално градче.

— И тук трябва да се държим по определен начин, така ли? — Докато говореше, прекоси стаята и се молеше промяната да се дължи на сестра ѝ, на двуседмичната раздяла, на шока от признанието му... Всичко, но не и да е променила чувствата си към него. — Къде е жената, която ме нарече лениво, арогантно магаре? — пошегува се той. — Тя ми липсва.

Теса вдигна поглед с добре познатия му блясък в очите и той я целуна. Ръцете му обгърнаха лицето ѝ и тя се разтопи в прегръдката му. Сърцето на Чарли подскочи. Отново имаше чувството, че сега е цялостен и завършен. Притисна я още по-близо към себе си и започна да наваксва пропуснатите целувки, когато бе далеч от нея.

— Липсваше ми — прошепна той, целувайки я по устните, по шията и по клепачите. — Отчаяно ми липсваше, скъпа Теса. Ще пренебрегнеш ли многобройните ми недостатъци и ще се омъжиш ли за мен, преди да полудея без теб?

Теса се почувства замаяна. Както обикновено, когато той я докосваше, всичките ѝ решения се изпаряваха яко дим.

— Извинявай... Не мисля, че е редно...

Той застина.

— Не мога да променя стореното от мен, Теса, но...

Лицето ѝ гореше.

— Нито пък аз. Не е честно да те упреквам, когато съм виновна за подобни неразумни постъпки. Но... имам чувството, че ще бъда пречка за теб. — Опитваше се да обясни логично какво ѝ подсказваше сърцето. — Рано или късно ще се повтори случката по време на вечерята във Фром. Не схванах какво става и се държах като глупачка. — Направи пауза. — Често постъпвам така. Говоря, каквото мисля и стряскам всички наоколо. Семейството ми е озадачено от години, но те ме обичат и ме приемат такава.

— Мен не ме озадачаваш — увери я той. — Не и повече, отколкото мога да понеса. Намирам те за омайваща.

— Но няма да ти е безразлично, ако съм твоя херцогиня. Трябва ти някоя, която да дава пищни приеми и да бъде образец на елегантност. С това не бих се справила.

Последното го изрече почти шепнешком.

Той я изгледа озадачен.

— Наистина ли се страхуваш?

— Да... — Тя успя да кимне леко.

Неприятно ѝ бе да го признае, но отговаряше на истината. По-добре да се разделят сега и тя да остане с щастливите спомени за него, отколкото да види как той започва да я гледа с нетърпение, а после и с отвращение. Никога не съжали, че не се бе омъжила за Ричард Уилбър и с времето — не се съмняваше — нямаше да съжالياва и за сегашния провален брак.

— Страх те е да си херцогиня или те е страх да се омъжиш за мен?

— То е едно и също.

— Не е. Говориш за пищни приеми и елегантност, но не и за любов.

Сърцето ѝ подскочи.

— Очевидно е, че съм влюбена в теб.

Той направи комична гримаса.

— Очевидно ли? Току-що отказа да се омъжиш за мен.

Тя свъси вежди.

— Защото няма смисъл, Чарли! Имахме... връзка. Дискретна и кратка.

— Ако исках само връзка, нямаше да моля леля си да дойде при теб, когато ми беше невъзможно. Нямаше да дойда да искам разрешение от брат ти, съвсем учтиво, да се ожения за теб. Нямаше да стоя тук и да те убеждавам в способностите си да бъда добър съпруг...

— От теб би излязъл чудесен съпруг — прекъсна го тя. — Опасявам се, че от мен няма да излезе добра съпруга.

Той я погледна развеселен. Теса стоеше все така, с вирната брадичка. Доводите ѝ бяха съвсем логични и с времето той щеше да ги разбере. Затова не си подхождаха. Изведнъж тъмните му очи омекнаха и крайчетата на устните му се завиха нагоре. Тя инстинктивно отстъпи, разпознала опасността. Беше ѝ невъзможно да устоява на Чарли, погледнеше ли я така.

— Но аз се нуждая от помощта ти — обяви той умолително. Боже, можеше да се стегне и да се противопостави на чара му и дори на целувките, но когато искаше съвет от нея... — Сега, когато получих херцогството, трябва да го управлявам. Това са осем обширни имения, пръснати из Англия и Шотландия. През последните осем години с това се занимаваше брат му Едуард и нямам представа дори откъде да започна. А и... Чакай! — Той вдигна отчаяно ръка. — Забравих да спомена: трябва да предам две от именията. По едно на братята си. Баща ми е определил две от най-хубавите за Едуард и Джерард. Това означава, че ще загубя поне четирийсет акра, което е по двадесет и две хиляди на година от приходите ми.

— А те какви са в момента? — осведоми се Теса, преди да съобрази какво пита.

— След като им ги дам, ще ми останат едва осемдесет и шест хиляди на година.

Тя зяпна. Уилям беше заможен човек, но приходите му не надхвърляха осем хиляди годишно.

— Едва?!

Той кимна.

— Разбираш затруднението ми. Как ще съумея да се справя? Надявах се да ме посъветваш какви вложения да предприема, как да

управлявам именията си и...

— Наеми си управител — предложи тя колебливо. — Лесно ще го смениш, ако не си доволен.

Дяволитата му усмивка отново се появи.

— Вече имам. Дори сигурно повече от един. Но нямам съпруга, а искам теб. Отлично ме задоволяваш. Искам ти да преглеждаш счетоводните ми книги, да ми казваш как се отклоняват средства, определени за въглища, и да ме насочваш какви и колко акции да купувам, но тихичко, та братята ми да решат, че съм станал финансов гений. Искам да те любя нощем, да ми казваш, че искаш още и да впиваш нокти в раменете ми. Дори искам да ме гледаш както в момента: все едно съм си загубил ума. Освен това трябва да си нежна и добра с мен. Тогава сърцето ми се разтапя.

— От херцогините се очаква да са елегантни и шлифовани — обяви тя, старейки се да не мисли за руменината, плъзнала по страните ѝ. — Занимават се с благотворителни каузи, поддържат артистични салони и прекарват вечерите в операта, облечени в коприна и обсипани с диаманти.

Чарли кимна замислено.

— Не помня мама да е ходила на опера. Носеше все семпли ленени рокли, изцапани по подгъва, защото постоянно работеше в градината. Обожаваше розите си. Изрязваше хартиени звезди и ги окачаше по тавана ми, когато бях болен. Научи мен и Едуард как да плуваме в езерото в Ластингс и никога не я видях с диаманти. Пусна няколко кученца в кабинета на баща ми, за да прогони оттам един досаден посетител. — Разпери ръце. — Тя бе последната херцогиня на Дърам и страшно много щеше да те одобри.

Теса прехапа устни.

— Лондон не ми допада много...

Той ѝ намигна.

— Вероятно не си видяла привлекателните му страни.

— Не говориш разумно — тросна се тя, едва сдържайки усмивката си.

Как успяваше да го направи? Караше я да се усмихва, когато въобще не ѝ беше до смях. Дължеше се на проклетия му чар, винаги насочен към най-слабото ѝ място. Вечно успяваше да накара сърцето ѝ

да трепне, да забрави за всякаква логика и разум и да усеща единствено неговото присъствие.

— Естествено. — Хвана я за ръце и я придърпа. — Аз съм влюбен мъж, който се опитва да убеди една вироглава, красива, интелигентна и прекрасна жена, че ме е омаяла и не мога да живея без нея.

Тя не се въздържа и прихна.

— Ласкател.

— Нищо подобно. — Притисна я към гърдите си и опря чело в нейното. — Трябва ми някой да не допуска да лентяйствам. Ти постигна по-голям успех от баща ми и всичките ми преподаватели, взети заедно. Второ: на теб ти е нужен човек, който да те размива, дори когато шилинг и четири пенса не излизат в баланса на счетоводните книги, а те уверявам, че имам чувство за хумор. Трето: и на двамата ни е приятна компанията на другия, дори да четем заедно прашни брачни регистри или да обсъждаме скучен проект за строеж на канал. Четвърто: когато се караме, както не се съмнявам, че ще се случва, възнамерявам да те отведа в леглото и да те държа там, докато забравиш за какво си се сърдила, а това, уверявам те, ще е приятно занимание и за двамата. Пето: обичам те до полуда и далеч повече от някоя шлифована и елегантна дама, която никога няма да посети строеж на канал от ужас да не загуби някой от диамантите си в калта. — Направи пауза. — Да изброявам ли още причини?

Теса си пое дълбоко въздух и се предаде.

— Не.

— И ще се омъжиш за мен, независимо от всички изпитания, които това влече?

— Ако ме искаш, въпреки всичките ми несъвършенства — отвърна тя изчервена.

— Именно тях харесвам най-много у теб — предизвика отново смеха ѝ той.

— Добре, стига да съзнаваш какво искаш...

Прегърна я силно.

— Напълно съм наясно какво искам. Веднъж брат ми каза, че човек никога не оценява нещо, ако не се потруди да го получи. Имаше предвид Дърам, но за мен ти си повече, отколкото ширнали се поляни и стари къщи. — Устните му отново се извиха в усмивка. — И Бог ми е

свидетел, че беше много по-вълнуващо да се боря за теб, отколкото за Дърам.

Тя се усмихна.

— Да, съгласна съм.

Допря буза до гърдите му и се заслуша в ударите на сърцето му. Дори облечен по последната лондонска мода, с вид на същински херцог, той бе нейният неустоим Чарли: сладкодумният нехранимайко, дяволски вещият любовник и изключително почтен мъж. Не би била с ума си, ако мислеше да се откаже от него. Забрави всякакви решения да прекара остатъка от дните си като трагична героиня. Каквото и да трябва да научи, за да е достойна негова херцогиня, той го заслужаваше.

— Обичам те — прошепна тя и се дръпна, за да го погледне.

— Знаех, че няма да ме търпиш, ако не изпитваш дълбоки чувства към мен — засмя се той.

— От най-дълбоките — усмихна се тя. — Но спри да се омаловажаваш. Иначе аз ще разкажа на всички колко си находчив, умен, дързък и добър.

— Никой няма да ти повярва.

— Напротив. Всички знаят колко съм пряма.

— И аз те обичам — целуна я той. — Обичам те страстно, нежно и завинаги. Обичам те такава, каквато си, а не някаква митична херцогиня, в която си въобразяваш, че трябва да се превърнеш.

— Тогава ще се опитам да не забелязвам, ако проявяваш надутото поведение като херцог — засмя се тя.

— Знаех, че сме подходящи един за друг.

— Не бях убедена — усмихна се тя, — но ти се оказа прав.

Чарли се ухили и отново я обгърна с ръце.

— Безспорно, скъпа моя.

ЕПИЛОГ

*Две години по-късно
Той бе роден, за да бъде обичан.*

Чарли стоеше над люлката и гледаше как спи невръстният му син. Изпод шапчицата му се бяха измъкнали черни къдрици и му придаваха вид на новоръкоположен монах, а малките му устни помръдваха все едно сучат, преди да се разтегнат в прозявка. Беше извадил едната си ръчичка върху одеялото и се опитваше да освободи и другата.

— По-активен е докато спи, отколкото повечето хора, когато са будни — отбеляза той заплепен от сина си. — Ще се наложи да наемем три бавачки, за да се справят с него.

— Знаех си — обади се Теса. — Знаех, че е необичайно дете да мърда толкова много.

Чарли я прегърна през талията. Макар бебето да бе едва на две седмици, той не можеше да се начуди на слабата фигура на съпругата си. Беше забравил какво е да обгърне цялата ѝ талия с ръка.

— Не си ли уморена?

— Да, но не мога да му се нагледам — сподели тя с нежност, докато се навеждаше над люлката. — Красив е, Чарли, нищо че е сбръчкан и червен.

— Той е най-красивото дете, което съм виждал — съгласи се той. — Дори Джерард ще признае, че синът ми е далеч по-красив от дъщеря му.

— Само ако го принудиш с бой — уточни тя. — Джерард никога не би признал, че си го надминал в нещо.

— Все още му трябва име — напомни Чарли, притеснен от този проблем, защото още не го бяха разрешили. — Днес ще бъде кръстен. Трябва да уведомим свещеника как ще се казва.

— Той е Грешам — обади се тя. — Имам много приятни спомени от това име.

— Трябва му собствено име.

Теса въздъхна.

— Ами, например Чарлс.

— Не, не Чарлс — възрази той както обикновено. — Надуто е. Чарлс винаги е злодеят, досадникът, до когото никой не иска да седне, нескопосаният и нежелан ухажор.

— Ще забраня на Юджиния да идва вкъщи, ако продължава да мъкне онези романи. — Строгата ѝ закана загуби силата си, защото тя се ухили. Чарли ѝ намигна. Юджиния дойде при тях по време на бременността на Теса и донесе цял куп романи. Той започна да ги чете на глас на Теса. Макар да не подобаваше на херцог да разиграва отделни сцени или да преправя гласа си според характера на героя, това я размиваше до сълзи. Дори след двугодишен брак той обожаваше да я размива. — Харесвам името Чарли.

— Трябва му негово име, скъпа.

Бебето отново се размърда и освободи и другата си ръчичка. Сбръчка лице и проплака. Теса взе сина си и го притисна към рамото си. Опря буза до неговата. Той размаха ръчичка и се вкопчи в яката на робата ѝ. Въздъхна и се усмири.

Чарли знаеше как се чувства сина му. И той бе спокоен и блажен, когато Теса бе в прегръдките му. Все още се смайваше понякога какво силно въздействие оказва тя върху него. Тя не само не се излагаше като херцогиня, а дори се справяше доста по-добре от него. Както се очакваше се захвана и започна да управлява херцогството. И него научи на много неща. Начало сложи желанието му непрекъснато да е с нея и тази близост постепенно прерасна в партньорство. Той подписваше документите и даваше нареждания на bankerите, но само след откровено обсъждане с нея. За пръв път през живота си Чарли си помисли, че изглежда е изпълнил очакванията на баща си.

На вратата се почука плахо.

— Влез — обади се Теса.

Юджиния Бейтс надзърна плахо от прага.

— Скъпи мои, не бих искала да ви безпокоя. Теса, редно ли е да си станала?

— Влез — покани я и Чарли. — Както виждаш, съвсем добре е вече.

Теса го погледна леко намръщена. Тя добре понесе бременността, но Чарли бе постоянно нащрек; караше я да си почива,

да не се претоварва, да хапва нещо на всеки час. Всичко това се промени, когато започнаха контракциите. При първите й писъци той се мобилизира, а тя загуби контрол и започна да недоволства, че той приема всичко толкова спокойно.

Юджиния влезе в стаята с малък пакет в ръка.

— Имам дребен подарък за младия лорд Грешам. Той, естествено, ще е в кръщелните дрехи на рода Дърам, но исках да има и нещо малко от страна на рода Марчмонт.

— Много си мила — зарадва се Теса. — Сигурна съм, че въобще не е нещо дребно.

Понечи да върне бебето в люлката, но Чарли протегна ръце. Бебето се прозина и отново сбръчка личице.

— Колко е красива — възкликна Теса, разглеждайки деликатната шапчица, която извади от пакета. — Юджиния, прекрасна е. Благодаря.

Страните на Юджиния порозовяха от удоволствие.

— Благодаря, скъпа. Опитах се да я направя подходяща за момченце. Вплетох герба на Дърам...

— Чудесна е — похвали я Чарли. — Много мило от твоя страна да положиш този труд. — Тя поруменя още по-силно и засия. — Защо не ни помогнеш да изберем име. С Теса не постигаме единомислие.

— Предложих Чарлс, като баща му — сподели Теса.

— Много добре — зарадва се Юджиния. — Убедена съм, че ще стане велик като него.

— Не — възрази Чарли веднага.

Не и това; момчето не заслужаваше цялата тази тегоба. Херцогството щеше да му тежи достатъчно. Синът му щеше да расте, да прави бели и да тревожи родителите си, но винаги щеше да знае, че е обичан. Щеше да допуска грешки като всеки човек, но Чарли щеше да проявява разбиране, когато това се случва и никога нямаше да налага волята си без съответното обяснение. Надяваше се синът му да стане велик човек, но не защото му е предопределено по рождение.

Молеше се всички момчета, навсякъде, да са така обичани.

— Александър — промълви той, загледан в лицето на детето. Очите на баща му бяха също така тъмносини. Всички уверяваха Чарли, че ще се променят, но той знаеше, че това няма да стане. — Ще се казва Александър Франсис Чарлс.

— Прекрасно име! — възкликна Юджиния Бейтс и плесна с ръце. — Толкова силно, толкова храбро, толкова мъжко.

Чарли погледна съпругата си.

— Съгласна ли си, скъпа?

Тя го прегърна през кръста.

— То е всичко, което Юджиния изброи. И му подхожда. — Погледна сина им. — Алекс — прошепна тя.

Бебето премигна насреща ѝ. Чарли нежно го върна в люлката.

— Ще му трябва брат, или дори двама. — Намигна на Теса. — Всяко момче има нужда от брат.

— Или сестра — обади се Теса. — Брат ми щеше да е безпомощен без сестрите си.

— Ако му дадем сестра, още по-добре — съгласи се Чарли веднага. — Особено ако прилича на майка си.

Теса се усмихна и опря буза в рамото му.

— Самостоятелна и вироглава, откровена и пряма...

— Но същевременно интелигентна, находчива и любяща — довърши той вместо нея, хвана я за брадичката и я целуна. — И толкова красива, че не откъсвам поглед от нея. — Отново я целуна нежно по устните. И двамата бяха забравили, че стоят до детската люлка, а Юджиния до тях ги гледа. — Промених мнението си — обяви Чарли. — Нужни са му и сестра, и брат.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.